A SZÍNHÁZI PRÓBA SZÖVEGKÖNYVÉNEK KÜLÖNLEGES KIADÁSA

HARRY POTTER

ÉS AZ ELÁTKOZOTT GYERMEK

ELSŐ ÉS MÁSODIK RÉSZ

J.K. ROWLING

JOHN TIFFANY ÉS JACK THORNE

új története alapján

színpadra írta **JACK THORNE**

HARRY POTTER

ÉS AZ ELÁTKOZOTT GYERMEK

ELSŐ ÉS MÁSODIK RÉSZ

J.K. ROWLING

JOHN TIFFANY ÉS JACK THORNE

ÚJ TÖRTÉNETE ALAPJÁN A SZÍNDARABOT ÍRTA: **JACK THORNE**

A DARABOT ELSŐKÉNT A SONIA FRIEDMAN PRODUCTIONS,
COLIN CALLENDER ÉS A HARRY POTTER THEATRICAL
PRODUCTIONS VITTE SZÍNRE.

AZ EREDETI WEST END-I ELŐADÁS
HIVATALOS SZÖVEGE

A SZÍNHÁZI PRÓBA SZÖVEGKÖNYVÉNEK
KÜLÖNLEGES KIADÁSA

Pottermore

from J.K. Rowling

A Harry Potter és az elátkozott gyermek első és második részének részletei sem adhatók elő, és másként sem felhasználhatóak a jogtulajdonosok, azaz J.K. Rowling és a Harry Potter Theatrical Productions Limited kifejezett engedélye nélkül.

Engedélyért a következő címre írhat:
enquiries@hptheatricalproductions.com

TARTALOM

ELSŐ RÉSZ

Első felvonás

Második felvonás

MÁSODIK RÉSZ

Harmadik felvonás

Negyedik felvonás

A történet szerzőinek életrajza

Az angol színlap

Alkotótársak és műszaki közreműködők

Köszönetnyilvánítás

J.K. ROWLING

Jack Thorne-nak,
aki belépett a világomba,
s ott gyönyörű dolgokat tett.

JOHN TIFFANY

Joe-nak, Louis-nak, Maxnek, Sonnynak és Merle-nek…
Mind varázslók…

JACK THORNE

Elliott Thorne-nak, aki 2016. április 7-én született.
Amíg mi próbáltunk, ő gőgicsélt.

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FELVONÁS

ELSŐ FELVONÁS, ELSŐ SZÍN

A KING'S CROSS PÁLYAUDVAR

Nyüzsgő, zsúfolt pályaudvar tele emberekkel, akik mind igyekeznek valahová. A tülekedés közepette két jókora madárketrec zörög egy-egy megrakott kofferkuli tetején. A kulikat két fiú tolja, JAMES POTTER *és* ALBUS POTTER. *Anyjuk,* GINNY *mögöttük halad. Egy harminchét éves férfi,* HARRY *a vállán viszi a lányát,* LILY*t.*

ALBUS:
Apa, folyton azt mondogatja!

HARRY:
Hagyd már abba, James!

JAMES:
Csak azt mondtam, lehet, hogy a Mardekárba kerül. És tényleg lehet, úgyhogy… *(apja megrovó pillantására)* Jól van.

ALBUS *(anyjára tekintve)*:
Írtok nekem, ugye?

GINNY:
Ha akarod, akár mindennap.

ALBUS:

Nem kell mindennap. James azt mondja, a legtöbb gyerek csak havonta egyszer kap levelet otthonról. Nem akarok…

HARRY:

A bátyádnak tavaly hetente háromszor írtunk.

ALBUS:

Micsoda?! James!

ALBUS vádlón néz JAMESre.

GINNY:

Bizony. Nem kell mindent elhinni, amit a bátyád a Roxfortról mond. James nagy mókamester.

JAMES *(vigyorogva)*:

Mehetünk végre?

ALBUS az apjára, majd az anyjára néz.

GINNY:

Csak egyenesen nekimész a kilencedik és a tizedik vágány közti falnak.

LILY:

Úgy izgulok!

HARRY:

Ne torpanj meg, és ne gondolj arra, hogy beleütközöl, ez nagyon fontos. Hogyha félsz, a legjobb, ha nekifutsz.

ALBUS:

Felkészültem.

HARRY és LILY megfogják ALBUS kuliját – GINNY JAMESére teszi a kezét –, és a család egy emberként beleszalad a falba.

ELSŐ FELVONÁS, MÁSODIK SZÍN

A KILENC ÉS HÁROMNEGYEDIK VÁGÁNY

A peront elborítja a ROXFORT EXPRESSZBŐL áradó sűrű fehér gőz.

Itt is nagy a nyüzsgés – de ezt a helyet nem a dolguk után futó öltönyös emberek töltik meg, hanem taláros boszorkányok és varázslók, akik szeretett gyermekeiktől búcsúzkodnak.

ALBUS:

Itt vagyunk.

LILY:

Fú!

ALBUS:

A kilenc és háromnegyedik vágánynál.

LILY:

Hol vannak? Itt vannak? Lehet, hogy nem is jöttek?

HARRY mutatja, merre látja RONt, HERMIONÉt és a lányukat, ROSE-t. LILY odaszalad hozzájuk.

Ron bácsi! Ron bácsi!!!

RON odafordul, s amikor a száguldó LILY eléri őt, a karjába kapja a kislányt.

RON:
Itt az én kedvenc Potterem!

LILY:
Hoztál nekem mutatványt?

RON:
Ismered-e a Weasley Varázsvicc Vállalat szabadalmaztatott orrcsóró leheletét?

ROSE:
Anya! Apa megint azt a béna dolgot csinálja!

HERMIONE:
Szerinted béna, szerinte zseniális, szerintem… valahol a kettő között van.

RON:
Na, várj! Meg kell rágnom a… levegőt. És most már csak… Bocsásd meg, ha enyhe fokhagymaszagom van…

LILY arcába lehel, aki kuncog.

LILY:
Zabkásaszagod van.

RON:
Bimm. Bamm. Bumm. Kisasszony, készüljön fel rá, hogy nem lesz szaglása…

Leveszi LILY orrát.

LILY:

Hová lett az orrom?

RON:

Tádám!

Üres a keze. Béna mutatvány. Mindenki élvezi, hogy olyan béna.

LILY:

Olyan buta vagy.

ALBUS:

Már megint bámulnak minket.

RON:

Miattam! Elképesztően híres vagyok. Ódákat zengenek az orrkísérleteimről.

HERMIONE:

Hát, nem mindennapiak, az biztos.

HARRY:

Sikerült leparkolni?

RON:

Abszolút. Hermione nem akarta elhinni, hogy átengedtek a muglisofőrvizsgán. Meggyanúsított, hogy konfúziós bűbájt szórtam a vizsgabiztosra.

HERMIONE:

Nem gyanúsítottalak meg semmivel. Biztosra veszem, hogy nem csapsz be.

ROSE:

Én meg biztosra veszem, hogy konfúziós bűbájt szórt a

vizsgabiztosra.

RON:

Hé!

ALBUS:

Apa…

ALBUS meghúzza HARRY talárját. HARRY lenéz rá.

Szerinted… Mi lesz, ha… Mi lesz, ha a Mardekárba kerülök?

HARRY:

Miért volna az baj?

ALBUS:

A Mardekár a kígyó meg a fekete mágia háza… nem pedig a bátor varázslóké.

HARRY:

Albus Perselus, a két keresztnevedet a Roxfort két igazgatója után kaptad. Egyikük mardekáros volt – és a legbátrabb ember, akit valaha ismertem.

ALBUS:

De hogyha...

HARRY:

Ha ez ilyen fontos neked, *teneked*, akkor a Teszlek Süveg figyelembe veszi a kívánságod.

ALBUS:

Tényleg?

HARRY:

Nálam figyelembe vette.

Ezt még soha senkinek nem mondta el, és saját szavai egy hosszú pillanatig visszhangoznak a fejében.

Rengeteget fogsz kapni a Roxforttól, Albus. És hidd el nekem, nincs ott semmi, amitől tartanod kellene.

JAMES:

Csak a thesztrálok. Úgyhogy tartsd nyitva a szemed!

ALBUS:

Azt hittem, azok láthatatlanok!

HARRY:

Hallgass a tanáraidra, ne hallgass Jamesre, és mindenképp érezd jól magad. És most, ha nem akarod, hogy nélküled induljon el a vonat, akkor iszkolj…

LILY:

Futok a vonat mellett.

GINNY:

Lily, azonnal gyere ide!

HERMIONE:

Rose, ne feledd megmondani Neville-nek, hogy csókoltatjuk!

ROSE:

Anya! Nem csókoltathatok egy tanárt!

ROSE el, a vonat irányába. ALBUS most megfordul, és mielőtt követné őt, még egyszer, utoljára átöleli GINNYt és HARRYt.

ALBUS:

Jól van. Sziasztok.

Ő is felszáll. HERMIONE, GINNY, RON *és* HARRY *állnak, és nézik a vonatot. Sípszók harsannak szerte a peronon.*

GINNY:
Nem lesz velük semmi baj, ugye?

HERMIONE:
Nagy iskola a Roxfort.

RON:
Nagy. Csodálatos. Tele van kajával. Mit nem adnék, ha újra ott lehetnék!

HARRY:
Furcsa, hogy Al amiatt aggódik, hogy a Mardekárba kerül.

HERMIONE:
Az semmi. Rose legfőbb gondja, hogy első vagy második évben fogja megdönteni a pontrekordot kviddicsben. Meg hogy mennyivel korábban teheti majd le az RBF-jeit.

RON:
Gőzöm sincs, kitől örökölte, hogy ilyen güzü.

GINNY:
És te mit szólnál, Harry, hogyha Al… ha úgy történne?

RON:
Figyelj, Gin, mindig is úgy gondoltuk, hogy bárkivel megeshet, hogy a Mardekárba kerül.

GINNY:
Micsoda?!

RON:

Komolyan. Frednél és George-nál fogadni is lehetett.

HERMIONE:

Nem indulunk? Mindenki minket néz.

GINNY:

Ha ti hárman együtt vagytok, mindig mindenki titeket néz. Ha külön vagytok, akkor is. Folyton bámulnak rátok.

Mind el. GINNY *még megállítja* HARRYt.

Harry… ugye jó lesz neki ott?

HARRY:

Hát persze.

ELSŐ FELVONÁS, HARMADIK SZÍN

A ROXFORT EXPRESSZ

ALBUS és ROSE a vasúti kocsi folyosóján lépkednek.
Közeledik feléjük a kocsiját toló BÜFÉS BOSZORKÁNY.

BÜFÉS BOSZORKÁNY:
Adhatok valamit a büfékocsiról, kedveskéim? Tökös derelyét? Csokibékát? Kondéros kekszet?

ROSE *(látva, hogy ALBUS vágyakozva pillant a csokibékákra)*:
Al... Most oda kell figyelnünk.

ALBUS:
Mire kell odafigyelnünk?

ROSE:
Arra, hogy kikkel barátkozunk össze. Tudod, hogy anya meg apa az első Roxfort Expressz-es útjukon ismerkedtek meg a te apáddal…

ALBUS:
És nekünk is most kell eldöntenünk, kivel kötünk életre szóló barátságot? Ez elég ijesztő.

ROSE:

Dehogyis ijesztő, izgalmas! Én egy Granger-Weasley vagyok, te meg egy Potter. Mindenki barátkozni akar majd velünk, azt választunk, akit akarunk.

ALBUS:

És hogy döntjük el, hogy… melyik fülkébe ülünk?

ROSE:

Mindegyiket értékeljük, és utána választunk.

ALBUS benyit az egyik fülkébe, ahol egy szőke fiún, SCORPIUSon kívül nem ül senki. ALBUS rámosolyog. SCORPIUS viszonozza a mosolyt.

ALBUS:

Szia. Van ebben a fülkében…

SCORPIUS:

Minden hely szabad. Egyedül vagyok.

ALBUS:

Tök jó. Akkor… bejönnénk… egy kicsit… ha nem baj.

SCORPIUS:

Dehogy baj. Gyertek.

ALBUS:

Albus. Al. Ez a nevem. Albus vagyok.

SCORPIUS:

Szia, Scorpius. Vagyis… Scorpius. Vagyok. Te Albus vagy. Én Scorpius. Te pedig biztos…

ROSE arckifejezése másodpercről másodpercre hűvösebb.

ROSE:

Rose.

SCORPIUS:

Szia, Rose. Kértek Bűvös Bizserét?

ROSE:

Köszönöm, nemrég reggeliztem.

SCORPIUS:

Van Sokkoládém is, borsbogyóm meg pár gumicsigám. Anya tanácsára is, mert szerinte *(énekelve)* „édességed barátokat édesget hozzád”. *(Rájön, hogy hiba volt énekelni.)* Persze ez biztos hülyeség.

ALBUS:

Én kérek… Anya sose enged édességet enni. A helyemben melyiket kóstolnád meg először?

ROSE megüti ALBUSt, amikor SCORPIUS nem néz oda.

SCORPIUS:

Erre könnyű válaszolni. Mindig is úgy gondoltam, hogy a borsbogyó az édességek királya. Borsmentás cukor, amitől füstöl a füled.

ALBUS:

De jó, akkor azt kérek… *(ROSE megint megüti.)* Abbahagynád a csapkodást, Rose?

ROSE:

Nem csapkodlak.

ALBUS:

De, csapkodsz, és fáj.

SCORPIUS arca elkomorodik.

SCORPIUS:

Miattam csapkod.

ALBUS:

Tessék?

SCORPIUS:

Figyelj, én tudom, te ki vagy, szóval úgy tiszta, ha te is tudod, én ki vagyok.

ALBUS:

Hogy érted, hogy tudod, ki vagyok?

SCORPIUS:

Albus Potter vagy. Ő meg Rose Granger-Weasley. Én pedig Scorpius Malfoy vagyok. Astoria és Draco Malfoy fia. A szüleink… nem jöttek ki túl jól.

ROSE:

Az enyhe kifejezés. A szüleid halálfalók!

SCORPIUS *(sértetten)*:

Apám az volt – de anyám nem.

ROSE elfordítja tekintetét, és SCORPIUS tudja, miért.

Tudom, mit terjesztenek, és hazugság.

ALBUS a zavarba jött ROSE-ról a keserűséggel küszködő SCORPIUSra néz.

ALBUS:

Mit terjesztenek?

SCORPIUS:

Azt a rágalmat, hogy a szüleimnek nem lehetett gyerekük. És hogy apámnak meg a nagyapámnak annyira fontos volt, hogy erős utódjuk szülessen, meg hogy ne haljon ki a Malfoy-vérvonal, hogy… hogy egy időnyerővel visszaküldték anyámat…

ALBUS:

Hova küldték vissza?

ROSE:

Azt beszélik, Albus, hogy ő Voldemort fia.

Szörnyen kínos csönd.

Biztos hülyeség, mert… neked van orrod.

A feszültség kissé enyhül, SCORPIUS keserű-hálásan nevet.

SCORPIUS:

És olyan, mint apámé! Örököltem az orrát, a haját és a nevét. Persze ez se olyan szuper jó. Vagyis hát vannak ilyen apa-fia bajaim vele. De azért szívesebben vagyok Malfoy, mint… szóval, mint a Sötét Nagyúr fia.

SCORPIUS és ALBUS egymásra néznek, és valami történik köztük.

ROSE:

Azért szerintem mi inkább átülünk egy másik fülkébe. Gyere, Albus!

ALBUS:

Nem, *(ROSE pillantására)* nekem jó itt. Te menj nyugodtan…

ROSE:

Albus... Nem várok rád.

ALBUS:

Nem is kell várnod. Itt maradok.

ROSE még egy hosszú pillantást vet rá, azután kimegy a fülkéből.

ROSE:
Hát jó!

SCORPIUS és ALBUS ott maradnak egymást nézve, félszegen.

SCORPIUS:
Köszönöm.

ALBUS:
Ne. Nem. Nem miattad… maradtam, hanem az édességek miatt.

SCORPIUS:
Harcias lány.

ALBUS:
Az. Ne haragudj.

SCORPIUS:
Nem. Tetszik, hogy ilyen. Mit szeretsz jobban, az Albust vagy az Alt?

SCORPIUS elvigyorodik, és bekap két cukrot.

ALBUS *(elgondolkodik)*:
Az Albust.

SCORPIUS *(miközben füstölni kezd a füle)*:
KÖSZÖNÖM, HOGY ITT MARADTÁL AZ ÉDESSÉGEK MIATT, ALBUS!

ALBUS *(nevetve)*:
Aszta!

ELSŐ FELVONÁS, NEGYEDIK SZÍN

HELYSZÍNEK SOROZATA

A változó idő sohavilágába lépünk. Ez a jelenet színtisztán a mágiáról szól.

A váltások gyorsak, ahogyan a világok között ugrálunk.

Nincsenek önálló jelenetek, csak töredékek, szilánkok, amelyek az idő szüntelen előrehaladását mutatják.

Kezdetben a Roxfortban vagyunk, a nagyteremben, és mindenki ALBUS *körül táncol.*

POLLY CHAPMAN:

Albus Potter.

KARL JENKINS:

Egy Potter. A mi évfolyamunkban!

YANN FREDERICKS:

Ugyanolyan a haja. Pont olyan a haja, mint neki.

ROSE:

És az unokatesóm. *(Mikor odafordulnak.)* Rose Granger-Weasley vagyok. Nagyon örülök.

A TESZLEK SÜVEG *átsétál a diákok között, és ki-ki beugrik a kijelölt házába.*

Hamar feltűnik, hogy a SÜVEG ROSE *felé tart, aki feszülten várja a sorsát.*

TESZLEK SÜVEG:

Nincs több titkod, kis barátom,
Fejed nekem mint az üveg:
Minden gondolatod látom,
Én, a híres Teszlek Süveg.

Nem kell félned, maradj veszteg,
Minden diák fején voltam,
Bújj alám, s hogy hova teszlek,
Megtudhatod azon nyomban…
Rose Granger-Weasley.

A süvegét ROSE *fejére teszi.*

GRIFFENDÉL!

A griffendélesek ujjonganak, amikor ROSE *beáll közéjük.*

ROSE:

Hála Dumbledore-nak!

SCORPIUS *siet elő, s* ROSE *után most őrá esik a* TESZLEK SÜVEG *átható pillantása.*

TESZLEK SÜVEG:

Scorpius Malfoy.

A süvegét SCORPIUS *fejére teszi.*

MARDEKÁR!

SCORPIUS *számított erre, bólint, félig-meddig mosolyog.*

A mardekárosok ujjonganak, amikor beáll közéjük.

POLLY CHAPMAN:
Ezen nem csodálkozom.

ALBUS gyors léptekkel a színpad előterébe siet.

TESZLEK SÜVEG:
Albus Potter.

A süvegét ALBUS fejére teszi – és ezúttal lassabban hoz döntést, mintha vacillálna.

MARDEKÁR!

Csönd.

Tökéletes, mély csönd.

Olyan, ami besüpped, kissé meghajlik, és romlást hordoz magában.

POLLY CHAPMAN:
Mardekár?

IFJ. CRAIG BOOKER:
Fú! Egy Potter? A Mardekárban?

ALBUS kinéz, bizonytalan. SCORPIUS mosolyog, örömmel kiált oda neki.

SCORPIUS:
Állhatsz ide mellém!

ALBUS *(teljesen megzavarodva)*:
Jó. Oké.

YANN FREDERICKS:

Mégse teljesen olyan a haja.

ROSE:

Albus… Ez nincs így jól, Albus. Ez nincs így jól.

És hirtelen már egy repülésóra zajlik a színen, MADAM HOOCHcsal.

MADAM HOOCH:

Mire vártok? Mindenki álljon egy seprű mellé! Gyerünk, mozgás!

A gyerekek sietve beállnak a seprűjük mellé.

Tartsátok a kezeteket a seprű fölé, és mondjátok, hogy „Fel!”.

MINDENKI:

FEL!

ROSE-nak és YANN FREDERICKSnek a kezébe emelkedik a seprűje.

ROSE ÉS YANN:

Igen!

MADAM HOOCH:

Na gyerünk, nincs időm naplopókkal bajlódni! Hadd halljam: „Fel!”
De hidd is el, amit mondasz!

MINDENKI *(ROSE és YANN kivételével)*:

FEL!

A seprűk felemelkednek, SCORPIUSé is. Csak ALBUS seprűje marad a földön.

MINDENKI *(ROSE, YANN és ALBUS kivételével)*:

IGEN!

ALBUS:

Fel. FEL! FEL!

A seprű nem mozdul. Egy millimétert se. ALBUS *kétségbeesetten, hitetlenkedve bámul rá. A többiek kuncogni kezdenek.*

POLLY CHAPMAN:

Juj, Merlin szakállára, milyen ciki ez már? Tényleg egyáltalán nem olyan, mint az apja!

KARL JENKINS:

Albus Potter, a mardekáros kvibli.

MADAM HOOCH:

Jól van, gyerekek. Repülés!

És hirtelen előbukkan a semmiből HARRY. ALBUS *mellett áll, miközben gőz gomolyogja be az egész színpadot. Visszatértünk a kilenc és háromnegyedik vágány melletti peronra, s az idő könyörtelenül továbbhaladt.* ALBUS *most egy évvel idősebb (*HARRY *is, de rajta nem látszik annyira).*

ALBUS:

Csak annyi, apa, hogy nem állnál… nem állnál egy kicsit távolabb tőlem?

HARRY *(derülve)*:

Egy másodévesnek már kínos az apjával mutatkozni?

Egy TOLAKODÓ VARÁZSLÓ *ólálkodni kezd körülöttük.*

ALBUS:

Nem. Csak… te *te* vagy, és… és én meg én vagyok, és…

HARRY:

Csak bámulnak az emberek, ennyi. Az emberek ilyenek, bámulnak. És nem téged bámulnak, hanem engem.

A TOLAKODÓ VARÁZSLÓ *odadug valamit* HARRY *elé, aláírást kér rá.* HARRY *aláírja.*

ALBUS:
Harry Pottert és a szégyenletes fiát.

HARRY:
Miért mondod ezt?

ALBUS:
Harry Pottert és a mardekáros fiát.

JAMES *siet el mellettük a ládáját cipelve.*

JAMES:
Mardekár, Mardekár, ne pityeregj már, lekésed a vonatot.

HARRY:
Erre semmi szükség, James.

JAMES *(már messze jár)*:
Karácsonykor találkozunk, apa!

HARRY *aggódva néz* ALBUS*ra.*

HARRY:
Al…

ALBUS:
Albus vagyok, nem Al.

HARRY:
Barátságtalanok veled a többiek? Az a baj? Talán ha több barátod

lenne… Hermione és Ron nélkül én se tudtam volna végigcsinálni a Roxfortot. Túl se éltem volna.

ALBUS:

De nekem nincs szükségem Hermionékra meg Ronokra, nekem… van már egy barátom, Scorpius, akit tudom, hogy nem bírsz, de nekem nem kell senki más.

HARRY:

Ha jól érzed magad így, rendben, nekem csak ez a fontos.

ALBUS:

Nem kellett volna kihoznod a pályaudvarra, apa.

ALBUS fogja a ládáját, és határozottan elindul.

HARRY:

De itt akartam lenni…

ALBUS azonban már elment. HARRY mellett előbukkan a sokaságból DRACO MALFOY – a talárja remekbe szabott, szőke haja tökéletesen kivitelezett lófarokba van fogva.

DRACO:

Kérnem kell egy szívességet.

HARRY:

Draco.

DRACO:

Azok a pletykák – a fiam születésének körülményeiről – nem akarnak elcsitulni. A roxfortos társai folyamatosan ezzel kínozzák Scorpiust. Ha a minisztérum kiadna egy nyilatkozatot arról, hogy minden időnyerő megsemmisült a Misztériumügyi Főosztályon vívott csatában…

HARRY:

Hagyd, hogy lecsengjen, Draco, egykettőre meg fogják unni.

DRACO:

A fiam szenved, és… Astoria nincs túl jól mostanában. Segítenem kell Scorpiusnak, ahogy csak tudok.

HARRY:

Ha válaszra méltatjuk a rágalmat, csak erősítjük. A legenda, hogy Voldemortnak volt egy gyereke, már régóta terjed, és nem Scorpius az első, akiről ezt terjesztik. A minisztériumnak, úgy a saját, mint a ti érdeketekben, ki kell maradnia ebből a dologból.

DRACO bosszús arcot vág, közben kiürül a színpad, és ROSE meg ALBUS készenlétben állnak a holmijukkal.

ALBUS:

Csak induljon el a vonat, aztán nem kell többet szóba állnod velem.

ROSE:

Tudom. Csak a felnőttek előtt kell ügyelnünk a látszatra.

Befut SCORPIUS – nagy reményekkel és egy még nagyobb ládával.

SCORPIUS *(reménykedve)*:

Szia, Rose!

ROSE *(eltökélt)*:

Ég veled, Albus.

SCORPIUS *(még mindig remél)*:

Már puhul.

És hirtelen a nagyteremben vagyunk. Elöl MCGALAGONY PROFESSZOR áll, az arcán széles mosoly.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Nagy örömmel mutatom be csapatunk… *(rájön, hogy nem lehet elfogult)* a Griffendél kviddicscsapatának legújabb tagját, a kiváló hajtót, Rose Granger-Weasley-t.

A teremben kitör az üdvrivalgás. SCORPIUS *is együtt tapsol a többiekkel.*

ALBUS:

Te is megtapsolod? Utáljuk a kviddicset, és ő egy másik ház csapatában játszik.

SCORPIUS:

Ő az unokatesód, Albus.

ALBUS:

És szerinted ő megtapsolna engem?

SCORPIUS:

Szerintem ő szuper jó.

A diákok újra köröznek ALBUS *körül, és hirtelen bájitaltanóra kezdődik.*

POLLY CHAPMAN:

Albus Potter. A semmilyenség szobra. Még a portrék is elfordulnak, amikor feljön a lépcsőn.

ALBUS *egy bájital fölé hajol.*

ALBUS:

És most beleteszünk a – mit is, bikornisszarvat?

KARL JENKINS:

Nem baj, jól kijön Voldemort fiával.

ALBUS:

Meg egy kis szalamandravért…

A bájital felrobban.

SCORPIUS:

Oké, mi az ellenösszetevő? Min kell változtatnunk?

ALBUS:

Mindenen.

És az idő egyre halad – ALBUS tekintete sötétebb, az arca beesettebb. Most is helyes fiú, de nem akarja annak látni magát.

Aztán hirtelen megint ott áll a kilenc és háromnegyedik vágány mellett az apjával – aki még mindig arról győzködi fiát (és önmagát), hogy minden rendben van. Mindketten egy újabb évet öregedtek.

HARRY:

Harmadév. Fontos év. Tessék, a szülői engedélyed Roxmortshoz.

ALBUS:

Utálom Roxmortsot.

HARRY:

Hogy utálhatsz egy helyet, ahol még nem is jártál?

ALBUS:

Elég tudnom, hogy tele lesz roxfortosokkal.

ALBUS összegyűri a papírt.

HARRY:

Ugyan már, próbáld ki. Kifoszthatod a Mézesfalást, és anyád nem is fog tudni róla – ne, Albus, ne csináld!

ALBUS:

Piroinitio!

A papírgombóc fellángol, és átrepül a színpad fölött.

HARRY:

Ilyen butaságot!

ALBUS:

Vicces… nem is számítottam rá, hogy sikerül. Tök bénán megy nekem ez a bűbáj.

HARRY:

Al… Albus, váltottam pár baglyot McGalagony professzorral. Azt írta, hogy mindentől és mindenkitől elzárkózol… hogy az órákon kivonod magad a közös munkából… hogy mogorva vagy… hogy…

ALBUS:

És mit vársz tőlem, mit csináljak? Bájoljam nagymenővé magam? Varázsoljam át magam egy másik házba? Transzformáljam magamat jó tanulóvá? Igézz meg, apa, és csinálj belőlem azt, akit csak akarsz, oké? Úgy jobb lesz mindkettőnknek. De most megyek. Vár a vonat. Meg egy barát.

ALBUS odafut SCORPIUShoz, aki a ládáján ül magába roskadva.

(Örömmel.) Scorpius… *(Aggódva.)* Scorpius…

SCORPIUS egy szót se szól. ALBUS barátja tekintetéből próbál olvasni.

Édesanyád? Rosszabbodott a helyzet?

SCORPIUS:

A lehető legrosszabb lett.

ALBUS leül SCORPIUS mellé.

ALBUS:
Azt hittem, hogy küldesz egy baglyot…

SCORPIUS:
Nem tudtam, mit írjak…

ALBUS:
Én meg most nem tudom, mit mondjak.

SCORPIUS:
Ne mondj semmit.

ALBUS:
Ha bármiben…

SCORPIUS:
Gyere el a temetésre.

ALBUS:
Jó, persze.

SCORPIUS:
És maradj a barátom.

Hirtelen ott áll a színpad közepén a TESZLEK SÜVEG, és újra a nagyteremben vagyunk.

TESZLEK SÜVEG:
Rettegsz attól, mit majd hallasz?
Van egy ház, amitől tartasz?
Ne Mardekárt! Ne Griffendélt!
Hugrabug? Jaj! Hollóhát? Miért?
Aki fél is, örülni fog,

Nevet majd, ki most még szipog,
Lily Potter. GRIFFENDÉL!

LILY:
Igen!

ALBUS:
Szuper.

SCORPIUS:
Miért, azt hitted, hozzánk jön? A Potterek nem valók a Mardekárba.

ALBUS:
De, egyikük pont ide való.

Miközben próbál a háttérbe olvadni, a többi diák nevet. ALBUS *felnéz rájuk.*

Nem én akartam, értsétek meg. Nem én akartam a fia lenni!

ELSŐ FELVONÁS, ÖTÖDIK SZÍN

MÁGIAÜGYI MINISZTÉRIUM, HARRY IRODÁJA

HERMIONE irathalmok mögött ül HARRY rendetlen irodájában. Lassan lapozgatja az anyagokat. HARRY besiet. Vérző horzsolás van az arcán.

HERMIONE:
Na, hogy ment?

HARRY:
Igaz volt.

HERMIONE:
Theodore Nott?

HARRY:
Őrizetben van.

HERMIONE:
És az időnyerő?

HARRY elővesszi az időnyerőt. Az csábítóan csillog.

Valódi? Működik? Nem csak egyórás időnyerő, messzebbre is visszavisz?

HARRY:

Még nem tudjuk. Ott helyben ki akartam próbálni, de végül hallgattam a bölcsebbekre.

HERMIONE:

Hát, most a miénk.

HARRY:

Biztos, hogy meg akarod tartani?

HERMIONE:

Nem hinném, hogy van választásunk. Nézd csak meg… Ez egészen más, mint az az időnyerő, ami nálam volt.

HARRY *(szárazon)*:

Gyerekkorunk óta nyilván fejlődött a varázstechnika.

HERMIONE:

Vérzel.

HARRY megnézi az arcát a tükörben. Talárja ujjával felitatja a vért a sebről.

Ne aggódj, jól megy a sebhelyedhez.

HARRY *(vigyorogva)*:

Mi szél hozott az irodámba, Hermione?

HERMIONE:

Tudni akartam, mi volt Theodore Nott-tal, és… gondoltam, ellenőrzöm, betartottad-e az ígéretedet, hogy utoléred magad a papírmunkában.

HARRY:

Aha. Amint látod, még nem sikerült.

HERMIONE:

Nem, nem sikerült. Hogy tudsz egyáltalán dolgozni ebben a káoszban?

HARRY legyint a pálcájával, mire az iratok és könyvek csinos halmokba rendeződnek. HARRY mosolyog.

HARRY:

Volt káosz, nincs káosz.

HERMIONE:

De olvasatlan papírok így is vannak. Azokban pedig érdekes dolgok… Hegyi trollok böklencháton vágtatnak keresztül Magyarországon. A görögöknél óriások gázolnak át a tengeren, a hátukon szárnyas tetoválás. A vérfarkasokat meg mintha elnyelte volna a föld…

HARRY:

Helyes, nézzünk utána. Összehívom a csapatot.

HERMIONE:

Én megértelek, Harry. A papírmunka unalmas…

HARRY:

Neked nem.

HERMIONE:

De nekem is épp elég a sajátom. Ezek olyan emberek és bestiák, akik Voldemort oldalán harcoltak a nagy varázslóháborúkban. Ezek a sötétség csatlósai. És ha hozzávesszük még ezt a mai esetet Theodore Nott-tal – ez mind együtt már elég gyanús. De ha a Varázsbűn-üldözési Főosztály vezetője nem olvassa el a jelentéseket…

HARRY:

Felesleges elolvasnom őket, mert ott vagyok helyben, és hallom a

híreket. Theodore Nottot is… Nekem jutott a fülembe, hogy egy időnyerőről rebesgetnek, és én göngyölítettem fel az ügyet. Semmi okod nincs rá, hogy leszidj.

HERMIONE csak nézi HARRYt – nem egyszerű a dolog.

HERMIONE:
Kérsz karamellát? Ne mondd meg Ronnak.

HARRY:
Másra tereled a szót.

HERMIONE:
Pontosan. Karamellát?

HARRY:
Nem szabad. Cukortilalom van nálunk. *(Szünet.)* Csúnyán rá lehet szokni az ilyesmire, tudod, ugye?

HERMIONE:
Mit csináljak… A szüleim fogorvosok voltak, és valahogy lázadnia kell az embernek. Negyvenévesen talán egy kicsit késő, de… Amit ma csináltál, tökéletes volt. Szó sincs róla, hogy leszidnálak – csak szeretném, ha néha-néha belenéznél a jelentésekbe is. Ennyi. Vedd úgy, hogy mellékesen ezt kéri tőled *a mágiaügyi miniszter.*

HARRY érti, mit jelent a hangsúly, bólint.

Hogy van Ginny? És Albus?

HARRY:
Úgy néz ki, nagyjából olyan jó vagyok az apaságban, mint a papírmunkában. Mi van Rose-zal? És hogy van Hugo?

HERMIONE *(vigyorogva)*:

Tudod jól, hogy Ron szerint többet látom Ethelt, a titkárnőmet *(közben kifelé int)*, mint őt. Mikor lehetett az a pont, amikor eldöntöttük, hogy az Év Szülője cím helyett az Év Minisztériumi Dolgozója címre pályázunk? Na, jól van, indulj, menj haza a gyerekeidhez, Harry. Nemsokára indul a Roxfort Expressz, hogy megint elvigye őket egy évre. Használd ki, amíg még itt vannak, aztán gyere vissza kipihenten, és olvasd el ezeket az anyagokat.

HARRY:

Tényleg úgy gondolod, hogy ez több, mint aminek látszik?

HERMIONE *(mosolyogva)*:

Lehetséges. De ha több, akkor is meg fogunk birkózni vele, Harry. Eddig is mindennel megbirkóztunk.

Még egyszer mosolyog. Bekap egy karamellát, és kimegy a szobából. HARRY *egyedül marad. Bepakol a táskájába. Elhagyja az irodát, végigmegy egy folyosón. Az egész világot cipeli a vállán. Fáradtan belép egy telefonfülkébe. Tárcsázza a 62442-t.*

TELEFONFÜLKE:

Viszontlátásra, Harry Potter.

HARRY *felemelkedik, elhagyja a Mágiaügyi Minisztériumot.*

ELSŐ FELVONÁS, HATODIK SZÍN

HARRY ÉS GINNY POTTER HÁZA

ALBUS nem tud aludni. A lépcső tetején üldögél. Hangokat hall lentről. HARRY hangját már azelőtt halljuk, mielőtt meglátnánk őt. Egy idős, kerekesszékes férfi érkezik vele, AMOS DIGGORY.

HARRY:

Megértem, Amos, higgye el, de csak most jöttem haza, és…

AMOS:

Először a minisztériumtól kértem időpontot. Azt mondták: „Hogyne, Mr. Diggory, van szabad időpont, lássuk csak… két hónap múlva." Jól van, mondom, várok. És vártam türelmesen.

HARRY:

…és hogy késő este idejön, amikor a gyerekeim most készülnek egy újabb évre elutazni az iskolába, az nem volt jó ötlet, ne is haragudjon.

AMOS:

Eltelt a két hónap, erre jön egy bagoly. „Nagyon sajnáljuk, Mr. Diggory, de Mr. Potternek sürgős ügyben el kellett utaznia, át kell szerveznünk mindent. Alkalmas lenne önnek esetleg, lássuk csak… két hónap múlva?" És ez megismétlődik minden alkalommal.

Bujkálsz előlem.

HARRY:

Dehogy bujkálok. Egyszerűen arról van szó, hogy a Varázsbűnüldözési Főosztály vezetőjeként én vagyok a felelős…

AMOS:

Sok mindenért vagy felelős.

HARRY:

Tessék?

AMOS:

Volt egy fiam, Cedric. Ugye emlékszel rá?

HARRY *(CEDRIC emléke fájó pont)*:

Igen, emlékszem a fiára. A halála…

AMOS:

Voldemort téged akart! Nem a fiamat! Te magad mondtad el, tőled tudom, hogy azt mondta: „Öld meg a másikat.” A másikat. A fiam, az én gyönyörű fiam csak „a másik” volt.

HARRY:

Jól tudja, Mr. Diggory, hogy támogatom a törekvését, hogy emlékművet állítsanak Cedricnek, de…

AMOS:

Emlékművet? Nem kell nekem semmiféle emlékmű. Azon már túl vagyok… Megvénültem, nincs már sok hátra nekem… és azért jöttem, hogy arra kérjelek – könyörögve kérjelek –, segíts, hogy visszakapjam őt.

HARRY meghökkenve néz rá.

HARRY:

Hogy visszakapja? De hát ez lehetetlen, Amos.

AMOS:

A minisztériumnak van egy időnyerője, ha jól tudom.

HARRY:

Az összes időnyerő megsemmisült.

AMOS:

Azért jöttem el, azért tolakodtam ide, mert azt hallottam, megbízható forrásból, hogy a minisztérium elkobzott egy illegálisan birtokolt időnyerőt Theodore Nott-tól, és megtartotta további vizsgálat céljára. Engedd meg, hogy használjam azt az időnyerőt, és visszaszerezzem a fiamat.

Hosszú, gyilkos csönd következik. HARRY *nagyon nehéz helyzetben van. Látjuk, hogy* ALBUS *közelebb húzódik, fülel.*

HARRY:

Játszani akar az idővel, Amos? Azt nem szabad, tudja jól.

AMOS:

Hányan haltak meg a kis túlélőért? Annyit kérek, hogy ments meg közülük egyet. Csak egyet.

Ez fáj HARRY*nek. Gondolkodik, vonásai megkeményednek.*

HARRY:

Nem tudom, mit hallott, de a Theodore Nott-történet kitaláció. Sajnálom, Amos.

DELPHI:

Szervusz.

ALBUSt nagyon megijeszti a felbukkanó DELPHI – egy huszonéves, határozott fellépésű nő –, aki a lépcsőn át néz rá.

Jaj, bocsáss meg, nem akartam rád ijeszteni. Valamikor én is nagy lépcsőn hallgatózó voltam. Csak ültem fönt, és vártam, hogy valaki mondjon valami kicsit is érdekeset.

ALBUS:

Te ki vagy? Csak merthogy ez a mi házunk, és…

DELPHI:

Tolvaj vagyok, természetesen. El fogom lopni mindenedet. Ide az aranyat, a pálcádat és a csokibékáidat! *(Ádáz arcot vág, aztán elmosolyodik.)* A másik változat az, hogy Delphini Diggory vagyok. *(Felmegy a lépcsőn, és kezet nyújt.)* Delphi. Én gondozom őt – Amost –, amennyire tudom. *(Közben AMOSra mutat.)* És te ki vagy?

ALBUS *(bűnbánó vigyorral)*:

Albus.

DELPHI:

Hát persze! Albus Potter! Szóval Harry az apád. Ez azért elég jó lehet.

ALBUS:

Annyira nem jó.

DELPHI:

Hoppá. Beletrafáltam, mi? Az iskolában is erről voltam híres. Delphini Diggory, aki az orrát mindenbe beleüti.

ALBUS:

Rám is sok mindent mondanak.

Szünet. A lány ALBUSt fürkészi.

AMOS:

Delphi…

A lány majdnem elindul, aztán mégse. Rámosolyog ALBUSra.

DELPHI:

A rokonainkat nem választhatjuk meg. Amos nemcsak a páciensem, hanem a bácsikám is, részben ezért is vállaltam állást Tickallban. De nem könnyű. Nehéz olyan emberrel együtt élni, aki megragadt a múltban.

AMOS:

Delphi!

ALBUS:

Tickallban?

DELPHI:

Az Idős Boszorkányok és Varázslók Szt. Oszvald Szeretetotthonában. Látogass meg minket egyszer. Ha van kedved.

AMOS:

DELPHI!

DELPHI mosolyog, majd megbotlik a lépcsőn lefelé menet. Belép a szobába, ahol AMOS és HARRY tartózkodik. ALBUS nézi őt.

DELPHI:

Tessék, bácsikám.

AMOS:

Bemutatom Harry Pottert, a hajdani hőst, aki mára a minisztérium kőszívű szolgája lett. Békét hagyok hát a főosztályvezető úrnak. Már ha lehet szó „békéről” az esetében. A székemet, Delphi…

DELPHI:

Azonnal, bácsikám.

AMOSt kitolják a szobából. HARRY ott áll egyedül, elveszetten. ALBUS csak néz, figyel, és töpreng.

ELSŐ FELVONÁS, HETEDIK SZÍN

HARRY ÉS GINNY POTTER HÁZA, ALBUS SZOBÁJA

ALBUS az ágyon ül, miközben az ajtón kívül zajlik az élet. Ő mozdulatlan, kint szüntelen a mozgás. JAMES bődülését halljuk (kintről).

GINNY:
James, hagyd már a hajadat, és csinálj végre rendet a szobádban!

JAMES:
Mi az, hogy hagyjam? Rózsaszínű! Fel kell vennem a láthatatlanná tévő köpenyemet!

JAMES megjelenik az ajtóban, rózsaszínű a haja.

GINNY:
Nem azért kaptad apádtól azt a köpenyt.

LILY:
Nem látta valaki a bájitaltankönyvemet?

GINNY:
Lily Potter, arról ne is álmodj, hogy abban utazol el holnap az iskolába.

LILY megjelenik ALBUS szobájának ajtajában. Verdeső tündérszárnyakat visel.

LILY:

Annyira imádom őket. Még verdesnek is.

LILY el, amikor HARRY feltűnik ALBUS szobájának ajtajában. Benéz rajta.

HARRY:

Szervusz.

Kínos hallgatás. GINNY megjelenik az ajtóban. Látja, mi történik, és marad egy pillanatig.

HARRY:

Csak azért jöttem, hogy átadjak egy, illetve két roxforti előajándékot. Ezt Ron küldi.

ALBUS:

Aha, szerelmi bájital. Oké.

HARRY:

Biztos azzal akar viccelni, hogy… nem tudom, mivel. Lily pukizó gnómokat kapott, James meg egy fésűt, amitől rózsaszínű lett a haja. Ron – ő már csak ilyen, hisz tudod.

HARRY leteszi ALBUS szerelmi bájitalát az ágyra.

És… Ezt tőlem kapod.

Elővesz egy kis takarót. GINNY ránéz. Látja, hogy HARRY próbálkozik, és most csendesen elmegy.

ALBUS:

Egy régi takarót adsz?

HARRY:

Sokat töprengtem, hogy mi legyen az idei ajándékod. Jamesnek… James évek óta emlegette a láthatatlanná tévő köpenyt, Lilyről tudtam, hogy szárnyakra vágyik, de te… Tizennégy éves vagy, Albus, és olyasmit akartam adni neked, ami… aminek súlya van. Ez… az utolsó dolog, amit anyámtól kaptam. Vagyis az egyetlen dolog. Ebbe voltam bebugyolálva, amikor átadtak Dursley-éknek. Azt hittem, örökre elveszett, de aztán – a nagy-nagynénéd, Petunia halála után, Dudley meglepő módon rátalált a hagyatékul maradt holmik között. Volt olyan kedves, és elküldte nekem. És azóta… szóval, valahányszor szerencsére volt szükségem, elővettem, és csak megfogtam. És most arra gondoltam, hogy…

ALBUS:

Hogy én is fogjam meg? Oké. Nem gond. Remélem, nekem is szerencsét hoz. Jól jönne, az biztos.

Megérinti a plédet.

De azért maradjon csak nálad.

HARRY:

Úgy gondolom – sőt, hiszem –, hogy Petunia néni nekem akarta adni, azért őrizte meg. És most én szeretném odaadni neked. Nem ismertem anyámat, de szerintem ő is azt akarná, hogy a tied legyen. És mondjuk, elmennék, meglátogatnálak – meg ezt is – halloweenkor. Szeretnék veled lenni azon az estén, amikor meghaltak. Azt hiszem, az jót tenne kettőnknek…

ALBUS:

Figyelj, egy csomót kell még pakolnom, és te is biztos nyakig vagy minisztériumi melóval, szóval…

HARRY:

Albus, szeretném, ha megtartanád a takarót.

ALBUS:

És mit csináljak vele? A tündérszárny, az biztos jó valamire, a láthatatlanná tévő köpeny, nem kérdés, de ez – most komolyan…

HARRYt ez kissé lelombozza. Csak nézi a fiát, nagyon szeretne közeledni hozzá valahogy.

HARRY:

Ne segítsek? A pakolásban. Mindig nagyon szerettem pakolni. Az azt jelentette, hogy nemsokára eljöhetek a Privet Drive-ról, és mehetek vissza a Roxfortba. Az nekem… Jó, tudom, hogy te nem szereted annyira, de…

ALBUS:

A te szemedben az a legszuperebb hely a világon. Tudom. A szegény kis árva, akivel olyan mostohán bánik a bácsikája meg a nénikéje…

HARRY:

Kérlek, Albus, lehetne, hogy…

ALBUS:

…akit folyton kínoz az unokatestvére, Dudley, de a Roxfort menedéket nyújt neki. Kívülről fújom, apa. Bla-bla-bla.

HARRY:

Hiába provokálsz, Albus Potter.

ALBUS:

A kis árva, aki végül megmentett minket – mondom ezt az összes varázsló nevében. Annyira hálásak vagyunk a hősiességedért! Mit kérsz, mély meghajlást, vagy elég, ha pukedlizek?

HARRY:

Albus, nagyon jól tudod, hogy sosem vártam hálát.

ALBUS:

Nem tehetek róla, túlcsordulóan hálás vagyok – biztos a csodálatos ajándékod, ez a dohos pléd teszi…

HARRY:

Dohos pléd?

ALBUS:

Miért, mire számítottál? Ugorjak a nyakadba? Zokogjam el, hogy mennyire szeretlek? Vagy mi?

HARRY *(most már elfogy a türelme)*:

Tudod, mit? Vége, eddig tartott az, hogy felelősnek érezzem magam a boldogtalanságodért. Neked legalább van apád. Nekem nem volt.

ALBUS:

És szerinted az olyan nagy baj? Szerintem nem.

HARRY:

Örülnél neki, ha nem élnék?

ALBUS:

Nem! Annak örülnék, ha nem lennél az apám.

HARRY:

Én meg néha annak, ha nem lennél a fiam.

Csönd. ALBUS *bólint. Szünet.* HARRY *rádöbben, mit mondott.*

Ezt nem komolyan mondtam…

ALBUS:

De. Komolyan mondtad.

HARRY:

Albus, csak arról van szó, hogy úgy fel tudsz bosszantani a…

ALBUS:

Komolyan mondtad, apa. És nem hibáztatlak érte, de tényleg.

Szörnyűséges szünet.

Jó lenne, ha ezt most befejeznénk.

HARRY:

Albus, kérlek…

ALBUS felkapja a kis plédet, és elhajítja. Eltalálja vele RON szerelmi bájitalát, az kiborul, ráömlik a plédre és az ágyra, kis füstfelhő száll fel.

ALBUS:

Nem maradt se szerencse, se szerelem.

ALBUS kirohan a szobából. HARRY utánamegy.

HARRY:

Albus… Albus, kérlek…

ELSŐ FELVONÁS, NYOLCADIK SZÍN

ÁLOM, VISKÓ A SZIKLÁN

Falrengető dörrenés. Aztán hatalmas robaj. DUDLEY DURSLEY, PETUNIA NÉNI *és* VERNON BÁCSI *egy ágy mögött kuporognak.*

DUDLEY DURSLEY:

Nem jó itt, anya.

PETUNIA NÉNI:

Tudtam én, hogy hiba volt idejönni. Vernon… Vernon… Sehol nem tudunk elbújni. Még a tengeren se vagyunk elég messze!

Újabb falrengető dörrenés.

VERNON BÁCSI:

Nyugalom. Nyugalom. Bármi is az, ide nem fog bejönni.

PETUNIA NÉNI:

Átok ül rajtunk! Megátkozott minket! A kölyök megátkozott minket! *(Meglátva* FIATAL HARRYt.*)* Csakis te tehetsz erről! Mássz vissza a lyukadba!

FIATAL HARRY *összerezzen, amikor* VERNON BÁCSI *felemeli a puskáját.*

VERNON BÁCSI:

Bárki van odakint, figyelmeztetem: fegyverem van.

Hatalmas ütés hangja. Az ajtó kiszakad a sarkaiból. Az ajtónyílásban ott áll HAGRID. *Végignéz a társaságon.*

HAGRID:

Ha kapnék egy teát, nem mondanám, hogy igya fene. Fránya egy utazás volt.

DUDLEY DURSLEY:

Ez… meg… mi?

VERNON BÁCSI:

Vissza. Vissza! Be mögém, Petunia! Be mögém, Dudley! Mindjárt kitessékelem én innen ezt a perhamajdert.

HAGRID:

Perha-micsoda? *(Elveszi* VERNON BÁCSI *fegyverét.)* Na, ilyen holmit is rég láttam. *(Csomót köt a puska csövére.)* Hoppá-hoppá. *(Elvonja a figyelmét, hogy meglátja* FIATAL HARRYt.*)* Harry Potter!

FIATAL HARRY:

Szerbusz.

HAGRID:

Ilyen pici voltál, amikor utoljára láttalak. Apádra ütsz, de a szemed az anyádé.

FIATAL HARRY:

Te ismerted a szüleimet?

HAGRID:

Hová tettem a jó modorom? Isten éltessen sokáig! Hoztam neked valamit. Lehet, hogy útközben egyszer-kétszer ráültem, de az íze azért

még jó.

A kabátjából előhúz egy kissé összenyomódott csokoládétortát, amin zöld cukormázzal írva a „Boldog születésnapot, Harry!” felirat áll.

FIATAL HARRY:
Ki vagy?

HAGRID *(nevetve)*:
Igaz is, még be se mutatkoztam. Rubeus Hagrid vagyok, a Roxfort kulcsés háztájőrzője. *(Körülnéz.)* No de mi lesz azzal a teával? Persze, ha akad a háznál valami erősebb itóka, azzal is koccinthatunk.

FIATAL HARRY:
Rox-micsoda?

HAGRID:
Roxfort. A Roxfortról már eleget hallottál, nem?

FIATAL HARRY:
Hát… nem. Sajnálom.

HAGRID:
Te sajnálod?! Nekik kellene sajnálniuk! Az még hagyján, hogy nem adják át a leveleidet. De hogy fogalmad sincs róla, hogy mi a Roxfort, az már több a soknál! Hát mit gondolsz, hol tanultak meg mindent a szüleid?

FIATAL HARRY:
Mi mindent?

HAGRID fenyegetően fordul VERNON BÁCSI felé.

HAGRID:

Értsem úgy, hogy ez a fiú – ez a fiú! – nem tud semmit… SEMMIRŐL?!

VERNON BÁCSI:

Megtiltom, hogy bármit is elmondjon a gyereknek!

FIATAL HARRY:

Mit ne mondjon el?

HAGRID előbb VERNON BÁCSIra, aztán FIATAL HARRYre néz.

HAGRID:

Harry – te varázsló vagy. És mindent megváltoztattál. Te vagy a leghíresebb varázsló az egész világon.

És ekkor a terem hátuljából elsuttogott szavak törnek elő, és burkolják be a jelenlévőket. A hang összetéveszthetetlen. VOLDEMORT hangja…

Haaarry Potttter…

ELSŐ FELVONÁS, KILENCEDIK SZÍN

HARRY ÉS GINNY POTTER HÁZA, HÁLÓSZOBA

HARRY hirtelen felriad. Mélyeket lélegzik az éjszakában.

Vár egy percet. Lecsillapodik. Aztán erős fájdalmat érez a homlokán. A sebhelye fáj. Fekete mágia kavarog körülötte.

GINNY:

Harry…

HARRY:

Semmi baj. Aludj csak.

GINNY:

Lumos!

A szobát betölti GINNY pálcájának fénye. HARRY ránéz a feleségére.

Rémálmod volt?

HARRY:

Igen.

GINNY:

Mi volt az?

HARRY:

Dursley-ék… Velük kezdődött… Aztán átment valami másba.

Szünet. GINNY *a férjét fürkészi – próbál rájönni, hol jár.*

GINNY:

Kérsz álomfűlevet?

HARRY:

Nem. Már jól vagyok. Aludj csak.

GINNY:

Nem úgy festesz, mint aki jól van.

HARRY *nem felel.*

(Látva férje nyugtalanságát.) Biztos nehéz volt az a beszélgetés Amos Diggoryval.

HARRY:

A haragját könnyen elviselem, hogy igaza van, azt már nehezebben. Amos miattam vesztette el a fiát…

GINNY:

Elég igazságtalan vagy önmagaddal.

HARRY:

…és nem mondhatok semmit… nem mondhatok semmit senkinek… ha mondok valamit, attól csak még rosszabb.

GINNY *tudja, mire – pontosabban kire – utal a férje.*

GINNY:

Szóval ettől vagy kiborulva. Az indulás előtti este nem valami kellemes, ha semmi kedved a Roxfortba menni. Odaadni a takarót

Alnak, az jó ötlet volt. Jól csináltad.

HARRY:

De utána minden mást rosszul. Olyan dolgokat mondtam, Ginny…

GINNY:

Hallottam.

HARRY:

És még szóba állsz velem?

GINNY:

Tudom, hogy amikor itt lesz az ideje, bocsánatot fogsz kérni. Elmondod, hogy nem úgy értetted. Hogy amit mondtál, az – más dolgokról szólt. Őszinte lehetsz vele, Harry… Nincs is másra szüksége.

HARRY:

Bár olyan lenne, mint James vagy Lily!

GINNY *(szárazon)*:

Jó, ennyire ne legyél őszinte.

HARRY:

Nem, semmit nem változtatnék meg benne… de őket megértem, és…

GINNY:

Albus más, és ez jó dolog. És ő rögtön észreveszi, amikor… szóval, amikor felveszed a Harry Potter-álarcodat. Ő az igazi énedet akarja látni.

HARRY:

„Az igazság csodálatos dolog, de szörnyű is lehet, ezért nagyon óvatosan kell bánni vele.”

GINNY meglepődve néz rá.

Dumbledore.

GINNY:

Furcsa, hogy valaki ilyet mond egy gyereknek.

HARRY:

Akkor nem, ha úgy tudja, hogy az illető gyereknek az élete árán kell megmentenie a világot.

HARRYnek megint elakad a lélegzete, és erőt kell vennie magán, hogy ne kapja a kezét a homlokához.

GINNY:

Harry… Mi baj van?

HARRY:

Semmi. Jól vagyok. Értem, amit mondasz. Igyekszem majd…

GINNY:

A sebhelyed fáj?

HARRY:

Nem. Nem. Jól vagyok. Noxolj, és aludjunk.

GINNY:

Harry… Mikor fájt utoljára a sebhelyed?

HARRY ránéz GINNYre, minden az arcára van írva.

HARRY:

Huszonkét éve.

ELSŐ FELVONÁS, TIZEDIK SZÍN

A ROXFORT EXPRESSZ

ALBUS gyors léptekkel halad a vonaton.

ROSE:
Albus! Pont téged kereslek.

ALBUS:
Engem? Miért?

ROSE nem igazán tudja, hogyan fogalmazzon.

ROSE:
Most kezdődik a negyedik évünk, Albus, vagyis ez nekünk olyan, mint az újév. Szeretném, ha újra barátok lennénk.

ALBUS:
Sose voltunk barátok.

ROSE:
Ez azért durva! Hatéves koromban a legjobb barátom voltál!

ALBUS:
Az régen volt.

ALBUS tovább akar menni, de ROSE behúzza egy üres fülkébe.

ROSE:
Hallottad a legújabb pletykákat? Pár napja nagy razziát tartott a minisztérium. Azt mondják, apád iszonyatosan bátor volt.

ALBUS:
Hogyhogy te mindig hallod ezeket a dolgokat, én meg soha?

ROSE:
Azt is mondják, hogy a varázslónak, akinél házkutatást tartottak – Theodore Nott a neve, ha jól emlékszem –, szóval hogy csomó olyan cucca volt, amiket mindenféle törvény tilt… például – és ettől mindenki paff lett – volt egy illegálisan tartott időnyerője. Ráadásul egy különleges minőségű darab.

ALBUS rábámul ROSE-ra, és egyszerre mindent megért.

ALBUS:
Egy időnyerő? Apám talált egy időnyerőt?

ROSE:
Pszt! Igen. Elég jó, mi?

ALBUS:
Ez biztos?

ROSE:
Biztos.

ALBUS:
Megkeresem Scorpiust.

Továbbindul a vonaton. ROSE követi, mert még nem fejezte be.

ROSE:

Albus!

ALBUS határozottan megfordul.

ALBUS:

Ki mondta, hogy békülj ki velem?

ROSE *(lebukott)*:

Oké, lehet, hogy anyukád baglyot küldött apámnak – de csak azért, mert aggódik érted. És szerintem…

ALBUS:

Hagyjál békén, Rose.

SCORPIUS a szokásos fülkéjében ül. Előbb ALBUS lép be, majd ROSE, aki nem hagyta magát lerázni.

SCORPIUS:

Albus! Ó, szia, Rose, milyen szagod van?

ROSE:

Milyen *szagom* van?

SCORPIUS:

Nem úgy, ez bók akart lenni. Az illatodban keveredik a friss virágé meg a friss – kenyéré.

ROSE:

Albus, itt vagyok, oké? Ha szükséged van rám.

SCORPIUS:

Mármint a szép kenyéré, a jó kenyéré, a… mi a baj a kenyérrel?

ROSE fejcsóválva el.

ROSE:

Mi a baj a kenyérrel…!

ALBUS:

Mindenütt kerestelek.

SCORPIUS:

És most megtaláltál. Tádám! Nem bújtam el. Tudod, hogy szeretek korán felszállni. Akkor nem bámulnak meg. Nem sértegetnek. Nem írják rá a ládámra, hogy „Voldemort fia”. Az örök sláger. Rose tényleg nem bír engem, igaz?

ALBUS megöleli barátját. Hevesen. Egy hosszú pillanatig úgy maradnak. SCORPIUSt meglepi a dolog.

Oké. Szia. Öhm… Ölelkeztünk máskor is? Szoktunk ölelkezni?

A fiúk zavartan szétválnak.

ALBUS:

Csak kicsit furcsa huszonnégy órán vagyok túl.

SCORPIUS:

Miért, mi történt?

ALBUS:

Majd elmondom. Le kell szállnunk a vonatról.

Kintről füttyszó hallatszik be. A vonat elindul.

SCORPIUS:

Késő. Elindultunk. Megyünk már, Roxfort!

ALBUS:

Akkor a mozgó vonatról fogunk leszállni.

BÜFÉS BOSZORKÁNY:

Adhatok valamit, kedveskéim?

ALBUS kinyitja az ablakot. Készül kimászni rajta.

SCORPIUS:

Egy mozgó varázsvonatról.

BÜFÉS BOSZORKÁNY:

Tökös derelyét? Kondéros kekszet?

SCORPIUS:

Albus Perselus Potter, nem tetszik az arckifejezésed.

ALBUS:

Első kérdés: mit tudsz a Trimágus Tusáról?

SCORPIUS:

Úh, kvízkérdések! Három iskolából három bajnok végrehajt három feladatot egyetlen kupáért. De mi köze ennek bármihez?

ALBUS:

Hatalmas nagy kocka vagy, tudsz róla?

SCORPIUS:

Aha.

ALBUS:

Második kérdés: miért nem rendezik meg a Trimágus Tusát már több mint húsz éve?

SCORPIUS:

Az utolsó versenyen részt vett többek között apád meg egy Cedric Diggory nevű fiú. Elhatározták, hogy ketten fognak győzni, de a kupa zsupszkulcs volt, és Voldemorthoz repítette őket. Cedricet megölték.

Utána azonnal leállították a tusát.

ALBUS:

Helyes a válasz. Harmadik kérdés: szükséges volt, hogy Cedric meghaljon? Könnyű a kérdés, rövid a válasz: nem. Voldemort azt mondta: „Öld meg a másikat.” A fölösleges embert. Cedric csak azért halt meg, mert ott volt apámmal. Apám nem tudta megmenteni – de mi meg tudjuk. Hiba csúszott a történetbe, és mi helyre fogjuk hozni. Egy időnyerőt használunk. Visszahozzuk Cedricet.

SCORPIUS:

Albus, én könnyen kitalálható okokból nem rajongok túlságosan az időnyerőkért…

ALBUS:

Amikor Amos Diggory el akarta kérni az időnyerőt, apám még a létezését is letagadta. Hazudott egy öregembernek, aki csak vissza akarta kapni a fiát. Aki *szereti* a fiát. És apámat ez hidegen hagyta. Az ilyesmi hidegen hagyja őt. Mindenki apám nagy hőstetteit emlegeti. Pedig hibákat is követett el. Nem is kis hibákat. És én helyre akarom hozni az egyik ilyen hibáját. Azt akarom, hogy mentsük meg együtt Cedricet.

SCORPIUS:

Figyelj, nem tudom, mi tartotta eddig egyben az agyadat, de az a valami most elszakadt.

ALBUS:

Meg fogom csinálni, Scorpius. Muszáj megcsinálnom. És te is tudod, meg én is, hogy nagyon el fogom szúrni, ha nem jössz velem. Na, gyerünk!

ALBUS vigyorog. Aztán elindul felfelé, és eltűnik. SCORPIUS egy pillanatig még habozik, majd felhúzza magát, és eltűnik ő is.

ELSŐ FELVONÁS, TIZENEGYEDIK SZÍN

A ROXFORT EXPRESSZ TETEJE

Minden irányból fütyül a szél, és fúj is veszettül.

SCORPIUS:

Oké, itt vagyunk egy vonat tetején, száguldás van, lehet félni, tök jó az egész, úgy érzem, sokkal jobban megismertem magam, és egy kicsit téged is, de…

ALBUS:

Ha nem számoltam el magam nagyon, mindjárt elérjük a viaduktot, és onnan csak egy rövid séta az Idős Boszorkányok és Varázslók Szt. Oszvald Szeretetotthona.

SCORPIUS:

A micsoda? És hova érünk? Figyelj, nekem is nagyon bejön ez, és tök izgalmas életemben először lázadni – hurrá, vonattető, de jó buli –, de most… ajaj.

SCORPIUS lát valamit, amit örülne, ha nem látna.

ALBUS:

A víz nagyon jól fog jönni, ha a párnázóbűbájunk becsődöl.

SCORPIUS:

Albus. A Büfés boszorkány.

ALBUS:

Útravalót akarsz venni?

SCORPIUS:

Nem. Albus. Jön a Büfés boszorkány.

ALBUS:

Nem jöhet, a vonat tetején vagyunk…

SCORPIUS mutatja ALBUSnak, merre nézzen, és most már ő is látja a BÜFÉS BOSZORKÁNYt, aki teljes lelki nyugalommal sétál feléjük, a kocsiját tolva.

BÜFÉS BOSZORKÁNY:

Adhatok valamit a büfékocsiról, kedveskéim? Tökös derelyét? Csokibékát? Kondéros kekszet?

ALBUS:

Ajaj.

BÜFÉS BOSZORKÁNY:

Rólam nemigen tud senki semmit. Megveszik a kondéros kekszemet, de rajtam keresztülnéznek. Már nem is emlékszem, mikor kérdezte meg valaki utoljára a nevemet.

ALBUS:

Mi a neve?

BÜFÉS BOSZORKÁNY:

Nem emlékszem. De azt tudom, hogy amikor kitalálták a Roxfort Expresszt, maga Ottaline Gambol ajánlotta fel nekem ezt az állást…

SCORPIUS:

De annak már… százkilencven éve. Százkilencven éve dolgozik a vonaton?

BÜFÉS BOSZORKÁNY:

Ez a két kéz több mint hatmillió tökös derelyét készített. Már elég rutinos vagyok. De azt senki nem tudja, hogy a derelyéim milyen könnyen átváltoznak valami egészen mássá…

A kezébe vesz egy tökös derelyét. Eldobja, akár egy gránátot. A derelye felrobban.

És el se hinnétek, mit tudok csinálni a csokibékával. Még soha, de soha nem engedtem senkit leszállni erről a vonatról, mielőtt célba értünk volna. Voltak, akik megpróbálták. Sirius Black meg a haverjai. Fred és George Weasley. NEM SIKERÜLT NEKIK. MERT EZ A VONAT NEM SZERETI, HA MENET KÖZBEN LESZÁLLNAK RÓLA…

A BÜFÉS BOSZORKÁNY kezei átalakulnak hegyes karókká. Mosolyog.

Úgyhogy kérlek, üljetek vissza a helyetekre, és maradjatok ott, amíg meg nem érkezünk.

ALBUS:

Igazad volt, Scorpius. Ez tényleg varázsvonat.

SCORPIUS:

Ez most az a pillanat, amikor annak örülnék, ha nem lett volna igazam.

ALBUS:

De nekem is igazam volt. Itt a viadukt, és odalent víz van. Próbáljuk ki a párnázóbűbájt.

SCORPIUS:

Ez nagyon rossz ötlet, Albus.

ALBUS:

Gondolod? *(Egy pillanatig habozik, aztán rájön, hogy már nincs idő habozni.)* Hát, már késő. Három. Kettő. Egy. Mollenda!

A varázsigét kiáltva leugrik.

SCORPIUS:

Albus… Albus…

Kétségbeesetten bámul a barátja után. Aztán a közeledő BÜFÉS BOSZORKÁNY*ra néz. A banya haja égnek áll. A karói tűhegyesek.*

Hát, elnézném magát még egy darabig, de muszáj a barátom után mennem.

Azzal befogja az orrát, ALBUS *után ugrik, és közben a varázsigét kiáltja.*

Mollenda!

ELSŐ FELVONÁS, TIZENKETTEDIK SZÍN

A MÁGIAÜGYI MINISZTÉRIUM NAGY TÁRGYALÓTERME

A színpad zsúfolva van varázslókkal és boszorkányokkal. Úgy zsibonganak, ahogy csak a varázslók és boszorkányok tudnak. Ott van közöttük GINNY, DRACO *és* RON. *Fölöttük egy emelvényen* HERMIONE *és* HARRY *látható.*

HERMIONE:

Csendet! Csendet! Varázsütésre lesz csak rend, kérem? *(A pálcájával elnémítja a tömeget.)* Jól van. Köszöntök mindenkit rendkívüli közgyűlésünkön. Örülök, hogy ilyen sokan eljöttek. A varázsvilág immár sok-sok éve békében él. Huszonkét esztendő telt el azóta, hogy a roxforti csatában legyőztük Voldemortot, és örvendetes módon most úgy nő fel egy nemzedék, hogy komolyabb konfliktusnak hírét sem hallhatta. Mostanáig. Harry?

HARRY:

Voldemort szövetségeseinek tömeges mozgását tapasztaljuk már hónapok óta. Európán átvonuló trollokat követtünk, és óriásokat, akik nekivágtak a tengereknek. A vérfarkasok – nos, ők néhány hete eltűntek, sajnos nincs hírünk róluk. Nem tudjuk, mi ez a mozgás, se azt, hogy kinek a biztatására történik, de látjuk, és meg akarjuk tudni, mi a jelentősége. Ezért feltesszük a kérdést: látott valaki valamit? Érzett valaki valamit? Aki igen, kérem, emelje fel a pálcáját.

Mindenkit meghallgatunk. McGalagony professzor – köszönjük.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Mikor visszatértünk a nyári szünetből, megállapítottuk, hogy valaki járt a bájitaltanszertárban, de nem hiányzott jelentős mennyiségű hozzávaló, csak némi bumszalagbőr és juharfátyolka. Úgy döntöttünk, Hóborc lehetett a tettes.

HERMIONE:

Köszönjük, professzor asszony. Kivizsgáljuk az esetet. *(Körülnéz.)* Senki más? Rendben. Továbbá – ami a legnyugtalanítóbb, s ami nem fordult elő Voldemort veszte óta – Harry sebhelye újra megfájdult.

DRACO:

Voldemort meghalt, Voldemort nincs többé.

HERMIONE:

Úgy van, Draco, Voldemort meghalt, de a felsorolt események felvetik annak lehetőségét, hogy Voldemort – vagy a lényének valamiféle nyoma – visszatérhetett.

Ez nyugtalanságot vált ki a jelenlévőkből.

HARRY:

Bármily kellemetlen, erre is rá kell kérdeznünk, hogy kizárhassuk: akik a Sötét Jegyet viselik… éreztek-e valamit? Akár a legkisebb rezdülést?

DRACO:

Elővesszed a régi előítéletedet a Sötét Jegyet viselőkkel szemben, Potter?

HERMIONE:

Nem, Draco, Harry csak szeretné…

DRACO:

Megmondjam, hogy miről szól ez? Harry megint az újságokban akarja látni az arcát. A Reggeli Próféta évente egyszer menetrendszerűen megszellőztet valami híresztelést Voldemort visszatértéről…

HARRY:

Azok a híresztelések sosem tőlem származtak!

DRACO:

Valóban nem? Nem a feleséged szerkeszti a Reggeli Prófétát?

GINNY felháborodva lép felé.

GINNY:

A sportrovatot!

HERMIONE:

Draco… Harry hozta ezt a dolgot a minisztérium tudomására. És én mint mágiaügyi miniszter…

DRACO:

Ami csak azért lettél, mert a barátja vagy.

RONt GINNYnek kell visszatartania, hogy ne rontson neki DRACÓnak.

RON:

Akarsz egyet a képedbe?

DRACO:

Nyilvánvaló, hogy mind profitáltok Harry dicsőségéből. És kell-e egyéb ahhoz, hogy megint mindenki a Potter nevet suttogja, mint egy ilyen *(HARRYt kifigurázva)*:

„Fáj a sebhelyem, fáj a sebhelyem”? De tudjátok, mi ennek az eredménye? Az, hogy a pletykafészkek megint a fiamra zúdíthatják a születéséről szóló nevetséges rágalmakat.

HARRY:

Senki nem állította, Draco, hogy ennek bármi köze lenne Scorpiushoz…

DRACO:

Akárhogy is, én ezt az egész közgyűlést színjátéknak tartom, és nem asszisztálok hozzá tovább.

DRACO el. Lassanként többen követik.

HERMIONE:

Ne. Ennek nem ez a módja… Gyere vissza! Ki kell dolgoznunk egy stratégiát.

ELSŐ FELVONÁS, TIZENHARMADIK SZÍN

IDŐS BOSZORKÁNYOK ÉS VARÁZSLÓK SZT. OSZVALD SZERETETOTTHONA

Kaotikus hely. Varázslatos hely. Az Idős Boszorkányok és Varázslók Szt. Oszvald Szeretetotthona minden várakozásnak megfelelően maga a csoda.

A járókeretek varázsütésre életre kelnek, a pamutfonalakat kígyóként bűvölik, a férfi ápolókkal tangót táncoltatnak.

Az itt lakó boszorkányok és varázslók megszabadultak az indokolt és célirányos varázsgyakorlás kényszerének terhétől – helyette puszta szórakozásból bűvölnek. És nagyon jól szórakoznak.

ALBUS és SCORPIUS be. Kedvtelve néznek körül, de – valljuk be – kicsit meg vannak szeppenve.

ALBUS ÉS SCORPIUS:

Öhm, elnézést… Bocsánat. ELNÉZÉST!

SCORPIUS:

Na jó, ez extrém meredek.

ALBUS:

Amos Diggoryt keressük.

Hirtelen néma csend lesz. Minden mozdulatlanná dermed.

A hangulat kissé nyomottá válik.

KÖTÖGETŐ BOSZORKÁNY:

És mit akartok, fiúk, attól a mogorva aggastyántól?

DELPHI tűnik fel, mosolyog.

DELPHI:

Albus? Albus! Hát eljöttél? De örülök! Gyere, köszönj Amosnek!

ELSŐ FELVONÁS, TIZENNEGYEDIK SZÍN

IDŐS BOSZORKÁNYOK ÉS VARÁZSLÓK SZT. OSZVALD SZERETETOTTHONA, AMOS SZOBÁJA

AMOS bosszús pillantással néz ALBUSra és SCORPIUSra. DELPHI hármukat figyeli.

AMOS:

Na, akkor summázzuk: kihallgattál egy beszélgetést amit nem a te fülednek szántak, és a fejedbe vetted – kérés és engedély nélkül –, hogy beleártod magad, belekotnyeleskedsz másnak a dolgába.

ALBUS:

Apám hazudott magának. Ezt biztosan tudom. Van egy időnyerőjük.

AMOS:

Persze hogy van. Erről ennyit, mehetsz a dolgodra.

ALBUS:

Hogy? Nem. Azért jöttünk, hogy segítsünk.

AMOS:

Hogy segítsetek? Mi hasznát venném én két alulfejlett kamaszgyereknek?

ALBUS:

Apám a bizonyíték rá, hogy nem csak felnőttek képesek megváltoztatni a varázsvilágot.

AMOS:

Szóval azért hagyjam, hogy beleártsd magad ebbe, mert te is egy Potter vagy? A híres neveddel jössz nekem?

ALBUS:

Nem!

AMOS:

Olyan Potter vagy, aki a Mardekár-házba került – igen, olvastam rólad. És aki egy Malfoy kíséretében jön el hozzám – egy Malfoyjal, aki talán egy Voldemort. Honnan tudjam, hogy nem kacsingatsz a sötét varázslatok felé?

ALBUS:

De hát…

AMOS:

Nem mondtál semmi újat, annyi a hasznom, hogy megerősítetted, amit már amúgy is tudtam. Apád hazudott nekem. És most mars. Mind a ketten. Elég időt vesztegettem rátok.

ALBUS *(erős és eltökélt)*:

Nem, meg kell hallgatnia. Hisz maga mondta, mennyi vér tapad apám kezéhez. Hadd változtassak ezen! Hadd segítsek jóvá tenni az egyik hibáját. Bízzon bennem!

AMOS *(emelt hangon)*:

Nem hallottad, mit mondtam, kölyök? Semmi okom bízni benned. Menjetek innen! Gyerünk! Különben én doblak ki.

Fenyegetően felemeli a pálcáját. ALBUS *a pálcára néz, és*

lelombozódik – AMOS elhajtotta őt, mint egy legyet.

SCORPIUS:

Gyere, menjünk. Abban mindig jók voltunk, hogy tudtuk, hol nem látnak szívesen minket.

ALBUSnak nem akaródzik elmenni. SCORPIUS a karjánál fogva húzza. Végül megfordul, és elindulnak.

DELPHI:

Egy okot tudok mondani, amiért bízhatnál bennük, bácsikám.

A fiúk megállnak.

Egyedül ők ajánlották fel a segítségüket. Készek mindent kockára tenni azért, hogy visszahozzák neked a fiadat. Sőt, gyanítom, már azzal is sokat kockáztattak, hogy ide eljöttek…

AMOS:

Cedricről van szó, Delphi…

DELPHI:

És te magad mondtad, hogy egy szövetséges a Roxfortban nagyon nagy segítség lenne.

DELPHI puszit nyom AMOS feje búbjára. AMOS DELPHIre, majd a fiúkra néz.

AMOS:

Miért? Miért vállalnátok a veszélyt? Mi hasznotok van belőle?

ALBUS:

Tudom, milyen érzés „a másik”-nak lenni. A fia nem szolgált rá, hogy meghaljon, Mr. Diggory. Mi segíthetünk visszahozni őt.

AMOS *(végre érzelmeket mutat)*:

A fiam – ő volt a legnagyobb öröm az életemben. Jól mondod: igazságtalanság érte. Durva igazságtalanság. Ha komolyan gondoljátok…

ALBUS:

Halálosan komolyan.

AMOS:

Nagyon kockázatos dologra vállalkoztok.

ALBUS:

Tudjuk.

SCORPIUS:

Tudjuk?

AMOS:

Delphi… ha hajlandó lennél velük menni…

DELPHI:

A kedvedért bármit, bácsikám.

Rámosolyog ALBUS*ra, aki viszonozza.*

AMOS:

Tudnotok kell, hogy már az időnyerő megszerzése is életveszélyes vállalkozás lesz.

ALBUS:

Vállaljuk az életveszélyt.

SCORPIUS:

Vállaljuk?

AMOS *(sötéten)*:

Remélem, tudjátok, mit csináltok.

ELSŐ FELVONÁS, TIZENÖTÖDIK SZÍN

HARRY ÉS GINNY POTTER HÁZA, KONYHA

HARRY, RON, HERMIONE és GINNY az asztalnál ülnek, esznek.

HERMIONE:

Számtalanszor megmondtam Dracónak, hogy a minisztériumban senki nem szól egyetlen rossz szót se Scorpiusra. A pletyka nem tőlünk indult el.

GINNY:

Írtam neki – miután elvesztette Astoriát –, felajánlottam, hogy bármiben segítünk. Gondoltam, talán Scorpius – mivel olyan jó barátok Albusszal –, hogy talán szívesen itt töltené a téli szünet egy részét, vagy… A baglyom egymondatos válasszal jött vissza: „Mondd meg a férjednek, hogy egyszer s mindenkorra cáfolja meg a fiammal szembeni rágalmakat.”

HERMIONE:

Ez a mániája.

GINNY:

Gyászol, teljesen kikészült.

RON:

Sajnálom, hogy veszteség érte, de mikor olyanokat mond Hermionéra, hogy… *(Ránéz HARRYre.)* Figyelj, szontyoli, neki is mindig mondom, hogy simán lehet egy nagy semmi ez az egész.

HERMIONE:

Neki?

RON:

A trollokat talán csak buliba hívták, az óriások esküvőre mennek, te azért álmodsz rosszakat, mert aggódsz Albusért, a sebhelyed meg lehet, hogy csak azért fáj, mert öregszel.

HARRY:

Öregszem? Kösz szépen.

RON:

Figyelj, ez van. Én már nem tudok úgy leülni, hogy ne nyögnék. Így: „uhh”. A lábam meg – a lábam, az kész tragédia, gyászdalokat tudnék zengeni róla, hogy mennyit kínlódom a lábammal. Lehet, hogy a sebhelyeddel is csak ez van.

GINNY:

Sületlenségeket beszélsz.

RON:

Az a specialitásom. Meg a Maximuláns termékcsoport. És hogy nagyon szeretlek titeket. Még Mini-Ginnyt is.

GINNY:

Viselkedj, Ronald Weasley, vagy megmondalak anyának.

RON:

Úgyse fogsz.

HERMIONE:

Ha Voldemort egy része életben maradt, bármilyen formában, akkor fel kell készülnünk a védekezésre. És én, bevallom, félek.

GINNY:

Én is.

RON:

Én nem félek semmitől. Csak anyától.

HERMIONE:

Komolyan mondom, Harry, ebben az ügyben nem fogok Cornelius Caramelt játszani. Nem dugom a homokba a fejem. És nem Draco Malfoyon fogom lemérni a népszerűségemet.

RON:

Amúgy a népszerűséggel mindig hadilábon álltál, nem igaz?

HERMIONE rávillantja a szemét, és lendül a keze, de RON elhajol az ütés elől.

Nem talált.

GINNY megüti RONt. RON fájdalmasan nyög.

Ez talált. Telibe.

Váratlanul egy bagoly röppen be a szobába. Átrepül az asztal fölött, és egy levelet pottyant HARRY tányérjára.

HERMIONE:

Elég késői bagoly.

HARRY kibontja a levelet. Meglepődik.

HARRY:

McGalagony professzortól jött.

GINNY:

És mit ír?

HARRY elkomorodik.

HARRY:

Ginny… Albus – Albus és Scorpius – nem jelentek meg az iskolában. Nyomuk veszett!

ELSŐ FELVONÁS, TIZENHATODIK SZÍN

HÁZ A WHITEHALLON, PINCE

SCORPIUS egy palackra sandít.

SCORPIUS:
Meg kell inni?

ALBUS:
Most komolyan, neked, a szuperkocka bájitalszakértőnek magyarázzam, hogy mire való a Százfűlé-főzet? Delphi csodás előkészítő munkájának hála itt ez a lötty, amit szépen megiszunk, átalakulunk tőle, és így, álcázva bemegyünk a Mágiaügyi Minisztériumba.

SCORPIUS:
Oké, két kérdés. Egy: fájni fog?

DELPHI:
Nagyon – úgy hallottam.

SCORPIUS:
Köszönöm. Jó tudni. Második kérdés: nem tudjátok véletlenül, milyen íze van a Százfűlé-főzetnek? Csak mert én azt hallottam, hogy halízű, és ha tényleg az, akkor ki fogom hányni. Nem bírom a halat. Ez van.

Sose bírtam.

DELPHI:

Oké, világos. *(Felhörpinti a bájitalt.)* Nem halízű. *(Elkezd átalakulni. Szörnyen kínlódik.)* Tulajdonképpen egész kellemes íze van. Fájni fáj, de… *(Hangosat böfög.)* Visszavonom. Van egy… enyhe… *(Még egyet böfög, és átváltozik HERMIONÉvá.)* Enyhe… penetráns… halas utóíze.

ALBUS:

Fú, ez – fú!

SCORPIUS:

Dupla fú!

DELPHI/HERMIONE:

Ez tényleg nem olyan érzés, mint… Még a hangom is az övé! Tripla fú!

ALBUS:

Oké. Én jövök.

SCORPIUS:

Na ne! Azt már nem. Ha már csináljuk, csináljuk *(közben mosolyogva felvesz egy ismerős küllemű szemüveget)* együtt.

ALBUS:

Három. Kettő. Egy.

Isznak.

Mit akarsz, ez egész jó. *(Összerándul a fájdalomtól.)* Ez már nem annyira.

Mindketten elkezdenek átalakulni, és szenvednek.

ALBUS RONná válik, SCORPIUS HARRYvé.

Megbámulják egymást. Csend.

ALBUS/RON:
Hát ez egy kicsit fura lesz.

SCORPIUS/HARRY *(hatásosan – nagyon élvezi a helyzetet)*:
Takarodj a szobádba! Indulás, egy-kettő. Szégyen-gyalázat, ahogy viselkedsz.

ALBUS/RON *(nevetve)*:
Scorpius…

SCORPIUS/HARRY *(a vállára kanyarítva a köpenyét)*:
A te ötleted volt, hogy én legyek ő, és te legyél Ron. Hadd szórakozzak egy kicsit, mielőtt… *(Hangosat böfög.)* Szögezzük le, hogy ez rettenetes.

ALBUS/RON:
Ron bácsi ügyesen titkolja, de elkezdett pocakot ereszteni.

DELPHI/HERMIONE:
Indulnunk kéne, nem gondoljátok?

Kimennek az utcára. Belépnek egy telefonfülkébe. Tárcsázzák a 62442-t.

TELEFONFÜLKE:
Jó estét, Harry Potter. Jó estét, Hermione Granger. Jó estét, Ron Weasley.

Mosolyognak, miközben a telefonfülke a padlóba süllyed.

ELSŐ FELVONÁS, TIZENHETEDIK SZÍN

MÁGIAÜGYI MINISZTÉRIUM, TÁRGYALÓ

HARRY, HERMIONE, GINNY és DRACO egy kis szobában járkálnak fel-alá.

DRACO:
Elég alaposan átkutattuk a vasúti pálya környékét?

HARRY:
Az embereim egyszer már végigmentek rajta, és most fésülik át másodszor.

DRACO:
És a Büfés boszorkány nem tud semmi használhatót mondani?

HERMIONE:
A Büfés boszorkány magánkívül van. Egyre csak azt szajkózza, hogy csalódást okozott Ottaline Gambolnak. Meg azt, hogy ő az iskolábaszállítási csúcstartó.

GINNY:
A muglik nem jelentettek varázsgyakorlást?

HERMIONE:
Egyelőre nem. Értesítettem a mugli miniszterelnököt, azt mondta,

ráállítja a SpecKerMenKül-t az ügyre. Úgy hangzik, mint valami bűbáj, de nem az.

DRACO:

Szóval a mugliktól várjuk, hogy megtalálják a gyerekeinket? Esetleg Harry sebhelye ügyében is konzultáljunk velük.

HERMIONE:

Csak megkértük a muglikat, hogy ők is segítsenek. Harry sebhelyének pedig vagy köze van ehhez, vagy nincs, mindenesetre azt is komolyan vesszük. Az aurorok mindenkit ellenőriznek, aki a fekete mágiához köthető, és…

DRACO:

A halálfalóknak ehhez semmi közük.

HERMIONE:

Ezt a véleményedet nem feltétlenül osztom.

DRACO:

Ez nem vélemény, hanem tény. Azok az idióták, akik manapság a fekete mágiát űzik… A fiam egy Malfoy, nem mernek hozzányúlni.

HARRY:

Hacsak fel nem bukkant odakint valami új, valami…

GINNY:

Egyetértek Dracóval. Ha emberrablás történt… Arra lehet indok, hogy elvigyék Albust, de arra, hogy mindkettőjüket…

HARRY és GINNY hosszú pillantást váltanak. Világos, hogy milyen szavakat vár GINNY HARRYtől.

DRACO:

És Scorpius nem olyan gyerek, aki vezet, hanem olyan, aki hagyja

magát vezetni, hiába próbáltam az ellenkezőjére nevelni. Kétségtelen, hogy Albust követve hagyta el a vonatot, így az a kérdés, hová vihette őt Albus.

GINNY:

Harry, megszöktek, ezt mindketten tudjuk.

DRACO észreveszi, hogyan néz egymásra a házaspár.

DRACO:

Csakugyan? Tudjátok? Mit tudtok még, amit mi nem?

Csönd.

Ha van valami, amit eddig elhallgattatok előlünk, most már beszéljetek.

HARRY:

Tegnapelőtt volt egy hevesebb vitánk Albusszal…

DRACO:

És…?

HARRY habozik, aztán bátran DRACO szemébe néz.

HARRY:

És azt mondtam neki, néha örülnék, ha nem lenne a fiam.

Újabb csend. Sűrű és súlyos. Aztán DRACO fenyegető lépést tesz HARRY felé.

DRACO:

Ha Scorpiusnak baja esik…

GINNY DRACO és HARRY közé lép.

GINNY:

Ne kezdj fenyegetőzni, Draco, nagyon kérlek.

DRACO *(bömböl)*:

Eltűnt a fiam!

GINNY *(hasonló hangerővel)*:

Az enyém is!

Összeakad a tekintetük. Komoly érzelmek vannak a levegőben.

DRACO *(összepréseli az ajkát, most egészen olyan, mint az apja)*:

Ha arany kell… a Malfoyok minden vagyona… ő az egyetlen örökösöm… rajta kívül… nincs senkim.

HERMIONE:

Köszönjük, Draco, de a minisztériumnak is vannak forrásai.

DRACO indulni akar. Megáll. HARRYre néz.

DRACO:

Lehetsz hős és lehetsz megmentő, de az én családomat egész életedben átokként sújtod, Harry Potter.

ELSŐ FELVONÁS, TIZENNYOLCADIK SZÍN

MÁGIAÜGYI MINISZTÉRIUM, FOLYOSÓ

SCORPIUS/HARRY:

És biztos, hogy odabent van?

Egy ŐR halad el mellettük. SCORPIUS/HARRY és DELPHI/HERMIONE igyekeznek a szerepüket játszani.

Igen, miniszter asszony, meggyőződésem, hogy a minisztériumnak alaposan mérlegelnie kell ezt a kérdést.

ŐR *(biccentve)*:

Miniszter asszony.

DELPHI/HERMIONE:

Mérlegeljük együtt.

Az ŐR továbbmegy, a többiek megkönnyebbülten fellélegeznek.

A bácsikám ötlete volt, hogy használjunk Veritaserumot. Belecsempésztük egy minisztériumi varázsló italába, aki ott járt látogatóban. Tőle tudtuk meg, hogy az időnyerőt megtartották. Azt is elmondta, hol őrzik: a mágiaügyi miniszter irodájában.

Egy ajtóra mutat. Váratlanul zajt hallanak.

HERMIONE *(kintről)*:

Harry… Ez meg kellene beszélnünk…

HARRY *(kintről)*:

Nincs mit megbeszélni rajta.

DELPHI/HERMIONE:

Ajaj.

ALBUS/RON:

Hermione. És apa.

Pánikba esnek a helyzettől és egymás rémületétől.

SCORPIUS/HARRY:

Jól van. El kell bújnunk. De nincs hova. Ki tud láthatatlanná tévő bűbájt?

DELPHI/HERMIONE:

Ne menjünk be – az irodájába?

ALBUS/RON:

Ő is az irodájába megy.

DELPHI/HERMIONE:

Nincs más búvóhely.

Megpróbálja kinyitni az ajtót. Újra megpróbálja.

HERMIONE *(kintről)*:

Ha nem beszéled meg velem vagy Ginnyvel…

SCORPIUS/HARRY:

Menj onnan. Alohomora!

Az ajtóra szegezi a pálcáját. Az ajtó kitárul. SCORPIUS/HARRY

vigyorog, örül a sikernek.

Albus… Tartsd fel! Ezt most neked kell megoldani.

HARRY *(kintről)*:
Mit beszéljek meg rajta?

ALBUS/RON:
Nekem… Miért?

DELPHI/HERMIONE:
Egyikünk sem állhat elé, nem gondolod? Mi ők vagyunk!

HERMIONE *(kintről)*:
Nyilvánvaló, hogy hibáztál, de… itt több szempont is van, amit figyelembe kell venni…

ALBUS/RON:
De én nem tudok… én…

Némi kavarodás után ALBUS/RON *ott áll az ajtó előtt, amikor belép* HERMIONE *és* HARRY.

HARRY:
Jólesik, hogy aggódsz, Hermione, de tényleg semmi szükség rá, hogy…

HERMIONE:
Ron?

ALBUS/RON:
Meglepetés!

HERMIONE:
Mit keresel te itt?

ALBUS/RON:

Indok nélkül már be se jöhet az ember a feleségéhez?

Erőteljesen megcsókolja HERMIONÉt.

HARRY:

Jól van, én megyek.

HERMIONE:

Harry… Figyelj rám, Draco mondott, amit mondott… Te is mondtál, amit mondtál Albusnak… de azzal most senkinek nem használsz, ha rágódsz rajta.

ALBUS/RON:

Ja, arról beszéltek, hogy Harry azt mondta, néha örülne, ha nem lenné… *(helyesbít)* lenne Albus a fia?

HERMIONE:

Ron!

ALBUS/RON:

Neki is kiszaladt, nekem is kiszaladt.

HERMIONE:

Ő is tudja… Mindenki mond néha olyasmit, amit nem gondol komolyan. Ezt ő is tudja.

ALBUS/RON:

És mindenki mond néha olyasmit, amit komolyan gondol… Ehhez mit szólsz?

HERMIONE:

Ne haragudj, Ron, erre most nincs időm.

ALBUS/RON:

Persze, világos. Puszillak, drágám!

ALBUS/RON a továbbinduló HERMIONE után néz, reméli, hogy a nő nem az irodájába tart. De persze hogy oda tart. ALBUS/RON odaszalad hát, és HERMIONE elé áll, hogy az ne tudjon bemenni az ajtón. A csípőjét jobbra-balra lendítve akadályozza meg, hogy HERMIONE kikerülje őt.

HERMIONE:

Miért nem engedsz be az irodámba?

ALBUS/RON:

Semmiért. Dehogyisnem. Engedlek.

HERMIONE újra megpróbálja megkerülni, ALBUS/RON megint elé áll.

HERMIONE:

Elém állsz. Engedj be az ajtón, Ron.

ALBUS/RON:

Akarok még egy gyereket.

HERMIONE újra megpróbálja kikerülni.

HERMIONE:

Micsoda?!

ALBUS/RON:

Vagy ha nem gyereket, akkor nyaralást. Vagy gyereket, vagy nyaralást akarok, és nem fogadok el kifogást. Szeretnéd, ha később beszélnénk meg, drágám?

HERMIONE még egyszer utoljára megpróbál bejutni, ALBUS/RON egy csókkal állítja meg. A dologból komoly dulakodás lesz.

Mondjuk, egy ital mellett a Foltozott Üstben? Szeretlek.

HERMIONE *(feladja)*:

Ha megint bűzpatron van odabent, Merlin irgalmazzon neked. Jól van, úgyis ideje tájékoztatni a muglikat.

HERMIONE el. HARRY szintén el.

ALBUS/RON az ajtó felé fordul. HERMIONE egyedül visszajön.

Egy gyereket – VAGY – egy nyaralást? Vannak napok, amikor egyszerűen nem ismersz mértéket.

ALBUS/RON:

Ezért jöttél hozzám feleségül, nem? Mert ilyen fékezhetetlen a humorom.

HERMIONE megint kimegy. ALBUS/RON kezdi kinyitni az ajtót, de HERMIONE megint visszajön, erre becsapja.

HERMIONE:

Halízű a szád. Megmondtam, hogy ne nyúlj a halrudas szendvicsekhez.

ALBUS/RON:

Megmondtad.

HERMIONE el. ALBUS/RON ellenőrzi, hogy tényleg elment-e, majd látványos megkönnyebbüléssel kinyitja az ajtót.

ELSŐ FELVONÁS, TIZENKILENCEDIK SZÍN

MÁGIAÜGYI MINISZTÉRIUM, HERMIONE IRODÁJA

SCORPIUS/HARRY és DELPHI/HERMIONE az ajtó túloldalán állnak, amikor belép ALBUS/RON – hogy kimerülten leroskadjon.

ALBUS/RON:
Hát ez tiszta dili.

DELPHI/HERMIONE:
Le vagyok nyűgözve. Hősies ajtóvédő vagy.

SCORPIUS/HARRY:
Én nem tudom, hogy dicséretet érdemelsz-e, vagy inkább fejmosást, amiért kábé ötszázszor lesmároltad a nagynénédet.

ALBUS/RON:
Ron ilyen, csupa túláradó szeretet. Az volt a dolgom, hogy eltereljem Hermione figyelmét. És el is tereltem.

SCORPIUS/HARRY:
És az, amit apád mondott…

DELPHI/HERMIONE:
Fiúk… Mindjárt visszajön. Nincs sok időnk.

ALBUS/RON *(SCORPIUS/HARRYnek)*:

Hallottad ezt?

DELPHI/HERMIONE:

Hová dugna el Hermione egy időnyerőt? *(Körülnéz az irodában és a könyvszekrényre esik a pillantása.)* Kutassátok át a könyvszekrényt.

Hozzáfognak a kutatáshoz. SCORPIUS/HARRY aggódva néz a barátjára.

SCORPIUS/HARRY:

Miért nem mondtad el?

ALBUS/RON:

Apám azt mondja, örülne, ha nem lennék a fia. Ez nem túl jó témanyitó.

SCORPIUS/HARRY megpróbálja szavakba önteni a gondolatait.

SCORPIUS/HARRY:

Tudom, hogy… a dolog Voldemortról, az… az nem igaz, és… De mégis, néha látom apámon, hogy azt gondolja: „Hogy lehet ez az én fiam?”

ALBUS/RON:

Az még mindig jobb, mint az én apám. Szerintem az ő fejében állandóan az jár, hogy: „Hogy lehetne visszaadni ezt a gyereket?”

DELPHI/HERMIONE megpróbálja a könyvszekrény felé húzni SCORPIUS/HARRYt.

DELPHI/HERMIONE:

Nem lehetne, hogy arra koncentráljunk, amiért jöttünk?

SCORPIUS/HARRY:

Azt akarom mondani, hogy szerintem… nem véletlenül vagyunk mi barátok, Albus. Oka van annak, hogy egymásra találtunk, érted? És bármiről szól is ez a… kaland…

Ekkor megakad a szeme a polcokon sorakozó könyvek egyikén, és összevonja a szemöldökét.

Nézted, milyen könyvek vannak itt? Jó pár közülük elég meredek. Betiltott kötetek. Megátkozott könyvek.

ALBUS/RON:

Zavar, hogy Scorpius bonyolult érzelmi problémákat boncolgat? Vidd el egy könyvtárba!

SCORPIUS/HARRY:

Itt van a zárolt szekció teljes állománya plusz még néhány érdekes cím. A Legsetétebb mágia, Fenevad-enciklopédia, Egy varázsló versei – fú, ezt be se szabad vinni a Roxfortba!

ALBUS/RON:

Az árnylényekről árnyaltan. A nekromancia népszerűsítése.

DELPHI/HERMIONE:

Elég komoly gyűjtemény, mi?

ALBUS/RON:

Az opáltűz históriája. Az Imperius-átok a gonoszság szolgálatában.

SCORPIUS/HARRY:

És ez milyen? Huáo. Sybill Trelawney: A szemem és ami mögötte van. Egy jóslástanról szóló könyv. Hermione Granger utálja a jóslástant. Ez lenyűgöző. Micsoda kincsestár…

Kihúzza a könyvet a többi közül. Az magától kinyílik. És megszólal.

KÖNYV:

Vedd a negyediket, az lesz az eleje,
Ötödik a vége, így mondj ellent vele.

SCORPIUS/HARRY:

Hoppá. Beszélő könyv. Igazi ritkaság.

KÖNYV:

A második csonka, így vég nélkül halad,
Tővel segítene, visszafelé tagad.
Harmadik a holtak búcsúlakomája,

ALBUS/RON:

Ez egy rejtvény. Felad nekünk egy rejtvényt.

KÖNYV:

Kalapácsos isten, rovartest egy tája.

DELPHI/HERMIONE:

Mit csináltál?

SCORPIUS/HARRY:

Semmit. Kinyitottam egy könyvet. Eddigi tapasztalataim alapján ez nem különösebben veszélyes dolog.

A könyvek kinyúlnak, hogy elkapják ALBUS*t. Hajszál híján sikerül is nekik.*

ALBUS/RON:

Ez meg mi?

DELPHI/HERMIONE:

Hermione megvadította őket. Fegyvert csinált a könyvtárából. Biztos, hogy itt lesz az időnyerő. Ha megfejtjük a rejtvényt, meg is találjuk.

ALBUS/RON:

A negyedik az eleje, az ötödik a vége, és ellentmondasz vele. Negyedik betű, „dé”… „de”.

A könyvek megpróbálják elnyelni DELPHI/HERMIONÉt.

SCORPIUS/HARRY:

A második vég nélkül halad, és visszafelé tagad…

DELPHI/HERMIONE *(izgatottan)*:

Men! De – men – tor. Egy olyan könyv kell, ami a dementorokról szól. *(A könyvszekrény berántja őt.)* Albus!

ALBUS/RON:

Delphi! Mi történik vele?

SCORPIUS/HARRY:

Koncentrálj, Albus! Csináld, amit mondott. Keress egy könyvet a dementorokról, de vigyázz magadra!

ALBUS/RON:

Itt van. Dolgozóink, a dementorok – Az Azkaban hiteles története.

A könyv kinyílik, és támadóan nekirepül SCORPIUS/HARRYnek. A fiúnak félre kell ugrania előle. Nekiesik egy könyvszekrénynek, ami erre megpróbálja elnyelni őt.

KÖNYV:

Ketrecben születtem,
Dühödten szétvertem,
A Gomold bennem
Megmentett engem
Denem-léttől
és nemléttől.

ALBUS/RON:

Voldemort.

DELPHI kizuhan a könyvek közül, visszaváltozva önmagává.

DELPHI:

Siessetek!

A könyvek visszahúzzák, sikítozik.

ALBUS/RON:

Delphi! Delphi!

Megpróbálja elkapni DELPHI kezét, de a lány már eltűnt.

SCORPIUS/HARRY:

Visszaváltozik önmagává, észrevetted?

ALBUS/RON:

Nem! Arra figyeltem, hogy éppen fel akarja falni egy könyvszekrény! Keressünk valamit Voldemortról! Bármit!

Talál egy könyvet.

Mardekár utódja. Mit gondolsz?

Kirántja a könyvet a sorból, de a kötet visszarántja őt, és ALBUS/RONt elnyeli a könyvszekrény.

SCORPIUS/HARRY:

Albus! Albus!

ALBUS/RON azonban már nincs sehol.

Jól van. Egy másik az. Voldemort. Voldemort. Voldemort.

Végigpásztázza a polcokat.

Rowle – Az igazság. Biztos, hogy ez lesz az.

Kihúzza a könyet. Az is elröppen, és szúró fény tör elő belőle, meg egy, az addigiaknál mélyebb hang.

KÖNYV:

Valóságos, mégis hamis,
Részed is, meg önmaga is.
Teremtője vagy, s ő társad,
Veled fut, és el nem fárad.

ALBUS előbukkan a könyvek közül. Visszaváltozott önmagává.

SCORPIUS/HARRY:

Albus…

Megpróbálja elkapni barátját.

ALBUS:

Ne. Csak – GONDOLKOZZ!

A könyvszekrény durván visszaránja őt magába.

SCORPIUS/HARRY:

De nem tudok… Valóságos, mégis hamis, mi lehet az? Az egyetlen dolog, amiben jó vagyok, a gondolkodás, de amikor muszáj lenne, az se megy!

A könyvek magukba húzzák őt. Nem tud védekezni. Rémisztő a jelenet.

Csönd van.

Aztán bumm – könyvek záporoznak le a polcokról, és újra felbukkan SCORPIUS. Félrepofozza a könyveket.

SCORPIUS:

Ne! Hagyjatok! Sybill Trelawney, ne!

Körülnéz. Kétségbeesett, de energikus.

Ez tiszta hülyeség. Albus? Hallasz engem? És mindezt egy vacak időnyerőért. Gondolkozz, Scorpius, gondolkozz!

Könyvek kapkodnak utána.

Teremtője vagy, és ő a társad. Veled fut, de nem fárad el. Várjunk csak. Hát persze. Az árnyék. Az árnyék az. Az árnylényekről árnyaltan. Annak kell lennie.

Felkapaszkodik a könyvszekrényre, ami rémisztően támadja őt, minden lépésénél kapkod utána.

Leveszi a könyvet a polcról. Az könnyen kijön, és abban a szempillantásban elnémul minden zaj.

Ez a…

Hirtelen valami eltörik, ALBUS *és* DELPHI *pedig kizuhannak a polcok közül, és a padlóra esnek.*

Legyőztük. Legyőztük a könyvtárat.

ALBUS:

Delphi, nem esett…

DELPHI:

Hú, ez jó kis menet volt.

ALBUS *észreveszi, hogy* SCORPIUS *egy könyvet szorít a melléhez.*

ALBUS:

Az az? Scorpius! Mi van a könyvben?

DELPHI:

Szerintem meg kéne néznünk.

SCORPIUS kinyitja a könyvet. A közepében egy pörgő időnyerő van.

SCORPIUS:

Megtaláltuk az időnyerőt. Nem hittem volna, hogy eljutunk eddig.

ALBUS:

Egy feladat letudva, a következő Cedric megmentése. Még csak az út elején járunk.

SCORPIUS:

Még csak az elején járunk, de már voltunk a mély vízben. Szuper. Ez nem lesz unalmas.

Suttogások bömböléssé erősödnek. És elsötétül a színpad.

ELSŐ RÉSZ

MÁSODIK FELVONÁS

MÁSODIK FELVONÁS, ELSŐ SZÍN

ÁLOM, PRIVET DRIVE, LÉPCSŐ ALATTI GARDRÓB

PETUNIA NÉNI:

Harry! Harry! Ezek a lábosok koszosak. EZEK A LÁBOSOK UNDORÍTÓAK! HARRY POTTER! Ébredj!

FIATAL HARRY felébred, és a fölé magasodó PETUNIA NÉNIvel találja szemben magát.

FIATAL HARRY:

Petunia néni… Hány óra van?

PETUNIA NÉNI:

Annyi, amennyi. Tudod, amikor befogadtunk, azt reméltük, hogy képesek leszünk javítani rajtad, fejleszteni téged, rendes embert faragni belőled. Úgyhogy nyilván csak magunkat okolhatjuk érte, hogy ilyen haszontalan semmirekellő lettél.

FIATAL HARRY:

De én próbálok…

PETUNIA NÉNI:

Ne próbáld, hanem csináld. A poharak zsírfoltosak. A lábosok össze vannak karcolva. Na, gyerünk, kelj fel, eredj a konyhába, és láss

hozzá a sikáláshoz!

FIATAL HARRY felkel az ágyból. A pizsamanadrágja hátulján nedves folt éktelenkedik.

PETUNIA NÉNI:

Na ne! Ez meg micsoda? Megint bepisiltél?

Lerántja a takarót.

Megengedhetetlen, amit művelsz.

FIATAL HARRY:

Bocsánat, rosszat álmodtam, azt hiszem.

PETUNIA NÉNI:

Visszataszító vagy. Csak az állatok pisilnek maguk alá. Az állatok meg az ilyen undok kis kölykök.

FIATAL HARRY:

Az anyukámról és az apukámról álmodtam. Azt láttam, ahogy… Azt láttam, ahogy… meghalnak?

PETUNIA NÉNI:

És miért kellene, hogy ez engem érdekeljen?

FIATAL HARRY:

Egy ember kiáltott valamit, hogy Adkava Ad-valami Akabra… Ad… és egy kígyó sziszegett. És hallottam, hogy sikít az anyukám.

PETUNIA NÉNI összeszedi magát.

PETUNIA NÉNI:

Ha valóban a halálukról álmodtál volna, csak fékcsikorgást hallasz, meg egy borzalmas csattanást. A szüleid autóbalesetben haltak meg.

Nagyon jól tudod. Nem hiszem, hogy anyádnak volt ideje sikítani. A többi részletet meg inkább ne akard tudni. Na, gyerünk, húzd le a lepedőt, indulj a konyhába, és láss munkához. Nem akarom még egyszer mondani.

PETUNIA NÉNI ajtócsattanással el.

FIATAL HARRY ott marad, kezében a lepedővel.

A színpad kicsavarodik, fák emelkednek ki, s az álom átfordul valami egész másba.

Váratlanul feltűnik ALBUS, csak áll, és nézi FIATAL HARRYt.

Aztán hátulról egy suttogó hang érkezik, pársaszóul beszél, mindenkit körüljár.

Közeledik. Közeledik.

A hang összetéveszthetetlen. VOLDEMORT hangja…

Haaarry Potttter…

MÁSODIK FELVONÁS, MÁSODIK SZÍN

HARRY ÉS GINNY POTTER HÁZA, LÉPCSŐ

HARRY felébred a sötétben, mélyeket lélegzik. Láthatóan kimerült, és átjárja a félelem.

HARRY:
Lumos!

Belép GINNY, meglepi a világosság.

GINNY:
Jól vagy?

HARRY:
Aludtam.

GINNY:
Aludtál.

HARRY:
Te nem. Újabb hír? Bagoly… vagy…

GINNY:
Semmi.

HARRY:

Álmodtam. A lépcső alatti gardróbban voltam, aztán… őt hallottam – Voldemortot – egészen tisztán.

GINNY:

Voldemortot?

HARRY:

Aztán pedig Albust láttam. Vörösben volt. Durmstrangos talárban.

GINNY:

Durmstrangos talárban?

HARRY töpreng.

HARRY:

Azt hiszem, tudom, hol van, Ginny.

MÁSODIK FELVONÁS, HARMADIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, IGAZGATÓI IRODA

HARRY és GINNY MCGALAGONY PROFESSZOR irodájában áll.

MCGALAGONY PROFESSZOR:
De az nem világos, hogy pontosan hol a Tiltott Rengetegben, igaz?

HARRY:
Nem is tudom, hány éve nem volt ilyen álmom. De Albus ott volt. Tudom, hogy ott volt.

GINNY:
Mihamarabb el kell kezdenünk a kutatást.

MCGALAGONY PROFESSZOR:
Elmehet magukkal Longbottom professzor – talán hasznát veszik a növénytani ismereteinek –, és…

Váratlanul zaj hallatszik a kéményből, MCGALAGONY PROFESSZOR aggodalmasan odanéz. Aztán előbukdácsol HERMIONE.

HERMIONE:
Igaz a hír? Tudok segíteni?

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Miniszter asszony… Nem számítottam a látogatására.

GINNY:

Azt hiszem, én vagyok a hibás. Elintéztem, hogy a Reggeli Próféta vészhelyzeti különkiadásban kérjen önkénteseket.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Értem. Igen okos ötlet. Gondolom… lesznek egy páran.

RON robban be. Tetőtől talpig kormos. Zsírfoltos asztalkendő van a nyakában.

RON:

Lemaradtam valamiről? Eltévedtem a Hop-hálózatban, a konyhában kötöttem ki. *(HERMIONE csúnyán néz rá, miközben RON leveszi az asztalkendőt.)* Mi van?

Hirtelen megint zaj támad a kéményben, majd DRACO landol keményen, záporozó korom és por közepette.

Mindenki meglepetten néz rá. DRACO lesöpri magáról a kormot.

DRACO:

Elnézést, hogy piszkot csináltam, Minerva.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Az én hibám. Kormos a kéményem.

HARRY:

Meglep, hogy itt látlak, Draco. Úgy tudtam, nem hiszel az álmaimban.

DRACO:

Jól tudtad. A szerencsédben viszont hiszek. Harry Potter mindig az események sűrűjében van. És szeretném épségben visszakapni a fiamat.

GINNY:

Akkor gyerünk a Tiltott Rengetegbe, keressük meg őket.

MÁSODIK FELVONÁS, NEGYEDIK SZÍN

A TILTOTT RENGETEG SZÉLE

ALBUS és DELPHI egymással szemben állnak, a kezükben pálca.

ALBUS:
Capitulatus!

DELPHI pálcája a levegőbe repül.

DELPHI:
Kezdesz belejönni. Jól csinálod.

Visszaveszi a pálcáját ALBUStól.
(Előkelősködve.) „Kimondottan lefegyverző a stílusa, fiatalember.”

ALBUS:
Capitulatus!

DELPHI pálcája megint átrepül hozzá.

DELPHI:
És íme a győztes.

Pacsiznak.

ALBUS:

Bűbájokban sose voltam jó.

SCORPIUS tűnik fel a színpad hátsó részén. Nézi, hogyan boldogul a barátja, ha egy lánnyal beszél – örül is neki, meg nem is.

DELPHI:

Én is béna voltam – aztán egyszer csak ráéreztem. Veled is így lesz. Nem mondom, hogy szuper boszorkány vagyok, vagy ilyesmi, de szerintem belőled pöpec varázsló lesz, Albus Potter.

ALBUS:

Akkor találkozzunk majd máskor is… taníts még…

DELPHI:

Persze hogy találkozunk még, hisz barátok vagyunk, nem?

ALBUS:

De. De. Barátok vagyunk. Abszolút.

DELPHI:

Zsír. Zumbó!

SCORPIUS:

Mi az a zumbó?

SCORPIUS eltökélten előrelép.

ALBUS:

Betörtem a bűbájt. Most már az enyém. Jó, tudom, alapdolog, de… most már megy, az a lényeg.

SCORPIUS:

Én pedig megtaláltam az iskolához vezető utat. Figyeljetek, biztos, hogy működik ez a…

DELPHI:

Biztos.

ALBUS:

A terv tökéletes. Cedricet úgy menthetjük meg a haláltól, ha nem hagyjuk, hogy megnyerje a Trimágus Tusát. Ha nem győz, nem ölhetik meg.

SCORPIUS:

Azt értem, de…

ALBUS:

Tehát csak annyi a dolgunk, hogy rögtön az elején lenullázzuk az esélyeit. Az első feladat megszerezni egy aranytojást egy sárkánytól. Hogyan terelte el Cedric a sárkány figyelmét…?

DELPHI feltartott kézzel jelentkezik. ALBUS vigyorog, és rámutat. Ezek ketten nagyon egymásra találtak.

Diggory!

DELPHI:

Átváltoztatott egy követ kutyává.

ALBUS:

De ha kap egy kis Capitulatust, nem lesz itt transzformálás.

SCORPIUS nem élvezi a DELPHI–ALBUS-duó különszámát.

SCORPIUS:

Oké, két kérdés. Egy: biztos, hogy nem fogja akkor megölni őt a sárkány?

DELPHI:

Érdekes, hogy mindig két kérdése van. Persze hogy nem fogja. A Roxfortban vagyunk. Nem engedik, hogy egy versenyzőnek baja essen.

SCORPIUS:

Jól van. Második kérdés – de nem másodlagos. Úgy indulunk el a múltba, hogy nem tudjuk, képesek leszünk-e utána visszajönni. Izgalmas, hogy úgy mondjam. Nem kellene előbb… mondjuk, csak egy órányit visszaugrani, és aztán…

DELPHI:

Nem, Scorpius, nem vacakolhatunk most ilyesmivel. Veszélyes itt időznünk, ilyen közel az iskolához. Tuti, hogy keresnek titeket…

ALBUS:

Igaza van.

DELPHI:

Itt a ruha, amit fel kell vennetek.

Elővesz két nagy papírzacskót. A fiúk egy-egy talárt húznak elő belőlük.

ALBUS:

De hát ezek durmstrangos talárok.

DELPHI:

A bácsikám ötlete. Ha roxfortos talárban lennétek, fura lenne, hogy nem ismer benneteket senki. De a Trimágus Tusán részt vesz még két iskola – és durmstrangos talárban el tudtok vegyülni a tömegben.

ALBUS:

Meggyőztél. De várjunk, hol a te talárod?

DELPHI:

Nagyon hízelgő a kérdés, Albus, de valljuk be, rólam már nem hinnék el, hogy diák vagyok. Én a háttérben maradok, és úgy teszek, mintha… Tényleg, sárkányszelídítőnek fogom kiadni magam. A bűbájt úgyis ti csináljátok.

SCORPIUS DELPHIre, aztán ALBUSra néz.

SCORPIUS:

Te ne is gyere.

DELPHI:

Tessék?

SCORPIUS:

Jól mondtad, a bűbájoláshoz úgyse kellesz. És ha nem veszel fel álruhát, akkor le is bukhatunk miattad. Bocs, Delphi, de jobb, ha nem jössz.

DELPHI:

De ott kell lennem – Cedric az unokatestvérem. Albus?

ALBUS:

Igaza van Scorpiusnak. Ne haragudj!

DELPHI:

Micsoda?!

ALBUS:

Ne félj, nem szúrjuk el.

DELPHI:

De nélkülem – nélkülem nem tudjátok használni az időnyerőt.

SCORPIUS:

Dehogynem, megtanítottál rá.

DELPHI ki van akadva.

DELPHI:

Nem, nem engedhetem, hogy egyedül…

ALBUS:

Meggyőzted a bácsikádat, hogy bízhat bennünk. Most magadat is győzd meg. Közel járunk az iskolához. Jobb, ha itt elválunk.

DELPHI mindkettejükre ránéz, majd nagy levegőt vesz. Aztán bólint, és elmosolyodik.

DELPHI:

Jól van, menjetek. De véssétek az eszetekbe… Ilyen lehetőség keveseknek adatik meg. Ti ma megváltoztathatjátok a történelmet. Az idő folyását. De ami ennél is fontosabb, visszaadhatjátok egy öregembernek a fiát.

DELPHI mosolyog. ALBUSra néz. Lehajol, és gyengéden puszit nyom mindkét orcájára.

Aztán elmegy, be a fák közé. ALBUS utánabámul.

SCORPIUS:

Nekem nem adott puszit, észrevetted? *(A barátjára néz.)* Jól vagy, Albus? Egy kicsit sápadt vagy. Meg piros. Sápadt és piros egyszerre.

ALBUS:

Gyerünk, essünk túl rajta.

MÁSODIK FELVONÁS, ÖTÖDIK SZÍN

A TILTOTT RENGETEG

Az erdő mintha most még nagyobb és sűrűbb lenne. A fák között emberek járnak az eltűntek után kutatva. Aztán lassan mind elszállingóznak, és HARRY *egyedül marad.*

Hall valamit. Jobbra fordul.

HARRY:

Albus? Scorpius? Albus?

Aztán paták dobogását hallja. Kissé megijed. Körülnéz, keresi a zaj forrását. Egyszerre GORON *lép ki a fénybe. Egy fenséges kentaur.*

GORON:

Harry Potter.

HARRY:

Örülök, hogy megismersz még, Goron.

GORON:

Öregebb lettél.

HARRY:

Igen.

GORON:

De bölcsebb nem. Tilosban jársz.

HARRY:

Mindig is tiszteltem a kentaurokat. Nem vagyunk ellenségek. Vitézül küzdöttetek a roxforti csatában. És én veletek küzdöttem.

GORON:

Megtettem, amit kellett. De a népemért és a becsületünkért harcoltam. Nem érted. A csata után pedig a kentaurok földjének nyilvánították az erdőt. És ha a földünkön jársz – az engedélyünk nélkül –, akkor ellenség vagy.

HARRY:

Eltűnt a fiam, Goron. Kérlek, segíts, hogy megtaláljam.

GORON:

És itt van? A mi erdőnkben?

HARRY:

Igen.

GORON:

Akkor ugyanolyan ostoba, mint te.

HARRY:

Számíthatok a segítségedre, Goron?

Szünet. GORON *uralkodói gőggel tekint le* HARRY*re.*

GORON:

Annyit elmondhatok, amennyit tudok… De tudd, hogy a népem javát nézem, nem a tiédet. A kentauroknak nem kell egy újabb háború.

HARRY:

Az nekünk se kell. Mit tudsz?

GORON:

Láttam a fiadat, Harry Potter. Láttam őt a csillagok járásában.

HARRY:

A csillagokban láttad?

GORON:

Nem tudom megmondani, hol van. Azt sem tudom, hogyan találhatsz rá.

HARRY:

De láttál valamit? Kiolvastál valamit róla?

GORON:

Fekete felhő gomolyog a fiad körül. Veszélyes, fekete felhő.

HARRY:

Albus körül?

GORON:

Egy fekete felhő, ami mindnyájunkra vészt hozhat. Megtalálod a fiadat, Harry Potter. De utána örökre elveszítheted őt.

GORON nyerítésszerű hangot hallat, azután elvágtat, magára hagyva a megzavarodott HARRYt.

HARRY folytatja a kutatást – még elszántabban.

HARRY:

Albus! Albus!

MÁSODIK FELVONÁS, HATODIK SZÍN

A TILTOTT RENGETEG SZÉLE

SCORPIUS és ALBUS egy kanyarból kiérve megpillantanak egy nyílást a fák között… Egy nyílást, amin át… ragyogó fény vetül rájuk…

SCORPIUS:

Ott van.

ALBUS:

A Roxfort. Ebből a szögből sosem láttam.

SCORPIUS:

Azért még mindig megborzongsz, nem? Amikor megpillantod.

És a fák között feltűnik a Roxfort – gömbkupolás épületek és tornyok csodálatos együttese.

A Roxfortba vágytam attól a perctől fogva, hogy először hallottam róla. Apa nem nagyon szeretett ide járni, és mégis, amiket mesélt róla… Tízéves koromtól kezdve mindennap első dolgom volt megnézni a Reggeli Prófétát – mert biztosra vettem, hogy beüt valami katasztrófa, és sose fogok eljutni ide.

ALBUS:

Aztán mégis eljutottál, és kiderült, hogy rémes hely.

SCORPIUS:
Nekem nem az.

ALBUS döbbenten néz a barátjára.

Más vágyam se volt, mint hogy a Roxfortba járjak, és legyen egy barátom, akivel mindenféle őrültségbe keveredhetek. Úgy, mint Harry Potter. És tessék, a fia a barátom. Mekkora mázli már ez!

ALBUS:
De én nem vagyok olyan, mint az apám.

SCORPIUS:
Nem, jobb vagy. A legeslegjobb barátom vagy, Albus. És ez most őrültség az n-edik hatványon. Szóval minden szuper, királyság van, tényleg, csak – bevallom, nem szégyellem –, egy kicsit, egy icipicit félek.

ALBUS ránéz SCORPIUSra, mosolyog.

ALBUS:
Te meg nekem vagy a legeslegjobb barátom. És nem kell félned – jó előérzetem van.

RON hangját halljuk kintről – hallatszik, hogy közel jár.

RON:
Albus! Albus!

ALBUS ijedten fordul a hang irányába.

ALBUS:
Indulnunk kell. Most rögtön.

ALBUS átveszi az időnyerőt SCORPIUStól – megnyomja, mire a varázseszköz vibrálni kezd, majd robbanásszerűen kitör a mozgó képek tornádója.

A színpad elkezd átalakulni. A két fiú csak nézi.

Hatalmas fénysuhanás. Zajzuhogás. És megáll az idő. Aztán megfordul, hezitál egy kicsit, majd elindul visszafelé, előbb csak lassan…

Aztán egyre gyorsabban.

MÁSODIK FELVONÁS, HETEDIK SZÍN

TRIMÁGUS TUSA, A TILTOTT RENGETEG SZÉLE, 1994

Kirobbanó zsivaj támad – ALBUS és SCORPIUS egy tömeg közepén találja magát.

És hirtelen ott áll a színpadon „minden idők legnagyobb mulattatója” (ezt ő mondja, nem mi), Sonorusszal erősített hangon beszél, és kétségkívül elemében van.

LUDO BUMFOLT:

Hölgyeim és uraim, fiúk-lányok, ez itt a világhírű, az egyedülálló, az utánozhatatlan TRIMÁGUS TUSA!

Mennydörgő üdvrivalgás.

Roxfortosok! Halljuk a hangotokat!

Mennydörgő üdvrivalgás.

Durmstrangosok! Halljuk a hangotokat!

Mennydörgő üdvrivalgás.

ÉS VÉGÜL: BEAUXBATONS-OSOK! HALLJUK A HANGOTOKAT!

Kissé erőtlen ujjongás.

A franciák mintha kicsit kevésbé lelkesednének.

SCORPIUS:
Eddig jók vagyunk. Ő Ludo Bumfolt.

LUDO BUMFOLT:
És íme! Hölgyeim és uraim, fiúk-lányok, van szerencsém bemutatni azokat, akik miatt ma összegyűltünk itt: A BAJNOKOKAT!
A Durmstrang képviseletében – micsoda szemöldök, micsoda fellépés, micsoda jelenség –, a seprűnyél rettenthetetlen akrobatája, Viktor „a Villám” Krum!

SCORPIUS és Albus *(egyre jobban beleélik magukat a durmstrangos diákok szerepébe)*:
Hajrá, Villám Krum! Hajrá, Villám Krum!

LUDO BUMFOLT:
A Beauxbatons Akadémia színeiben – oh la la – Fleur Delacour!

Udvarias taps.

A Roxfort pedig nem is egy, de két bajnokkal képviselteti magát. Aki látja, száját tátja, íme Cedric „a Szédületes” Diggory!

A tömeg őrjöng.

És a másik bajnok, sokaknak ő a kis túlélő, nekem a nagy meglepetés…

ALBUS:
Ő az apám.

LUDO BUMFOLT:

Igen, róla van szó: ő Harry, „a Hihetetlen” Potter!

Üdvrivalgás. Egy idegesnek tűnő lány a tömeg szélén különösen lelkes: ő a FIATAL HERMIONE *(ugyanaz a színésznő játssza, aki* ROSE*-t). Észrevehető, hogy* HARRY*t valamivel erőtlenebb ujjongás köszönti, mint* CEDRIC*et.*

És most kérek egy kis csendet. Az első próba. Egy aranytojás megszerzése. Hogy honnan? Hölgyeim és uraim, fiúk-lányok: EGY SÁRKÁNYFÉSZEKBŐL! És akinek a sárkányokat köszönhetjük: CHARLIE WEASLEY!

Újabb üdvrivalgás.

FIATAL HERMIONE:
Tudod, nem zavarna annyira, hogy ilyen közel állsz, ha mondjuk, nem lihegnél a nyakamba.

SCORPIUS:
Rose? Te meg hogy kerülsz ide?

FIATAL HERMIONE:
Ki az a Rose? És hogyhogy nincs akcentusod?

ALBUS *(mesterkélt szláv akcentussal)*:
Bocsánat... Hermione. Összetévesztett téged valakivel.

FIATAL HERMIONE:
Honnan tudod a nevemet?

LUDO BUMFOLT:
Ne is húzzuk tovább az időt, jöjjön az első bajnok, aki egy svéd sróforrú sárkánnyal néz szembe: CEDRIC DIGGORY!

Sárkánybömbölés vonja el FIATAL HERMIONE *figyelmét.* ALBUS

készíti a pálcáját.

Cedric Diggory belépett a küzdőtérre. Úgy nézem, készen áll. Ha fél is, készen áll. Kitér jobbra. Kitér balra. Lebukik, és fedezéket keres – leányseregek rémült sikolya kíséri. Mintha azt mondanák: „Meg ne sebesítsd a srácot, svéd sróforrú!”

SCORPIUS aggodalmas arcot vág.

SCORPIUS:
Valami nem stimmel, Albus. Remegni kezdett az időnyerő.

Ketyegés hangzik fel, kitartó, vészterhes ketyegés. Az időnyerő ketyeg.

LUDO BUMFOLT:
És Cedric elhajol jobbra és kitér balra… és emeli a pálcáját… Vajon mire készül ez a bátor és jóképű fiatalember?

ALBUS *(pálcáját kinyújtva)*:
Capitulatus!

CEDRIC pálcája átrepül ALBUS kezébe.

LUDO BUMFOLT:
De jaj, mi történt? Mi ez, sötét varázs vagy valami más? Cedric Diggoryt lefegyverezték…

SCORPIUS:
Albus, szerintem az időnyerő… valami baj van vele…

Az időnyerő egyre hangosabban ketyeg.

LUDO BUMFOLT:
Cedric Diggorytól elfordult a szerencse. Könnyen lehet, hogy ezzel

véget is ért számára a próba. Vagy ki tudja, talán az egész tusa.

SCORPIUS megragadja ALBUSt.
A ketyegés még jobban felerősödik, aztán villanást látunk.
És az idő visszatér a jelenbe, ALBUS pedig üvölt a fájdalomtól.

SCORPIUS:
Albus! Megsérültél? Mi a baj, Albus?

ALBUS:
Mi történt?

SCORPIUS:
Ez valami korlátozás… Az időnyerőben valamilyen időkorlát lehet…

ALBUS:
Szerinted sikerült? Tudtunk változtatni valamin?

Hirtelen más-más irányból besiet a színpadra HARRY, RON (akinek most oldalválasztéka van, és konszolidáltabb az öltözéke), GINNY és DRACO. SCORPIUS végignéz rajtuk, és a zsebébe rejti az időnyerőt. ALBUS alig reagál rájuk, erős fájdalommal küszködik.

RON:
Megmondtam. Mondtam, hogy láttam őket.

SCORPIUS:
Mindjárt megtudjuk, azt hiszem.

ALBUS:
Szia, apa. Valami baj van?

HARRY hitetlenkedve néz a fiára.

HARRY:

Igen. Mondhatni.

ALBUS összeesik. HARRY és GINNY odarohannak hozzá.

MÁSODIK FELVONÁS, NYOLCADIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, GYENGÉLKEDŐ

ALBUS egy kórházi ágyban alszik. A gondterhelt HARRY az ágy mellett ül. Fölöttük egy jóságos arcú, aggódó tekintetű férfi portréja függ. HARRY megdörzsöli a szemét, feláll, és a hátát nyújtogatva járkálni kezd.

És akkor találkozik a tekintete a portréalakéval. Az kissé megilletődik, hogy észrevették. HARRY is meg van lepve.

HARRY:

Dumbledore professzor.

DUMBLEDORE:

Jó estét, Harry.

HARRY:

Hiányzott, professzor úr. Mostanában, ha az igazgatónőnél jártam, mindig üres volt a kerete.

DUMBLEDORE:

Hát igen, szeretek hébe-hóba ellátogatni a többi portrémba is. *(ALBUSra néz.)* Rendbe fog jönni?

HARRY:

Huszonnégy órája alszik… Pontosabban altatják, mert kezelni kellett

a karját. Madam Pomfrey azt mondja, nagyon furcsa a sérülése. Olyan, mintha húsz éve tört volna el a karja, és kicsavarodva forrt volna össze… De rendbe tudja hozni.

DUMBLEDORE:

Biztosan nem könnyű szenvedni látnod a gyermekedet.

HARRY felpillant DUMBLEDORE-ra, majd ALBUSra néz.

HARRY:

Nem is kérdeztem még soha… Mit szól hozzá, hogy az ön nevét adtam neki?

DUMBLEDORE:

Őszintén szólva, Harry, nagy súlyt raktál vele szegény fiú vállára.

HARRY:

Kérem, segítsen! Adjon tanácsot! Goron azt mondja, Albus veszélyben van. Hogy védjem meg a fiamat, Dumbledore professzor?

DUMBLEDORE:

Tőlem kérdezed, éppen tőlem, hogy miként védj meg egy fiút, akit szörnyű veszély fenyeget? Nem védhetjük meg az ifjakat a bajtól. A kínnak el kell jönnie, s el is jön.

HARRY:

És én csak nézzem tétlenül?

DUMBLEDORE:

Nem. Az a dolgod, hogy tanítsd őt. Készítsd fel az életre.

HARRY:

De hogyan? Nem hallgat rám.

DUMBLEDORE:

Talán arra vár, hogy tisztán lásd őt.

HARRY a homlokát ráncolva próbálja megemészteni, amit hallott.

(Tapintatosan.) A portréélet átka és áldása, hogy az ember… hall dolgokat. Az iskolában, a minisztériumban. Hallom, mit beszélnek…

HARRY:
És mit pletykálnak rólam meg a fiamról?

DUMBLEDORE:
Nem pletykálnak. Aggódnak. Viaskodtok egymással. Nem bírsz vele. Ő pedig haragszik rád. Az a benyomásom… hogy az iránta való szereteted vakká tett.

HARRY:
Vakká?

DUMBLEDORE:
A valódi énjét kellene látnod. És azt kell keresned, ami sebeket ejt rajta.

HARRY:
Nem annak látom, aki valójában? Mi ejt sebeket a fiamon? *(Elgondolkozik.)* Vagy ki ejt sebeket rajta?

ALBUS *(motyog álmában)*:
Apa…

HARRY:
Az a fekete felhő… az valaki, igaz? Nem valami.

DUMBLEDORE:
Mit számít már az én véleményem? Festék és emlék vagyok csupán, Harry, festék és emlék. És sose volt fiam.

HARRY:

De szükségem van a tanácsára.

ALBUS:

Apa!

HARRY ALBUSra néz, majd megint DUMBLEDORE-ra. De már csak a hűlt helyét látja.

HARRY:

Most meg hová tűnt?

ALBUS:

Ez… ez a gyengélkedő?

HARRY igyekszik ALBUSra figyelni.

HARRY *(szétszórtan)*:

Igen. Igen, és… fel fogsz épülni. Amíg lábadozol… Madam Pomfrey nem tudta eldönteni, mit rendeljen neked, és végül az mondta, egyél sok… csokoládét. Nem baj, ha én is eszem egy kicsit? Mondanom kell neked valamit, aminek nem fogsz örülni.

ALBUS az apját fürkészi: vajon mit akar mondani? Úgy dönt, kivárásra játszik.

ALBUS:

Jó. Persze.

HARRY eszik egy falat csokoládét. Aztán bekap egy nagyobb darabot. ALBUS értetlenül nézi az apját.

Most jobb?

HARRY:

Sokkal.

A fia felé nyújtja a csokoládét. ALBUS *elvesz egy kockát. Apa és fia együtt majszolnak.*

Hogy van a karod?

ALBUS *kinyújtja a karját.*

ALBUS:
Tökéletesen.

HARRY *(szelíden)*:
Hol voltál, Albus? El se tudom mondani, mit éltünk át. Anyád halálra aggódta magát…

ALBUS *felnéz, profin tud hazudni.*

ALBUS:
Megbeszéltük, hogy nem akarunk visszamenni az iskolába. Gondoltuk, szerencsét próbálunk a muglivilágban, de aztán hamar elment tőle a kedvünk. Már mentünk vissza a Roxfortba, amikor megtaláltatok minket.

HARRY:
Durmstrangos talárban?

ALBUS:
A talár, az csak… az úgy volt, hogy Scorpiusszal… mindegy, hosszú.

HARRY:
És miért… miért szöktél meg? Miattam? Amiatt, amit mondtam?

ALBUS:
Nem tudom. Az van, hogy a Roxfort nem annyira jó hely, ha az

ember nem tud beilleszkedni.

HARRY:
És Scorpius… ő biztatott arra, hogy… szökjetek meg?

ALBUS:
Scorpius? Nem.

HARRY úgy fürkészi ALBUSt, mintha valamiféle aurát keresne körülötte, és közben töpreng.

HARRY:
Arra kell kérjelek, hogy tartsd távol magad Scorpius Malfoytól.

ALBUS:
Micsoda?! Scorpiustól?

HARRY:
Eleve azt sem értem, hogyan barátkozhattatok össze, de sajnos megtörtént… Most viszont, arra kell kérjelek, hogy…

ALBUS:
Ő a legjobb barátom! Az egyetlen barátom!

HARRY:
De veszélyt jelent rád.

ALBUS:
Scorpius? Veszélyt? Mit tudsz te róla? Apa, ha te komolyan elhiszed, hogy ő Voldemort fia…

HARRY:
Nem tudom, hogy kicsoda, csak azt tudom, hogy távol kell tartanod magad tőle. Goron azt mondta…

ALBUS:

Ki? Goron?

HARRY:

Egy kentaur, aki nagy tapasztalattal bír a jövendőmondásban. Azt mondta, fekete felhő vesz körül téged…

ALBUS:

Fekete felhő?

HARRY:

Jó okom van feltételezni, hogy a fekete mágia újra erősödőben van, és fontos, hogy biztonságban tudjalak. Biztonságban tudjalak tőle. Scorpiustól.

ALBUS egy pillanatig tétovázik, aztán dacos arckifejezést ölt.

ALBUS:

És ha nem teszem meg? Ha nem tartom magam távol tőle?

HARRY a fiára néz, és rövid gondolkodás után válaszol.

HARRY:

Van egy térkép, ami egykor azokat segítette, akik rosszban sántikáltak. Most arra fogjuk használni, hogy téged figyeljünk – éjjel-nappal. McGalagony professzor minden lépésedet látni fogja. Ha együtt lát titeket, ott terem – ha szökni próbálsz a Roxfortból, utolér. Eljársz az óráidra – de mostantól nem lesz közös órád Scorpiusszal –, a szabadidődet pedig a Griffendél klubhelyiségében töltöd.

ALBUS:

Nem küldhetsz a Griffendél klubhelyiségébe! Mardekáros vagyok!

HARRY:

Hagyjuk a butáskodást, Albus, nagyon jól tudod, melyik házhoz

tartozol. És ha egyetlenegyszer is együtt találunk Scorpiusszal, olyan bűbájt szórok rátok, hogy attól kezdve látni fogom minden mozdulatotokat, hallani fogom minden szavatokat. A munkatársaim pedig haladéktalanul kivizsgálják Scorpius származását.

ALBUS *(elsírja magát)*:

Apa… ezt nem teheted…

HARRY:

Sokáig azt hittem, nem vagyok elég jó apád, mert nem szeretsz engem. De most már tudom: nem az a fontos, hogy szeress, hanem hogy szót fogadj. Mert az apád vagyok, és jobban tudom, mi a jó neked, mint te magad. Sajnálom, Albus. Így kell lennie.

MÁSODIK FELVONÁS, KILENCEDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, LÉPCSŐ

ALBUS követi HARRYt a színpadon keresztül.

ALBUS:
És ha megszököm? Meg fogok szökni.

HARRY:
Menj vissza, és feküdj le, Albus.

ALBUS:
Újra meg fogok szökni.

HARRY:
Nem. Nem fogsz.

ALBUS:
De igen, és teszek róla, hogy Ron ne találjon meg.

RON:
Emleget valaki?

RON jön be egy lépcsőn, az oldalválaszték a hajában szuperszigorú, a talárja csak egy leheletnyivel kurtább a

kelleténél, a ruházata rendkívül konszolidált.

ALBUS:
Ron bácsi! Hála Dumbledore-nak! Még sose volt ilyen nagy szükségem a vicceidre, mint most…

RON meghökken, összevonja a szemöldökét.

RON:
A vicceimre? Nem tudok vicceket.

ALBUS:
Dehogynem tudsz! Hiszen viccboltod van!

RON *(még jobban megrökönyödve)*:
Viccboltom? Na hiszen! Jut eszembe, örülök, hogy összefutottunk, mert… Tudod, meg akartalak lepni némi édességgel… lábadozást segítő ajándék gyanánt… de hát… nos, tudod, Padma… ő alaposabban megfontolja a dolgokat, mint én… és szerinte jobb, ha valami hasznos holmit kapsz tőlünk. Ezért vettünk neked egy pennakészletet. Az ám. Bizony. Na, mit szólsz? Gyönyörködj bennük. Csúcsminőségűek.

ALBUS:
Ki az a Padma?

HARRY homlokát ráncolva néz ALBUSra.

HARRY:
A nagynénéd.

ALBUS:
Van egy Padma nevű nagynénném?

RON *(HARRYnek)*:

Fejbe találta egy zagyválóátok, mi? *(ALBUSnak.)* Padma a feleségem. Hisz tudod. Egy kicsit mindig túl közel hajol, amikor hozzád beszél, és mentolos a lehelete. *(Közel hajol.)* Padma, Panju anyja! *(HARRYnek.)* Miatta jöttem, mondanom sem kell. Panju miatt. Már megint rossz fát tett a tűzre. Én csak egy rivallót akartam küldeni neki, de Padma ragaszkodott hozzá, hogy személyesen jöjjek. Nem tudom, mi értelme, Panju úgyis csak kinevet.

ALBUS:

De hát… neked Hermione a feleséged.

Szünet. RON *csak pislog.*

RON:

Hermione? Nem. Deeeehogy. Merlin szent szakálla!

HARRY:

Albus érdekes módon azt is elfelejtette, hogy a Griffendél-házba osztották be.

RON:

Hát pedig, öregem, sajnos griffendéles vagy, bizony.

ALBUS:

De hát hogy kerültem a Griffendélbe?

RON:

Hát rábeszélted a Teszlek Süveget, nem emlékszel? Panju kijelentette, hogy ha a fejed tetejére állsz, akkor se tudod a Griffendélbe küldetni magad, erre te juszt is a Griffendélt választottad. Meg tudlak érteni, *(epésen)* jólesik néha letörölni a vigyort a képéről. *(Riadtan.)* Ezt vissza ne mondjátok Padmának!

ALBUS:

Ki az a Panju?

RON és HARRY ALBUSra merednek.

RON:

A mindenségit, te tényleg megzavarodtál! Na, jó, nekem mennem kell, mert a végén még én kapok rivallót.

Azzal elbandukol – semmi nem emlékeztet benne arra a RONra, aki volt.

ALBUS:

De hát ezt… ezt nem is értem.

HARRY:

Kár erőlködnöd, Albus, tudom, hogy megjátszod magad. A döntésem végleges.

ALBUS:

Apa, két választásod van. Vagy elviszel a…

HARRY:

Nem, fiam, tévedsz, neked van két választásod. Vagy szót fogadsz, vagy még kellemetlenebb – sokkal kellemetlenebb – következményekkel számolhatsz. Megértetted?

SCORPIUS:

Albus? De hisz már semmi bajod! Királyság!

HARRY:

Tökéletesen meggyógyult. És most mennünk kell.

ALBUS ránéz SCORPIUSra, és elszorul a szíve. Továbbmegy.

SCORPIUS:

Haragszol rám? Mi a baj?

ALBUS megáll, és SCORPIUS felé fordul.

ALBUS:
Működött a dolog? Sikerült?

SCORPIUS:
Nem… de Albus…

HARRY:
Nem tudom, miről zagyváltok, fiam, de fejezzétek be. Utoljára figyelmeztetlek.

ALBUS tépelődik, döntenie kell.

ALBUS:
Kész, nem lehet.

SCORPIUS:
Mit nem lehet?

ALBUS:
Nem… Jobb lesz, ha békén hagyjuk egymást, oké?

A faképnél hagyott SCORPIUS összetörve néz barátja után.

MÁSODIK FELVONÁS, TIZEDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, IGAZGATÓI IRODA

MCGALAGONY PROFESSZOR nagyon kellemetlenül érzi magát, HARRY roppant eltökélt, GINNY pedig nem tudja, mit érezzen.

MCGALAGONY PROFESSZOR:
Aligha volna helyes ilyen célra használni a Tekergők Térképét.

HARRY:
Ha találkoznak, haladéktalanul lépjen közbe, és válassza szét őket.

MCGALAGONY PROFESSZOR:
Harry, biztos benne, hogy ez a helyes eljárás? Távol álljon tőlem, hogy kétségbe vonjam a kentaurok bölcsességét, de Goron egy kivételesen bősz példány, és… hajlamos a saját szája íze szerint értelmezni a csillagok állását.

HARRY:
Én megbízom Goronban. Albus tartsa távol magát Scorpiustól. A saját és mások érdekében.

GINNY:
Az hiszem, Harry arra gondol, hogy…

HARRY *(szigorúan)*:

Az igazgatónő tudja, mire gondolok.

GINNYt meglepi, hogy férje ilyen hangon beszél vele.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Albust az ország legnagyobb tudású boszorkányai és varázslói vizsgálták meg. Nem találtak, nem is éreztek rajta se ártást, se átkot.

HARRY:

És Dumbledore – Dumbledore azt mondta…

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Dumbledore?

HARRY:

A portréja. Beszéltem vele. És mondott néhány elgondolkoztató dolgot…

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Dumbledore meghalt, Harry. Mondtam már magának, hogy a portré halvány árnyéka csak annak, akit ábrázol.

HARRY:

Azt mondta, a szeretettől vak lettem.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Az igazgatói portrék olyanok, mint egy-egy emlékirat. Arra valók, hogy segítsenek nekem, amikor fontos döntéseket kell hoznom. De amikor átvettem ezt a posztot, nyomatékosan figyelmeztettek rá, hogy a festmény, az festmény, nem ember. Jó volna, ha ezt a tényt maga is figyelembe venné.

HARRY:

De igaza volt. Most már belátom.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Túl nagy nyomás nehezedik most magára, Harry. Albus eltűnése, a kutatás utána, ez az aggasztó dolog a sebhelyével… Tele van feszültséggel, kérem, higgye el nekem, hogy hibát követ el…

HARRY:

Albusnak eddig se tetszett, ahogy viselkedtem vele, és nyilván most se tetszik neki, de így legalább biztonságban lesz. Minden tiszteletem a magáé, Minerva, de magának nincs gyereke…

GINNY:

Harry!

HARRY:

…ezt nem értheti.

MCGALAGONY PROFESSZOR *(mélyen megbántva)*:

Azért talán a tanári pályán eltöltött évtizedek alatt…

HARRY:

A térképen a nap minden percében láthatja, hol van a fiam. Elvárom, hogy rajta tartsa a szemét. Ha megtudom, hogy ezt elmulasztja, a minisztérium minden eszközével fel fogok lépni az iskolával szemben. Érthető vagyok?

MCGALAGONY PROFESSZOR *(megdöbbenti a fenyegetés hevessége)*:

Tökéletesen.

GINNY csak nézi HARRYt, nem érti, mi történt vele. HARRY kerüli a felesége pillantását.

MÁSODIK FELVONÁS, TIZENEGYEDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, SÖTÉT VARÁZSLATOK KIVÉDÉSE TANTEREM

ALBUS, kissé félszegen belép a terembe.

HERMIONE:
No lám. Visszatért körünkbe a vasúti szökevény.

ALBUS:
Hermione?

Csodálkozik. HERMIONE az osztály előtt áll.

HERMIONE:
Magának én Granger professzor vagyok, Potter.

ALBUS:
De mit csinálsz… mit csinál itt?

HERMIONE:
Tanítok. Kit mivel büntet a sors. Miért, maga mit csinál itt? Merem remélni, hogy tanulni szándékozik.

ALBUS:

De te… maga… a mágiaügyi miniszter.

HERMIONE:
Újabb érdekes álmot látott, Potter? Ma a Patrónus-bűbájjal foglalkozunk.

ALBUS:
Maga a sötét varázslatok kivédése tanárunk?

Kuncogás a teremben.

HERMIONE:
Kezdem elveszteni a türelmem. Tíz pont a Griffendéltől az ostoba kérdésért.

POLLY CHAPMAN *(feláll, felháborodva)*:
Ne, ne! Direkt csinálja. Mindenki tudja, hogy utálja a Griffendélt.

HERMIONE:
Üljön le, Polly Chapman, ha jót akar. *(POLLY sóhajt, leül.)* Maga is, Albus. És elég ebből a komédiából.

ALBUS:
De Hermione Granger nem ilyen…

HERMIONE:
Húsz pont levonása a Griffendéltől talán meggyőzi Pottert, hogy igenis ilyen vagyok.

YANN FREDERICKS:
Ha nem ülsz le most rögtön, Albus…

ALBUS leül.

ALBUS:

Azt még szabad megkérdeznem…

HERMIONE:

Nem, nem szabad. Maradjon csöndben, Potter, ha nem akar végképp mindenkit maga ellen fordítani. Tehát: ki tudja megmondani nekem, mi a patrónus? Nos? Senki. Reménytelen az egész társaság.

HERMIONE sötéten mosolyog. Tényleg rosszindulatú tanár.

ALBUS:

Ne, ez szörnyű. Hol van Rose? Miért hagyja, hogy így viselkedjen?

HERMIONE:

Ki az a Rose? A láthatatlan barátod?

ALBUS:

Rose Granger-Weasley! A lánya! *(Észbe kap.)* Ja persze… mivel Ron nem a férjed, Rose nem is…

Kuncogás.

HERMIONE:

Mi ez a szemtelenség megint! Ötven pont a Griffendéltől! És ha még egyszer valaki megmukkan, száz pontot fogok levonni.

Körülnéz a teremben. Mindenki dermedten ül.

Helyes. A patrónus mágikus jelenség, az egyén legpozitívabb érzéseinek kivetülése, ami látható formájában az adott egyénhez érzelmileg legközelebb álló állat alakját ölti fel. A patrónus fényvarázs. Aki meg tudja idézni, képes rá, hogy megvédje magát a világgal szemben. Ahogy elnézem, van itt olyan, akinek erre szüksége lehet a nem is túl távoli jövőben.

MÁSODIK FELVONÁS, TIZENKETTEDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, LÉPCSŐK

ALBUS felmegy egy lépcsőn. Közben körülnéz.

Nem lát semmit. ALBUS el. A lépcsők úgy mozognak, mintha táncolnának.

SCORPIUS be, ugyanabból az irányból. Azt hiszi, látta ALBUSt, most meggyőződik róla, hogy a barátja nincs ott.

Leroskad a földre, miközben a lépcső átfordul.

MADAM HOOCH be, felmegy a lépcsőn. Felérve int SCORPIUSnak, hogy keljen fel onnan.

SCORPIUS engedelmeskedik, és elkullog. Lerí róla, milyen magányos. SCORPIUS el.

ALBUS be, felmegy egy lépcsőn.

SCORPIUS be, felmegy egy másikon.

A két lépcső közelít egymáshoz. A fiúk szembetalálkoznak.

Reménytelenül és ugyanakkor reménykedve néznek egymásra.

Aztán ALBUS elfordítja a tekintetét, a pillanat véget ér – és vele együtt talán a barátságuk is.

A lépcsők távolodnak, a két fiú egymásra néz. Az egyik arcán bűntudat, a másik arcán fájdalom, mindketten boldogtalanok.

MÁSODIK FELVONÁS, TIZENHARMADIK SZÍN

HARRY ÉS GINNY POTTER HÁZA, KONYHA

HARRY és GINNY óvatos pillantásokat váltanak. Küszöbön áll a veszekedés, ezt mindketten érzik.

HARRY:
Helyesen döntöttem.

GINNY:
És ezt majdnem el is hiszed.

HARRY:
Azt mondtad, legyek őszinte vele, de valójában önmagammal kellett őszintének lennem, hallgatnom kellett arra, amit a szívem diktál…

GINNY:
Harry, neked akkora szíved van, mint talán senkinek. A szíved nem diktálhatta ezt.

Kopogtatást hallanak.

Az ajtó mint megmentő.

GINNY el.

Rögtön utána belép DRACO. *Haragos, de jól palástolja.*

DRACO:
Nem zavarlak sokáig. Rövid leszek.

HARRY:
Miben segíthetek?

DRACO:
Nem azért jöttem, hogy bíráljalak. De a fiam el van keseredve, és mint az apja, eljöttem megkérdezni tőled, miért választasz el két jó barátot.

HARRY:
Nem választom el őket.

DRACO:
Átírattad az órarendet, megfenyegetted a tanárokat, de még Albust is. Miért?

HARRY *hosszan fürkészi* DRACO *arcát, aztán hátat fordít neki.*

HARRY:
Meg kell védenem a fiamat.

DRACO:
Scorpiustól?

HARRY:
Goron azt mondta, sötétséget érez a fiam körül. Sötétséget érez a közelében.

DRACO:
Mit akarsz ezzel mondani, Potter?

HARRY megfordul, és DRACO szemébe néz.

HARRY:
Biztos vagy benne… egészen biztos vagy benne, hogy a te fiad?

Halálos csönd.

DRACO:
Ezt vond vissza… most rögtön.

HARRY azonban nem vonja vissza, ezért DRACO pálcát húz.

HARRY:
Ezt nem gondolod komolyan.

DRACO:
De igen.

HARRY:
Nem akarlak bántani, Draco.

DRACO:
Én téged annál inkább.

Felállnak a párbajhoz. És megkezdődik a küzdelem.

DRACO ÉS HARRY:
Capitulatus!

A bűbájok összecsapnak, majd szétválnak.

DRACO:
Incarcerandus!

HARRY kitér DRACO átka elől.

HARRY:

Tarantallegra!

DRACO oldalra vetődik.

HARRY:

Látom, gyakoroltál, Draco.

DRACO:

Te viszont elkényelmesedtél, Potter. Densaugeo!

HARRYnek épphogy csak sikerül félreugrania.

HARRY:

Rictusempra!

DRACO egy széket használ pajzs gyanánt.

DRACO:

Flipendo!

HARRY pörögve repül hátra. DRACO nevet.

DRACO:

Pörögj fel, öreg harcos!

HARRY:

Egyidősek vagyunk, Draco.

DRACO:

De én jobban tartom magam.

HARRY:

Brachiastrictus!

A varázslat megkötözi DRACÓt.

DRACO:

Csak ennyire futja? Emancipare!

A bűbájjal DRACO *megszabadítja magát béklyóitól.*

Levicorpus!

HARRY*nek a földre kell vetnie magát a bűbáj elől.*

Mobilicorpus! Remekül szórakozom…

DRACO *az asztalon pattogtatja* HARRY*t. Miután* HARRY *legurul onnan,* DRACO *felugrik az asztalra, és már emeli a pálcáját, amikor* HARRY *bűbája telibe találja…*

HARRY:

Obscuro!

DRACO *egyetlen mozdulattal eltünteti magáról a szemkendőt.*

Felállnak egymással szemben. HARRY *egy széket hajít ellenfele felé.*

DRACO *lekuporodik, majd pálcájával lelassítja a repülő széket.*

GINNY:

Három perce léptem ki az ajtón!

Végignéz a felforgatott konyhán. Ránéz a levegőben lebegő székre. Egy pálcaintéssel leparancsolja a földre.

(Igen epésen.) Miről maradtam le?

MÁSODIK FELVONÁS, TIZENNEGYEDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, LÉPCSŐK

SCORPIUS szomorúan baktat lefelé egy lépcsőn.
DELPHI besiet a túloldalról.

DELPHI:
Ugyebár – elvileg – nem lenne szabad itt lennem.

SCORPIUS:
Delphi?

DELPHI:
Mert hát – elvileg – veszélyeztetem a hadműveletünk sikerét… amit a világért se… Mint tudod, nem szeretek feleslegesen kockáztatni. Sose jártam még a Roxfortban. Nem mondhatnám, hogy túl szigorúan őrzik. És mennyi portré van itt! Meg folyosó. Meg szellem! Képzeld, az a fura, félig levágott fejű kísértet mondta meg, hogy hol találllak. Őrület, nem?

SCORPIUS:
Sose jártál még a Roxfortban?

DELPHI:
Nem, mert gyerekkoromban – pár évig – beteg voltam. A többiek

eljöttek, én lemaradtam.

SCORPIUS:

Annyira beteg voltál? Ne haragudj, ezt nem tudtam.

DELPHI:

Nem szoktam reklámozni. Semmi kedvem hozzá, hogy sajnáljanak.

Ezt az érzést SCORPIUS is ismeri. Mondani akar valamit a lánynak, de DELPHI ekkor gyorsan elrejtőzik, mert diákok közelednek. SCORPIUS eljátssza, hogy csak úgy ácsorog ott, amíg el nem haladnak.

Elmentek?

SCORPIUS:

Delphi, lehet, hogy tényleg túl veszélyes itt lenned…

DELPHI:

De valakinek most már lépnie kell ebben a dologban.

SCORPIUS:

Nem jött össze, Delphi, nem sikerült a múltátírás.

DELPHI:

Tudom, Albus küldött egy baglyot. A történelemkönyvek megváltoztak, de nem eléggé. Cedric így is meghalt. Attól, hogy az első próba nem sikerült neki, csak még elszántabban vágott neki a másodiknak.

SCORPIUS:

Ron és Hermione pedig abszolút külön utakon járnak, de még nem tudtam kideríteni, miért alakult így.

DELPHI:

Igen, épp ezért Cedricnek várnia kell. Eléggé összekavarodtak a dolgok, és nagyon jól tetted, Scorpius, hogy magadnál tartottad az időnyerőt. Én arról beszéltem, hogy valakinek lépnie kell kettőtök dolgában.

SCORPIUS:

Ja.

DELPHI:

Testi-lelki jó barátok vagytok. Albus minden leveléből érződik, mennyire hiányzol neki. Teljesen maga alatt van.

SCORPIUS:

Még jó, hogy van kinek elsírnia a bánatát. Hány bagolynál tartotok?

DELPHI megbocsátóan mosolyog.

Bocs. Nem akarlak… Csak nem értem, mi ez az egész. Próbálok találkozni vele, beszélni vele, de mindig megszökik előlem.

DELPHI:

Nekem, amikor annyi idős voltam, mint te, nem volt ilyen jó barátom. Pedig nagyon-nagyon vágytam barátra. Mikor kisebb voltam, ki is találtam magamnak egyet, de…

SCORPIUS:

Jaj, azt én is csináltam. Zuhénak neveztem el. Emlékszem, összevesztem vele a köpkő szabályain.

DELPHI:

Albusnak szüksége van rád. És ez csodálatos dolog, Scorpius.

SCORPIUS:

Minek kellek neki?

DELPHI:

Hát ez az. Pont ez az érdekes a barátságban. Nem tudod, minek, de tudod, hogy kellesz. Keresd meg őt, Scorpius. Ti ketten összetartoztok.

MÁSODIK FELVONÁS, TIZENÖTÖDIK SZÍN

HARRY ÉS GINNY POTTER HÁZA, KONYHA

HARRY és DRACO ülnek, messze egymástól. GINNY közöttük áll.

DRACO:

Bocsáss meg, hogy feldúltam a konyhád, Ginny.

GINNY:

Ó, ez nem az én konyhám. Legtöbbször Harry főz.

DRACO:

Én se tudok beszélni Scorpiusszal. Azóta még kevésbé, mióta… Astoria elment. Még az anyja elvesztéséről se tudok beszélni vele. Hiába próbálkozom, nem enged közel magához. Te nem értesz szót Albusszal. Én nem értek szót Scorpiusszal. Ez van e mögött a dolog mögött. Nem az, hogy a fiam gonosz. Ha készpénznek veszed is egy gőgös kentaur szavait, pontosan tudod, mekkora ereje van a barátságnak.

HARRY:

Ez a te véleményed, Draco, de…

DRACO:

Mindig is irigyeltem őket tőled – Weasley-t és Grangert. Nekem…

GINNY:

Neked ott volt Crak és Monstro.

DRACO:

Két mamlasz, akik a seprűnyél két végét se tudták megkülönböztetni. Ti – ti hárman – ti ragyogtatok, értitek? Szerettétek egymást. Jól éreztétek magatokat együtt. A barátságotok miatt irigyeltelek titeket a legjobban.

GINNY:

Én is irigyeltem őket.

HARRY meglepetten néz GINNYre.

HARRY:

Meg kell védenem őt.

DRACO:

Apám is, a legtöbb dolgot, amit tett, azért tette, mert azt hitte, engem védelmez vele. Úgy gondolom, van az életben egy pont, amikor el kell döntened, hogy milyen ember akarsz lenni. És amikor elérsz arra a pontra, akkor szükséged van vagy egy szülőre, vagy egy barátra. Ha pedig addigra elidegenedtél a szülődtől, és nincs barátod… akkor nagyon egyedül vagy. Egyedül lenni pedig szörnyű dolog. Én egyedül voltam. És az egyedüllét a sötétségbe kergetett. Hosszú időre. Tom Denem is magányos gyerek volt. Lehet, hogy neked nincs ilyen élményed, Harry, de nekem van – és azt hiszem, Ginnynek is.

GINNY:

Igaza van.

DRACO:

Tom Denem nem jött vissza a sötétségből. Így Tom Denemből Voldemort nagyúr lett. Lehet, hogy a fekete felhő, amit Goron látott,

Albus magánya. A fájdalma. A haragja. Ne veszítsd el a fiad, Harry. Megbánod, ha elveszíted. És ő is megbánja. Mert akár tudatában van most, akár nem, szüksége van rád – és Scorpiusra.

HARRY ránéz DRACÓra, elgondolkodik.

Válaszra nyitja a száját. Aztán gondolkodik még egy sort.

GINNY:

Harry… Te hozod a Hop-port, vagy én hozzam?

HARRY ránéz a feleségére.

MÁSODIK FELVONÁS, TIZENHATODIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, KÖNYVTÁR

SCORPIUS belép a könyvtárba. Jobbra néz, balra néz… aztán meglátja ALBUSt. ALBUS is meglátja őt.

SCORPIUS:
Szia.

ALBUS:
Scorpius, mi nem…

SCORPIUS:
Tudom. Te most griffendéles vagy. Nem akarod, hogy találkozzunk, nem akarod, hogy beszéljünk. Most mégis itt vagyunk, és beszélünk egymással.

ALBUS:
De én nem beszélhetek veled, úgyhogy…

SCORPIUS:
Muszáj beszélned velem. Hogy képzeled, hogy úgy teszel, mintha mi sem történt volna? Megbolondult a világ, nem vetted észre?

ALBUS:

De. Ron tök fura, Hermione tanár lett, szörnyű minden, de…

SCORPIUS:

És Rose nincs a világon.

ALBUS:

Igen, tudom. Figyelj, nem értek mindent pontosan, de nem szabad itt lenned velem.

SCORPIUS:

Amiatt, amit csináltunk, Rose nem született meg. Emlékszel a Trimágus Tusa idején tartott karácsonyi bál történetére? Mind a négy bajnok magával vitt valakit a bálba. Apád Parvati Patilt, Viktor Krum…

ALBUS:

Hermionét. Amitől Ron féltékeny lett, és tök hülyén viselkedett.

SCORPIUS:

Csak épp most nem így történt. Megnéztem Rita Vitrol róluk szóló könyvében. Egészen máshogy alakult a történet. Hermione Ronnal ment a bálba.

ALBUS:

Micsoda?

POLLY CHAPMAN:

Pssszt!

SCORPIUS Pollyra pillant, és halkabbra fogja a hangját.

SCORPIUS:

Barátokként mentek. És barátokként táncoltak, ami nagyon kellemes volt, aztán Ron Padma Patillal is táncolt, és azt még kellemesebbnek találta. És elkezdtek járni, és Ron egy kicsit megváltozott, aztán

összeházasodtak, és Hermionéból közben…

ALBUS:

Pszichopata lett.

SCORPIUS:

Hermionénak Krummal kellett volna a bálba mennie. És tudod, miért nem vele ment? Mert azt gyanította, hogy a két furcsa durmstrangos fiúnak, akikkel az első próba előtt találkozott, közük volt Cedric pálcájának eltűnéséhez. Úgy gondolta, hogy Viktor utasítására intéztük el Cedricet a próbán...

ALBUS:

Hoppá.

SCORPIUS:

És mivel nem volt a képben Krum, Ron nem lett féltékeny, pedig az a féltékenykedés nagyon fontos lett volna, mert így Ron és Hermione jó barátok maradtak ugyan, de nem szerettek egymásba, nem házasodtak össze, és nem született meg Rose.

ALBUS:

Akkor apa is azért ilyen… ő is megváltozott?

SCORPIUS:

Nem, apád szerintem ugyanolyan. A Varázsbűn-üldözési Főosztály vezetője, Ginny férje, három gyerek apja.

ALBUS:

De akkor miért ilyen…

Egy KÖNYVTÁROS *lép be hátul.*

SCORPIUS:

Nem fogtad fel, amit mondtam, Albus? Itt sokkal többről van szó,

mint rólad meg az apádról. Caarog professzor törvénye szerint a legnagyobb távolság, ameddig vissza lehet menni az időben anélkül, hogy az időutazó, illetve maga az idő épségét kockára tennénk, öt óra. Mi pedig évtizedeket mentünk vissza. Minden apró momentum, minden apró változás hullámokat gerjeszt. Mi pedig – mi marha nagy hullámokat vertünk. Amiatt, amit csináltunk, nem jött a világra Rose. Rose!

KÖNYVTÁROS:

Csss!

ALBUS lázasan töpreng.

ALBUS:

Oké, menjünk vissza, és tegyük rendbe a dolgot. Hozzuk vissza Cedricet és Rose-t.

SCORPIUS:

Rossz válasz.

ALBUS:

Nálad van még az időnyerő, nem? Nem vették el tőled, ugye?

SCORPIUS elővesszi a zsebéből a varázseszközt.

SCORPIUS:

Nem, de…

ALBUS kikapja a kezéből.

Ne, Albus… Ne! Hát nem érted, hogy mekkora baj lehet belőle?

SCORPIUS az időnyerő után kapkod, ALBUS ellökdösi őt magától, esetlenül dulakodnak.

ALBUS:

Dolgunk van, Scorpius. Meg kell mentenünk Cedricet. Vissza kell hoznunk Rose-t. Most majd jobban vigyázunk. Ne foglalkozz Caaroggal, bízz bennem. Bízz kettőnkben! Meg tudjuk csinálni.

SCORPIUS:

Nem. Nem tudjuk. Add vissza, Albus! Add vissza!

ALBUS:

Nem lehet, ez túl fontos ahhoz.

SCORPIUS:

Igen, túl fontos – ahhoz, hogy mi csináljuk! Bénák vagyunk hozzá, el fogjuk szúrni!

ALBUS:

Miért vagy ilyen biztos benne?

SCORPIUS:

Mert ismerem magunkat. Mindig mindent elszúrunk. Örök vesztesek vagyunk, a lúzerség világbajnokai. Nem jöttél még rá?

ALBUS végre felülkerekedik, és a padlóra nyomja SCORPIUSt.

ALBUS:

Én nem voltam az, amíg meg nem ismertelek.

SCORPIUS:

Figyelj, Albus, nem tudom, mit akarsz bizonyítani apádnak, de ne ezzel próbáld…

ALBUS:

Semmit nem akarok bizonyítani apámnak. Meg akarom menteni Cedricet és Rose-t. És lehet, hogy ha nem csimpaszkodsz rajtam, még könnyebb is lesz megcsinálnom.

SCORPIUS:

Ha nem csimpaszkodom rajtad? Jaj, szegény Albus Potter! Milyen sanyarú a sorsod! Szegény Albus Potter! Úgy sajnállak!

ALBUS:

Mi van?

SCORPIUS *(kifakad)*:

Próbáld ki az én életemet! Téged azért bámulnak meg, mert az apád a híres Harry Potter, a varázsvilág megmentője. Engem azért, mert azt hiszik, Voldemort az apám. Voldemort!

ALBUS:

Ne próbáld már…

SCORPIUS:

Van fogalmad róla, milyen érzés ez? Gondolkoztál már rajta egyáltalán? Nem. Mert nem látsz tovább az orrod hegyénél. Mert nem izgat semmi más, csak a hülyeségetek az apáddal. Ő mindig Harry Potter lesz, fogd már fel! És te mindig a fia leszel. És tudom, hogy ez gáz, és szemétkednek veled a többiek, de azért előbb-utóbb túl kéne lépned ezen, mert – mert vannak sokkal rosszabb dolgok is.

Szünet.

Egy ideig nagyon örültem, amikor észrevettem, hogy ez a jelen más. Mert arra gondoltam, ebben a jelenben anyám talán nem lett beteg. És nem halt meg. De aztán megtudtam, hogy igen. És most is Voldemort fia vagyok, és most sincs anyám, és most is együttérzek valakivel, aki soha nem érez együtt velem. Szóval bocs, ha elszúrom az életedet. Te az enyémet nem szúrhatod el, mert már rég el van szúrva. De nem is teszed könnyebbé. Nagyon rossz, az elképzelhető legrosszabb barát vagy.

ALBUS emészti a hallottakat. Kezdi belátni, mit tett a barátjával.

MCGALAGONY PROFESSZOR *(kintről)*:
Albus? Albus Potter! Scorpius Malfoy! Itt vannak? Együtt? Mert annak nagyon nem örülnék.

ALBUS SCORPIUSra néz, aztán elővesz egy köpenyt a táskájából.

ALBUS:
Gyorsan, el kell bújnunk.

SCORPIUS:
Mi?

ALBUS:
Nézz rám, Scorpius!

SCORPIUS:
Ez a láthatatlanná tévő köpeny? Azt nem James kapta?

ALBUS:
Ha McGalagony itt talál, végleg elzárnak minket egymástól. Kérlek, Scorpius. Hülyén viselkedtem. Könyörgök, gyere!

MCGALAGONY PROFESSZOR *(kintről, igyekszik minden esélyt megadni nekik)*:
Hát, akkor én most bemegyek.

MCGALAGONY PROFESSZOR belép, ott a kezében a Tekergők Térképe. A fiúk eltűnnek a köpeny alatt. MCGALAGONY PROFESSZOR bosszankodva körülnéz.

Akkor most meg hol vannak? Ez már több a soknál, hogy az orromnál fogva vezessen ez a fránya holmi.

Elgondolkodik. Megint ránéz a térképre. Megállapítja, hol

kellene lenniük a fiúknak. Körülnéz. A tárgyak megmozdulnak, ahogy a fiúk láthatatlanul elhaladnak mellettük. MCGALAGONY *látja, hova igyekeznek, próbálja útjukat állni. A fiúk azonban kikerülik.*

Vagy talán… apád köpenye.

Megint a térképre pillant, aztán ránéz a láthatatlan fiúkra. Elmosolyodik magában.

Ha nem láttalak titeket, hát nem láttalak.

MCGALAGONY *el. A fiúk leveszik a köpenyt. Egy percig szótlanul ülnek.*

ALBUS:

Elloptam Jamestől. Hihetetlenül könnyű lopni tőle, a ládáján a számzár kódja az a dátum, amikor az első seprűjét kapta. És jól jött a köpeny, mert így könnyű elbújni a piszkálódók elől.

SCORPIUS *bólint.*

Részvétem… édesanyád miatt. Nem beszélünk róla eleget, de… de remélem, tudod, hogy nagyon sajnálom, szóval, érted… sajnálom őt, vagyis téged.

SCORPIUS:

Kösz.

ALBUS:

Apám azt mondta… azt mondta, hogy te egy fekete felhő vagy körülöttem. És már kezdte elhinni, hogy te tényleg… És muszáj volt kerülnöm téged, mert apa megfenyegetett, hogy…

SCORPIUS:

Apád azt gondolja, hogy igaz a rágalom? Hogy Voldemort fia vagyok?

ALBUS *(bólint)*:

Az emberei most vizsgálják az ügyet a minisztériumban.

SCORPIUS:

Helyes. Vizsgálják csak. Néha… néha azon kapom magam, hogy én is elhiszem a pletykát.

ALBUS:

Ne hidd el, mert nem igaz. Azt is megmondom, miért. Mert Voldemort fia nem lehet jó ember. Te pedig jó ember vagy, Scorpius. A fejed búbjától a lábujjad hegyéig jó ember vagy. Biztos vagyok benne, hogy Voldemortnak… hogy neki nem lehet ilyen gyereke.

Szünet. SCORPIUS *meg van hatódva.*

SCORPIUS:

Ez most nagyon, de nagyon jólesett.

ALBUS:

Ezt már réges-rég el kellett volna mondanom. Igazából a legjobb ember vagy, akit ismerek. És nem igaz, hogy csimpaszkodsz rajtam, hogy visszatartasz. Erősebbé teszel. És amikor apa megtiltotta, hogy találkozzunk… nélküled…

SCORPIUS:

Nekem is elég gáz volt az életem úgy, hogy nem voltál benne.

ALBUS:

És tudom, hogy mindig Harry Potter fia leszek. Fel fogom dolgozni, és túl fogok lépni rajta. És tudom, hogy nekem sokkal jobb sors jutott, mint neked, és hogy apám meg én igazából szerencsések vagyunk…

SCORPIUS *(közbevág)*:

Figyelj, bocsánatkérésnek ez bőven elég volt, ráadásul megint kezdesz többet beszélni magadról, mint rólam, úgyhogy szerintem zárjuk le a témát.

ALBUS mosolyog, és kezet nyújt.

ALBUS:

Barátok vagyunk?

SCORPIUS:

Most és mindörökké.

SCORPIUS megfogja a felé nyújtott kezet, mire ALBUS magához húzza, és átöleli őt.

Már másodszor csinálod ezt.

A fiúk szétválnak és mosolyognak.

ALBUS:

Amúgy örülök ennek a veszekedésnek, mert támadt tőle egy szuper ötletem.

SCORPIUS:

Éspedig?

ALBUS:

Második próba. Megszégyenítés.

SCORPIUS:

Még mindig vissza akarsz menni az időben? Lehet, hogy valaki mással beszélgettem eddig?

ALBUS:

Igazad van: lúzerek vagyunk. Örök vesztesek. Profin tudunk veszíteni, ez a szakterületünk. Vegyük hát hasznát a tudásunknak. A vesztes nem vesztesnek születik, a vesztest csinálják. És hogy kell valakiből vesztest csinálni? Mi tudjuk a legjobban: megszégyenítéssel. Tehát meg kell szégyenítenünk Cedricet. Ezt fogjuk tenni vele a második próba közben.

SCORPIUS hosszan gondolkodik, aztán elmosolyodik.

SCORPIUS:
Kiváló taktika.

ALBUS:
Tudom.

SCORPIUS:
Zseniális, tényleg. Megszégyenítjük Cedricet, hogy megmentsük Cedricet. Remek. És Rose?

ALBUS:
Azt meglepetésnek tartogatom. Meg tudnám csinálni a dolgot nélküled, de nem akarom nélküled csinálni. Azt akarom, hogy együtt csináljuk. Együtt tegyük helyre a dolgokat. Szóval…? Velem jössz?

SCORPIUS:
Várj egy percet, a második próbát nem a tóban rendezik… rendezték? Neked viszont nem szabad elhagynod a kastélyt.

ALBUS elvigyorodik.

ALBUS:
Stimmel. Épp ezért… meg kell keresnünk az első emeleti lányvécét.

MÁSODIK FELVONÁS, TIZENHETEDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, LÉPCSŐK

RON elmélázva lépked lefelé a lépcsőn. Meglátja HERMIONÉt, mire rögtön felderül az arca.

RON:

Granger professzor!

HERMIONE odanéz, neki is megdobban a szíve (bár ezt önmaga előtt is tagadja).

HERMIONE:

Ron… Hát te hogy kerülsz ide?

RON:

Panju csinált egy kis butaságot bájitaltanórán. Fel akart vágni, mint mindig, aztán egyik rossz dolgot beleöntötte a másik rossz dologba, és most nincs szemöldöke, viszont bozontos bajsza van. És egyik se áll jól neki. Nem akartam eljönni, de Padma kijelentette, hogy a fiúgyermek arcszőrzeti problémáit az apjának kell megoldania. Csináltál valamit a hajaddal?

HERMIONE:

Meg szoktam fésülni.

RON:

Nagyon… jól áll a… fésülés.

HERMIONE kicsit furcsálkodva néz RONra.

HERMIONE:

Ne nézz már így rám, Ron!

RON *(összeszedi a bátorságát)*:

Képzeld, Harry fia, Albus... a minap azt mondta nekem, ő úgy tudta, hogy te meg én… férj és feleség vagyunk. Ha-ha-ha. Hah. Elég vicces, nem?

HERMIONE:

Rendkívül.

RON:

Sőt, azt hitte, van egy közös lányunk. Hát az elég meglepő lenne, nem?

Összeakad a tekintetük. HERMIONE süti le előbb a szemét.

HERMIONE:

Több mint meglepő lenne.

RON:

Hát igen. Hiszen mi… barátok vagyunk, semmi több.

HERMIONE:

Pontosan. Csak… barátok.

RON:

Csak barátok. Fura szó: barát. Vagy hát nem is olyan fura. Csak egy szó. Barát. Fura barát. Az én fura barátom, az én Hermioném. Mármint nem… nem az *én* Hermioném, nem úgy, hogy az ÉN

Hermioném, nem vagy az enyém, persze, csak…

HERMIONE:

Persze.

Hallgatnak. Egyikük se mozdul, meg se rezzennek. Ez most olyan fontos, hogy egy rezzenés se fér bele. Végül RON *köhög.*

RON:

Hát… Mennem kell. Panju már vár. Meg kell tanítanom a bajuszápolás nemes művészetére.

Elindul, aztán visszafordul, HERMIONÉ*ra néz.* HERMIONE *viszonozza a pillantást, mire* RON *továbbsiet.*

Nagyon jól áll neked a hajad, tényleg.

MÁSODIK FELVONÁS, TIZENNYOLCADIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, IGAZGATÓI IRODA

MCGALAGONY PROFESSZOR egyedül áll a színpadon. A térképet nézi. A homlokát ráncolja. A térképhez érinti a pálcáját. Elmosolyodik magában, úgy érzi, jól döntött.

MCGALAGONY PROFESSZOR:
Csíny letudva!

Zörgés hangzik fel.
Mintha az egész színpad remegne.
Előbb GINNY bukkan elő a kandallóból, aztán HARRY.

GINNY:
Sajnálom, igazgatónő, ezt nem lehet normálisan csinálni.

MCGALAGONY PROFESSZOR:
Potter… Hát újra itt van. És úgy látom, végképp tönkretette a szőnyegemet.

HARRY:
Beszélnem kell a fiammal. Beszélnünk kell vele!

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Nézze, Harry, meggondoltam a dolgot, és úgy döntöttem, én ebben nem működöm közre. Fenyegessen, amivel akar, én…

HARRY:

Békülni jöttem, Minerva, nem hadakozni. Nem lett volna szabad úgy beszélnem magával, ahogyan beszéltem.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Úgy gondolom, nem tisztem beleszólni barátságokba, és azt hiszem…

HARRY:

Bocsánatot kell kérnem magától és Albustól is, kérem, adjon rá lehetőséget!

DRACO érkezik meg egy jó adag korommal együtt.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Draco?

DRACO:

Ahogy neki, úgy nekem is a fiammal kell beszélnem.

HARRY:

Mondom: békülés lesz, nem hadakozás.

MCGALAGONY PROFESSZOR HARRY arcát fürkészi, és őszinteséget olvas le róla. Előveszi a térképet a zsebéből, és kinyitja.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Békülésben esetleg közreműködöm.

A térképhez érinti pálcáját. Sóhajt.

Esküszöm, hogy rosszban sántikálok!

A térkép működésbe lép.

Nos, együtt vannak.

DRACO:

Az első emeleti lányvécében. Merlin emlékére, mit keresnek ott?

MÁSODIK FELVONÁS, TIZENKILENCEDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, LÁNYVÉCÉ

SCORPIUS és ALBUS belépnek egy lányvécébe, amelynek a közepén nagy viktoriánus mosdó áll.

SCORPIUS:

Oké, tisztázzuk. Tehát bazibummolás a terv…

ALBUS:

Úgy van. Scorpius, a szappant, légy oly kedves.

SCORPIUS kihalászik egy szappant a mosdóból.

Baziteo!

ALBUS bűbájt küld keresztül a helyiségen. A szappan hirtelen négyszer akkorára nő.

SCORPIUS:

De bazi jó. Le vagyok nyűgözve.

ALBUS:

A második próba a tóbeli feladat volt. A bajnokoknak, vissza kellett szerezniük valamit, amit elloptak tőlük. És mit loptak el tőlük?

SCORPIUS:

Egy-egy embert, aki kedves volt nekik.

ALBUS:

Cedric buborékfejbűbájt használt, úgy úszott le a tó fenekére. Mi követni fogjuk őt oda, és a bazibumm-bűbájjal csúnyán feldagasztjuk. Az időnyerő, mint már tudjuk, nem ad túl sok időt, úgyhogy gyorsan kell majd cselekednünk. Utolérjük, bazibummoljuk a fejét, aztán csak nézzük, ahogy a lufifeje kibukkan a tóból, és bukja a próbát és bukja a tusát.

SCORPIUS:

De azt még mindig nem mondtad, hogyan jutunk el a tóhoz…

Ekkor hirtelen vízsugár tör elő a mosdóból, majd a csuromvizes HISZTIS MYRTLE *emelkedik ki belőle.*

HISZTIS MYRTLE:

Húúúáh! Ez jólesett. Azelőtt sose élveztem. De hát az én koromban már azzal kell beérni, ami még jut…

SCORPIUS:

Hát persze! Zseni vagy. Hisztis Myrtle.

HISZTIS MYRTLE *lecsap* SCORPIUS*ra.*

HISZTIS MYRTLE:

Hogy neveztél? Hisztis vagyok? Most hisztizek? Mi? Mi?!

SCORPIUS:

Nem, nem akartalak meg…

HISZTIS MYRTLE:

Mi a nevem?

SCORPIUS:

Myrtle.

HISZTIS MYRTLE:

Úgy van: Myrtle. Myrtle Elizabeth Warren. Nagyon szép név. Elégedett vagyok vele. A „Hisztis”-re semmi szükség.

SCORPIUS:

Hát…

HISZTIS MYRTLE:

De rég volt ilyen. Fiúk. A vécémben. A lányvécémben. Ami persze nem szép dolog… De hát a Potterekre sosem tudtam igazán haragudni. És volt egy Malfoy is, akivel kicsit elfogult voltam. Halljam, vendégek, miben segíthetek?

ALBUS:

Ott voltál a tóban, Myrtle. Írtak rólad. A csöveken át biztos ki lehet jutni valahogy.

HISZTIS MYRTLE:

Voltam én már mindenhol. Mire gondoltok egészen pontosan?

ALBUS:

A második próbára. A tavi próbára. A Trimágus Tusán. Huszonöt éve. Harry és Cedric.

HISZTIS MYRTLE:

Jaj, de kár, hogy annak a helyes fiúnak meg kellett halnia. Persze a te apád is helyes – de Cedric Diggory… El se hinnétek, hány lányt hallottam szerelemszító varázsverseket suttogni ebben a vécében… És hányan zokogtak itt a halála után!

ALBUS:

Segíts nekünk, segíts eljutnunk a Trimágus Tusa tavába.

HISZTIS MYRTLE:

Azt gondoljátok, vissza tudlak vinni titeket az időben?

ALBUS:

Megosztunk veled egy titkot, ha nem adod tovább.

HISZTIS MYRTLE:

Imádom a titkokat. Tőlem egy lélek se tudja meg. Úgy éljek, nem fecsegem ki. Vagyis úgy haljak… Szóval értitek.

ALBUS biccent SCORPIUSnak, aki előveszi az időnyerőt.

ALBUS:

Az időben tudunk közlekedni. Te abban segíts, hogy a csövekben is tudjunk. Meg akarjuk menteni Cedric Diggoryt.

HISZTIS MYRTLE *(vigyorog)*:

Ez izgisen hangzik.

ALBUS:

És nincs vesztegetni való időnk.

HISZTIS MYRTLE:

Itt ez a mosdó. A lefolyója a tóba ömlik. Ami persze ellentétes minden mai előírással, de hát ez az iskola nemigen halad a korral. Ugorjatok bele, és egyenesen a tóba csúszdáztok.

ALBUS belemászik a mosdóba, közben ledobja a köpenyét.
SCORPIUS ugyanúgy tesz.
ALBUS egy zacskó zöld levelet nyom SCORPIUS kezébe.

ALBUS:

A fele a tied, a fele az enyém.

SCORPIUS:

Varangydudva? Varangydudvát használunk, hogy lélegezni tudjunk a víz alatt?

ALBUS:
Apám is azt használt. Na? Indulhatunk?

SCORPIUS:
Ne feledd, hogy most nem szabad kifutnunk az időből.

ALBUS:
Öt percünk van csak, azután az időnyerő visszadob minket a jelenbe.

SCORPIUS:
Mondd, hogy minden jól fog menni!

ALBUS:
Jól fog menni minden. Felkészültél?

ALBUS bekapja a varangydudvát, és eltűnik a lefolyóban.

SCORPIUS:
Még nem. Albus… Albus…

Felnéz. Kettesben maradt HISZTIS MYRTLE-lel.

HISZTIS MYRTLE:
Szeretem a bátor fiúkat.

SCORPIUS *(egy kicsit fél, egy nagyon kicsit bátor)*:
Akkor felkészültem. Mindenre.

Bekapja a varangydudvát, és eltűnik a lefolyóban.

HISZTIS MYRTLE egyedül marad a színpadon.

Hatalmas fénysuhanás és zajzuhogás. Az idő megáll. Aztán megfordul, hezitál egy kicsit, majd elindul visszafelé…

A fiúk elmentek.

Befut HARRY, *az arcán aggodalom, a nyomában* DRACO, GINNY *és* MCGALAGONY PROFESSZOR *érkezik.*

HARRY:

Albus… Albus…

Megtalálják a földön a fiúk köpenyét.

MCGALAGONY PROFESSZOR *(a térképet nézve)*:

Eltűnt. Nem, a föld alatt halad, de itt, a birtokon… Mégse, eltűnt.

HISZTIS MYRTLE:

Egy nagyon jópofa kis kütyüt használ.

HARRY:

Myrtle!

HISZTIS MYRTLE:

Juj, megtaláltál. Pedig úgy igyekeztem elbújni! Szia, Harry. Szervusz, Draco. Megint rossz fiúk voltatok?

HARRY:

Milyen kütyüről beszélsz?

HISZTIS MYRTLE:

Azt hiszem, azt mondták, titok, de hát előled én soha semmit nem tudtam elhallgatni, Harry. Hogy lehet, hogy te egyre helyesebb leszel, ahogy öregszel? És meg is nőttél.

HARRY:

Veszélyben van a fiam. Segítened kell. Mit művelnek, Myrtle?

HISZTIS MYRTLE:

A fiad meg akar menteni egy nagyon cuki fiút. Egy bizonyos Cedric

Diggoryt.

HARRY egy szempillantás alatt rájön, mit jelent ez, és elborzad.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

De hát Cedric Diggory évtizedekkel ezelőtt meghalt…

HISZTIS MYRTLE:

Nagyon magabiztosan állította, hogy ez számára nem akadály. Épp olyan kis elszánt, mint te voltál, Harry.

HARRY:

Hallotta, mit beszéltem Amos Diggoryval… Lehetséges volna? A minisztérium időnyerője... Nem, az lehetetlen.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

A minisztériumnak van egy időnyerője? Úgy tudtam, mind megsemmisült.

HISZTIS MYRTLE:

Ugye milyen vásott mindenki?

DRACO:

Elmagyarázná valaki, mi történik itt?

HARRY:

Albus és Scorpius nem eltűnnek és előkerülnek, hanem utaznak. Utaznak az időben.

MÁSODIK FELVONÁS, HUSZADIK SZÍN

TRIMÁGUS TUSA, TÓ, 1995

LUDO BUMFOLT:

Hölgyeim és uraim, fiúk-lányok, ez itt a világhírű, az egyedülálló, az utánozhatatlan TRIMÁGUS TUSA! Roxfortosok! Halljuk a hangotokat!

Mennydörgő üdvrivalgás.

ALBUS és SCORPIUS úsznak a tóban. Kecses könnyedséggel siklanak lefelé a víz alatt.

Durmstrangosok! Halljuk a hangotokat!

Mennydörgő üdvrivalgás.

ÉS VÉGÜL: BEAUXBATONS-OSOK! HALLJUK A HANGOTOKAT!

Kissé kevésbé erőtlen ujjongás.

A franciák lassan belejönnek.

És elindulnak… Viktor cápa, mi más lenne, Fleurt nézni is öröm, a mi Hihetetlen Harrynk varangydudvát használ – okos, Harry, nagyon okos –, Cedric pedig, de jó is ránézni, hölgyeim és uraim, Cedric

buborékfejbűbájjal búvárkodik.

CEDRIC DIGGORY közeledik a víz alatt a két fiúhoz, buborékkal a feje körül. ALBUS és SCORPIUS egyszerre emelik a pálcájukat, és kilőnek CEDRIC felé egy bazibummbűbájt.

CEDRIC megfordul, és értetlenkedve néz a fiúkra. A bűbáj eltalálja őt, a víz aranyló fényre gyúl körülötte.

És aztán CEDRIC nőni kezd, és nő, és még tovább nő.

Körülnéz, pánik lesz úrrá rajta. A két fiú pedig nézi, ahogy tehetetlenül emelkedik a tó felszíne felé.

De mi történik ott? Cedric Diggory kiemelkedik a mélyből, és nagyon úgy fest, hogy feladja a küzdelmet. Ajaj, hölgyeim és uraim, győztesünk még nincs, de vesztesünk bizony már van. Cedric Diggory léggömbbé változott, és ez a léggömb repülni akar. Maga mögött hagyja a tavat, maga mögött hagyja a tusát, és – te jó ég, hölgyeim és uraim, ez egyre cifrább –, Cedric körül durrogó tűzijátékok rajzolják ki, hogy „Ron szereti Hermionét”. A közönség imádja ezt, jaj, hölgyeim és uraim, nézzék Cedric arcát! Micsoda egy kép ez, micsoda látvány, micsoda tragédia! Ez megszégyenülés a javából, nincs rá más szó.

ALBUS pedig vigyorog, és összepacsizik SCORPIUSszal a víz alatt.

ALBUS felfelé mutat, SCORPIUS bólint, és úszni kezdenek a felszín irányába. A magasba szálló CEDRICet az emberek kinevetik, és akkor minden megváltozik.

A világ sötétebb lesz. Sőt, szinte teljesen fekete.

Egy villanás. Egy dörrenés. Az időnyerő ketyegése megáll. Visszatértünk a jelenbe. SCORPIUS hirtelen felbukkan a víz alól. Diadalmas hangulatban van.

SCORPIUS:

Juhhúúú!

Csodálkozva körülnéz. Hol lehet ALBUS*? A magasba lendíti karját.*

Sikerült!

Vár egy pillanatig.

Albus?

ALBUS még mindig nem bukkan fel. SCORPIUS *tapossa a vizet, gondolkodik, aztán újra lebukik.*

Megint a felszínre emelkedik. Most már nagyon megrémült. Körülnéz.

Albus… ALBUS!… ALBUS!

Suttogást hallunk. A hang körberepüli a közönséget. Közeledik. Közeledik. Közeledik.

DOLORES UMBRIDGE:

Scorpius Malfoy! Gyere ki a tóból! Kijössz a tóból most rögtön!

Kihúzza SCORPIUS*t a vízből.*

SCORPIUS:

Hölgyem, segítsen, kérem. Kérem, hölgyem.

DOLORES UMBRIDGE:

Hölgyem? Umbridge professzor vagyok, az iskolád igazgatója, nem „hölgyem”.

SCORPIUS:

Maga az igazgató? De hát…

DOLORES UMBRIDGE:

Én vagyok az igazgató, téged pedig az, hogy befolyásos a családod,

még nem jogosít fel arra, hogy itt bolondozz.

SCORPIUS:

Itt van a tóban egy fiú. Kérem, hívjon segítséget. Meg kell keresnem a barátomat, hölgyem. Tanárnő. Igazgatónő. Ő is roxfortos diák. Albus Potter.

DOLORES UMBRIDGE:

Potter? Albus Potter? Nincs ilyen nevű diákunk. Sőt, évtizedek óta semmilyen Potter nem fordult meg a Roxfortban, és az utolsóban sem volt sok köszönet. Nem mondom, hogy nyugodjék békében Harry Potter, inkább nyugtalankodjon örök kárhozatban az a bajkeverő.

SCORPIUS:

Harry Potter meghalt?

Hirtelen megmozdul a levegő a nézőtér körül, szél támad. Fekete talárok bukkannak fel. Fekete talárok, amelyek fekete alakokká válnak. Dementorokká.

Dementorok repülnek át a nézőtéren. Halált hozó, sötét lények. Ők minden, amitől fél az ember. És kiszívják az életet a teremből.

A szél még mindig fúj. Ez a pokol. És ekkor a terem hátuljából elsuttogott szavak törnek elő, és burkolják be a jelenlévőket. A hang összetévesztethetetlen. VOLDEMORT *hangja…*

Haaarry Potttter…

HARRY *álma valósággá vált.*

DOLORES UMBRIDGE:

Téged megmérgezett valami a tóban? Vagy sárvérűvé váltál úgy, hogy észre sem vettük? Harry Potter több mint húsz éve meghalt az iskola elleni sikertelen támadás során. Egyike volt Dumbledore terroristáinak, akiket hősiesen legyőztünk a roxforti csatában. Na, gyerünk, indulás. Nem tudom, mire való ez az ostoba színjáték, de

felzavartad a dementorokat, és tönkreteszed nekünk Voldemort napját.

A párszaszósuttogás egyre jobban felerősödik. Rettenetesen hangossá válik. A színpad fölé kígyóalakokkal díszített óriási zászlók ereszkednek.

SCORPIUS:

Voldemort napja?

A szín elsötétül.

MÁSODIK RÉSZ

MÁSODIK RÉSZ

HARMADIK FELVONÁS

HARMADIK FELVONÁS, ELSŐ SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, IGAZGATÓI IRODA

SCORPIUS belép DOLORES UMBRIDGE irodájába. Sötétebb, feketébb talárt visel. Töprengő arcot vág. Továbbra is felcsigázott, éber.

DOLORES UMBRIDGE:
Scorpius… Nagyon köszönöm, hogy felkerestél.

SCORPIUS:
Igazgatónő.

DOLORES UMBRIDGE:
Mint tudod, Scorpius, régóta meggyőződésem, hogy tökéletesen alkalmas vagy iskolaelsőnek. Aranyvérű vagy, vezetésre termett, kiváló sportoló…

SCORPIUS:
Kiváló sportoló?

DOLORES UMBRIDGE:
Felesleges szerénykedned. Láttalak a kviddicspályán, alig akad cikesz, amit el ne kapnál. Rendkívül értékes diákunk vagy. Nagyra tart a

tanári kar, és különösen nagyra tartalak én. Szó szerint áradoztam rólad az Augurának írt leveleimben. Közös munkánk, a dilettáns diákok kirostálása biztonságosabb – és tisztább – hellyé tette iskolánkat.

SCORPIUS:

Igen?

Sikoly hallatszik be kintről. SCORPIUS *a hang irányába fordul. Aztán inkább napirendre tér fölötte. Uralkodnia kell magán, és uralkodni is fog.*

DOLORES UMBRIDGE:

Hanem az utóbbi három napban, azóta, hogy Voldemort napján a tóban találtalak, egyre furcsábban viselkedsz. Ez a hirtelen Harry Potter-mániád különösen meghökkentő…

SCORPIUS:

Én csak…

DOLORES UMBRIDGE:

Mindenkit, akit lehet, a roxforti csatáról faggatsz. Hogy miként halt meg Potter. Miért halt meg Potter. És ez a nevetséges érdeklődésed Cedric Diggory iránt… Scorpius, kerestünk rajtad ártásokat, átkokat – nem találtunk semmit –, megkérdezlek hát: tudok-e valamit tenni azért, hogy újra az légy, aki voltál?

SCORPIUS:

Nem. Semmit. Az vagyok, aki voltam. Múló elmezavarom volt. De már jól vagyok.

DOLORES UMBRIDGE:

Akkor folytathatjuk a közös munkát?

SCORPIUS:

Igen.

UMBRIDGE a szívére teszi a kezét, majd összeérinti a csuklóit.

DOLORES UMBRIDGE:

Voldemort és vitézség.

SCORPIUS *(próbálja utánozni)*:

Voldem… öhm, igen.

HARMADIK FELVONÁS, MÁSODIK SZÍN

A ROXFORT-KASTÉLY KÖRÜLI BIRTOK

KARL JENKINS:
Szevasz, Skorpiókirály!

Lepacsizik SCORPIUS*szal. Fájdalmas neki, de kibírja.*

YANN FREDERICKS:
A holnap esti buli akkor még okés, ugye?

KARL JENKINS:
Mi már nagyon hallgatnánk egy kis sárvérű-vinnyogást.

POLLY CHAPMAN:
Scorpius!

POLLY CHAPMAN *a lépcsőn áll.* SCORPIUS *felé fordul, meglepi, hogy a lány megszólította.*

SCORPIUS:
Polly Chapman?

POLLY CHAPMAN:
Nem esünk túl rajta? Persze mindenki nagyon szeretné már tudni, kit

hívsz el, mert valakit biztos el fogsz hívni, engem meg már hárman hívtak, és mindenkinek nemet mondtam, és nem csak én, azt is tudom. Merthogy hátha engem akarsz elhívni.

SCORPIUS:

Aha.

POLLY CHAPMAN:

Ami jó lenne. Ha arra készülsz. És azt pletykálják, hogy… hogy igen. És azt akartam még mondani – csak hogy tudd –, hogy örülnék neki. És ez nem pletyka. Ez tény.

SCORPIUS:

Ez tök jó, tényleg, de… miről beszélsz pontosan?

POLLY CHAPMAN:

Hát a Vérbálról, mi másról. Arról, hogy te – a Skorpiókirály – kivel mész a Vérbálba.

SCORPIUS:

Te, Polly Chapman, velem akarsz… bálba menni?

Üvöltés hangzik fel a háta mögött.

Mi ez az üvöltés?

POLLY CHAPMAN:

Hát valamelyik sárvérű. Lent a tömlöcben. Hisz a te ötleted volt, nem? Jaj, a Potterbe, megint véres lett a cipőm…

Lehajol, és gondosan letörli a vért a cipőjéről.

Az Augurán azt mondja, mi alakítjuk a jövőnket, hát most én alakítom a jövőmet veled. Voldemort és vitézség.

SCORPIUS:

Ja, Voldemort és… igen.

POLLY CHAPMAN továbbmegy, SCORPIUS feldúltan néz utána. Miféle világ ez, és ki ő benne?

HARMADIK FELVONÁS, HARMADIK SZÍN

MÁGIAÜGYI MINISZTÉRIUM, A VARÁZSBŰN-ÜLDÖZÉSI FŐOSZTÁLY VEZETŐJÉNEK IRODÁJA

DRACO tekintélyt parancsoló jelenség, nem láttuk őt még ilyennek. A hatalom aurája veszi körül. A helyiség két oldalán auguránzászlók függnek – rajtuk a madár fasiszta stílusú ábrázolása.

DRACO:
Elkéstél.

SCORPIUS:
Ez a te irodád?

DRACO:
Elkéstél, és pimasz vagy. Nyilván jó ötletnek tartod a bűnt bűnnel tetézni.

SCORPIUS:
A Varázsbűn-üldözési Főosztály vezetője vagy?

DRACO:
Hogy képzeled ezt? Hogy mersz kínos helyzetbe hozni, megváratni,

és még csak bocsánatot sem kérni mindezért?

SCORPIUS:
Bocsánat.

DRACO:
„Kérlek, bocsáss meg, apám!”

SCORPIUS:
Kérlek, bocsáss meg, apám.

DRACO:
Nem nyegleségre neveltelek, Scorpius. És arra sem, hogy szégyent hozz rám a Roxfortban.

SCORPIUS:
Szégyent hoztam rád, apám?

DRACO:
Pont a legrosszabbról, pont Harry Potterről kell kérdezősködnöd. Beszennyezed a Malfoy nevet.

SCORPIUS:
Jaj, ne. Te tetted? Nem. Nem. Az nem lehet.

DRACO:
Scorpius…

SCORPIUS:
Ma is mit írt a Reggeli Próféta: három varázsló hidakat robbant fel azon versengve, hány muglit tudnak egyszerre megölni. Te állsz emögött?

DRACO:
Nagyon vigyázz.

SCORPIUS:

A sárvérű-haláltáborok, a kínzások, a másként gondolkodók élve elégetése. Mennyit csinálsz te ezekből? Anya azt mondta, jobb ember vagy, mint amilyennek én láthatlak… de te ez vagy valójában, igaz? Egy gyilkos. Egy szadista. Egy…

DRACO felpattan, és lenyomja SCORPIUSt az asztalra. Meglepő és veszedelmes az agresszivitása.

DRACO:

Ne élj vissza a nevével, Scorpius. Ne használd őt vagdalkozásra, mert nem ezt érdemli.

SCORPIUS nem válaszol. Elborzadt apjától, és fél tőle. DRACO leolvassa ezt az arcáról. Elengedi SCORPIUS fejét. Nem szívesen bántja a fiát.

És nem, a muglikat robbantgató idiótákhoz semmi közöm, viszont az Augurán velem fogja lefizettetni a mugli miniszterelnököt… Anyád tényleg ezt mondta rólam?

SCORPIUS:

Elmesélte, hogy nagyapa nem szerette őt, ellenezte a házasságotokat, mert túlságosan muglibarátnak tartotta őt, de te a sarkadra álltál. Anya azt mondta, ez volt a legbátrabb dolog, amit valaha látott.

DRACO:

Édesanyád mellett könnyű volt bátornak lenni.

SCORPIUS:

De az egy… az egy másik ember volt.

Az apjára néz, aki homlokráncolva tekint vissza rá.

Én rossz dolgokat teszek, te még rosszabbakat. Mi lett belőlünk, apa?

DRACO:

Nem lett belőlünk semmi – vagyunk, akik vagyunk.

SCORPIUS:

Malfoyék. A család, akik mindig tesznek róla, hogy nyomasztóbb hely legyen a világ.

Ennek nem marad el a hatása. DRACO *kutató tekintettel néz* SCORPIUS*ra.*

DRACO:

Mi vitt rá arra, amit az iskolában csinálsz?

SCORPIUS:

Nem akarok az lenni, aki vagyok.

DRACO:

És miért tört ez rád hirtelen?

SCORPIUS:

Mert láttam magam másmilyennek is.

DRACO:

Tudod, mit szerettem a legjobban édesanyádban? Hogy mindig segített nekem fényt találni a sötétségben. Kevésbé – milyen szót is használtál? – nyomasztó hellyé tudta tenni a világot, legalábbis az én számomra.

SCORPIUS:

Tényleg?

DRACO *fürkészi a fiát.*

DRACO:

Több van benned őbelőle, mint hittem.

Szünet. DRACO *komolyan néz* SCORPIUS*ra.*

Csinálj, amit akarsz, de vigyázz magadra. Nem veszíthetlek el téged is.

SCORPIUS:

Igenis, apám.

DRACO *még egy utolsó fürkésző pillantást vet* SCORPIUS*ra, próbálna belelátni a fejébe.*

DRACO:

Voldemort és vitézség.

SCORPIUS *az apjára pillant, aztán kihátrál az irodából.*

SCORPIUS:

Voldemort és vitézség.

HARMADIK FELVONÁS, NEGYEDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, KÖNYVTÁR

SCORPIUS bemegy a könyvtárba, és lázasan kutatni kezd a kötetek között. Talál egy történelemkönyvet.

SCORPIUS:

Hogy lett Cedricből halálfaló? Mit nem vettem észre? Hol van a fény a sötétségben?

IFJ. CRAIG BOOKER:

Mit csinálsz itt?

SCORPIUS odafordul, és ránéz a szánalmas külsejű, szakadt és viseltes ruhákba öltözött CRAIGre.

SCORPIUS:

Miért ne jöhetnék ide?

IFJ. CRAIG BOOKER:

Még nincs készen. Sietek vele, ahogy csak bírok, de Piton nagyon sokat ad fel, és hát kétféleképpen kell megírnom. Nem azért mondom, nem panaszkodom, csak… Ne haragudj.

SCORPIUS:

Még egyszer. Az elejétől. Mi nincs készen?

IFJ. CRAIG BOOKER:

Hát a bájitaltanházid. Szívesen megírom persze – hálás vagyok, hogy rám bíztad –, és tudom, hogy utálod a leckeírást meg a könyveket, de rám mindig számíthatsz.

SCORPIUS:

Utálom a leckeírást?

IFJ. CRAIG BOOKER:

Te a Skorpiókirály vagy. Persze hogy utálsz leckét írni. Mit akarsz a mágiatörténet-könyvvel? Azt a házidat is megírhatom?

Szünet. SCORPIUS *hosszú pillantást vet* CRAIG*re, aztán elmegy.* CRAIG *el.*

SCORPIUS *hamarosan visszatér, a homlokát ráncolja.*

SCORPIUS:

Azt mondta, Piton?

HARMADIK FELVONÁS, ÖTÖDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, BÁJITALTANTEREM

PITON:

Nem tanítottak meg kopogni?

SCORPIUS ránéz PITONra, az arcán a csodálat, a félszegség és az ujjongó izgalom jelei.

SCORPIUS:

Perselus Piton. Micsoda megtiszteltetés.

PITON:

Maradjunk a Piton professzornál. Eljátszhatod, Malfoy, hogy te vagy a király ebben az iskolában, de attól még nem leszünk mind az alattvalóid.

SCORPIUS:

De ön a megoldás…

PITON:

Ennek igazán örülök. Ha mondanivalód van, akkor mondd, ha nincs, akkor kifelé menet csukd be az ajtót magad után.

SCORPIUS:

A segítségét kell kérnem.

PITON:

Mindent a diákokért.

SCORPIUS:

Csak azt nem tudom, pontosan miféle segítségre van szükségem. Ön most is beépített ember? Most is Dumbledore-nak dolgozik titokban?

PITON:

Dumbledore-nak? Dumbledore meghalt. És nem titokban dolgoztam neki, hanem tanítottam az iskolájában.

SCORPIUS:

Nem. Nem csak annyit csinált. Figyelte neki a halálfalókat. Tanácsokkal látta el. Mindenki azt hitte, hogy ön ölte meg őt, de aztán kiderült, hogy a szövetségese volt. Ön mentette meg a világot.

PITON:

Súlyos vádak ezek, Malfoy. És a neved nem fog megvédeni a büntetéstől.

SCORPIUS:

És ha azt mondanám, hogy van egy másik világ? Egy másik, amelyikben Voldemortot legyőzték a roxforti csatában, Harry Potter és Dumbledore Serege diadalmaskodott… Ahhoz mit szólna?

PITON:

Azt, hogy nem alaptalan a híresztelés, amely szerint a körülrajongott Skorpiókirálynak kezd elmenni az esze.

SCORPIUS:

Volt egy lopott időnyerő. Mi loptuk el. Albusszal. Vissza akartuk hozni Cedric Diggoryt a halálból, mert akkor úgy volt, hogy meghalt.

Meg akartuk akadályozni, hogy megnyerje a Trimágus Tusát. De csak azt értük el, hogy egészen másmilyen ember lett belőle.

PITON:

Azt a Trimágus Tusát Harry Potter nyerte meg.

SCORPIUS:

De akkor úgy volt, hogy nem egyedül nyerte meg, hanem Cedrickel együtt. De mi annyira megszégyenítettük, hogy feladta a tusát. És a nagy megszégyenülés miatt lett belőle halálfaló. Azt nem tudtam kideríteni, hogy mit csinált a roxforti csatában – hogy megölt-e valakit, vagy ilyesmi –, de csinált valamit, és az mindent megváltoztatott.

PITON:

Cedric Diggory csak egy varázslót ölt meg, és nem is túlságosan jelentős személyt. Neville Longbottomnak hívták.

SCORPIUS:

Ez az, hát persze! Úgy volt, hogy Longbottom professzor öli meg Naginit, Voldemort kígyóját. Nagininek meg kellett halnia ahhoz, hogy Voldemort meghalhasson. Ez az! Megoldotta! Mi elbántunk Cedrickel, erre ő megölte Neville-t, és Voldemort megnyerte a csatát. Érti már? Érti?

PITON:

Annyit értek, hogy ez egy Malfoy-féle játék. Takarodj innen, különben értesítem apádat, és azt nagyon meg fogod bánni.

SCORPIUS elgondolkodik, azután úgy dönt, hogy kijátssza az utolsó kártyáját.

SCORPIUS:

Ön szerette az anyját. Nem emlékszem minden részletre, de azt

tudom, hogy szerette Harry anyját. Lilyt. És tudom, hogy évekig kettős életet élt. Azt is tudom, hogy ön nélkül nem nyerték volna meg a háborút. Honnan tudnám mindezeket, ha nem láttam volna azt a másik világot?

PITON erre már nem tud mit mondani.

Csak Dumbledore tudta, jól mondom? És amikor ön elvesztette Dumbledore-t, nagyon egyedül maradt. Tudom, hogy ön jó ember. Harry Potter elmondta a fiának, hogy ön csodálatos ember.

PITON elbizonytalanodva néz SCORPIUSra. Átverés lenne? Tényleg nem tudja, mit gondoljon.

PITON:

Harry Potter meghalt.

SCORPIUS:

Az én világomban nem. Azt mondta, ön a legbátrabb ember, akit valaha látott. Ő tudta – ismerte az ön titkát – tudta, mit tett Dumbledore-ért. És csodálta önt érte, őszintén csodálta. Ezért nevezte el a fiát, a legjobb barátomat, kettejük után Albus Perselus Potternek.

PITON nem talál szavakat. Mélyen megindította, amit hallott.

Kérem… Lily kedvéért, a világ érdekében, segítsen nekem.

PITON vívódik, aztán SCORPIUS felé lép, és közben előveszi a pálcáját. SCORPIUS ijedten hátrál. PITON az ajtóra lő a pálcával.

PITON:

Colloportus!

Egy láthatatlan zár a helyére csattan. PITON kinyit egy rejtekajtót a tanterem hátsó részén.

Na, akkor gyere velem.

SCORPIUS:

Ha megkérdezhetem, pontosan… hova megyünk?

PITON:

Sokszor kellett már költöznünk, mert minden búvóhelyünket felszámolták. Van egy titkos üreg a fúriafűz gyökerei között, most oda megyünk.

SCORPIUS:

És miért beszél többes számban?

PITON:

Majd meglátod.

HARMADIK FELVONÁS, HATODIK SZÍN

FŐHADISZÁLLÁS

Egy lenyűgöző külsejű HERMIONE *az asztalra nyomja* SCORPIUS*t. A ruhái kopottak, a szeme lángol, igazi harcos, és ez nagyon jól áll neki.*

HERMIONE:

Ha moccanni mersz, békát csinálok az agyadból, és gumivá változtatom kezed-lábad.

PITON:

Hagyd. Nem jelent veszélyt. *(Szünet.)* Sose figyeltél az emberre. Rettenetesen önfejű diák voltál, és most rettenetesen önfejű… nem tudom, mi vagy.

HERMIONE:

Kiváló diák voltam.

PITON:

Gyenge és átlagos közötti. Ő a mi oldalunkon áll!

SCORPIUS:

Így van, Hermione.

HERMIONE még mindig nagyon bizalmatlanul néz SCORPIUSra.

HERMIONE:
A legtöbben Granger néven ismernek. És egy szavadat se hiszem el, Malfoy.

SCORPIUS:
Én tehetek róla. Én tehetek mindenről. Meg Albus.

HERMIONE:
Albus? Albus Dumbledore? Mi köze ehhez Albus Dumbledore-nak?

PITON:
Nem Dumbledore-ról beszél. Jobb lenne, ha leülnél.

Befut RON. Rosszul öltözött, a haja égnek mered. Kissé kevésbé áll jól neki a gerillaszerep, mint HERMIONÉnak.

RON:
Piton, hercegi látogató és… *(SCORPIUSt felismerve megrémül.)* Ő meg mit keres itt?!

Ügyetlenül előkotorja a pálcáját.

Fegyverem van, veszélyes vagyok, és azt ajánlom…

Észreveszi, hogy fordítva tartja a pálcáját, megfordítja.

…nagyon vigyázz, hogy…

PITON:
Ne tarts tőle, Ron.

RON HERMIONÉra pillant, aki bólint.

RON:

Hála Dumbledore-nak.

HARMADIK FELVONÁS, HETEDIK SZÍN

FŐHADISZÁLLÁS

HERMIONE ül, az időnyerőt vizsgálgatja, RON pedig a hallottakat igyekszik megemészteni.

RON:

Azt mondod, hogy az egész történelmünk kulcsa… Neville Longbottom? Ez elég hihetetlen.

HERMIONE:

De igaz, Ron.

RON:

Oké. És azért vagy ennyire biztos ebben, mert…

HERMIONE:

Annyi mindent tud Pitonról meg mindnyájunkról… Ezt semmiképpen…

RON:

Lehet, hogy csak kispekulálta az egészet.

SCORPIUS:

Nem. Tudtok segíteni nekem?

RON:

Ha mi nem, akkor más se. Dumbledore Serege jóval kisebb, mint fénykorában volt, vagyis hát nagyjából belőlünk áll. De mi nem adtuk fel. Ott bujkálunk az orruk előtt. És törjük alá a borsot. Grangert körözik. Mindenáron kézre akarják keríteni. Engem úgyszintén.

PITON *(szárazon)*:

Téged nem mindenáron.

HERMIONE:

Még egyszer: abban a másik világban… mielőtt beavatkoztatok…

SCORPIUS:

Voldemort nincs többé. Meghalt a roxforti csatában. Harry a Varázsbűn-üldözési Főosztály vezetője, te mágiaügyi miniszter vagy.

HERMIONE meglepődik ezen, mosolyogva néz fel.

HERMIONE:

Én vagyok a mágiaügyi miniszter?

RON *(be akarna szállni a mókába)*:

Fantasztikus. És én mit csinálok?

SCORPIUS:

A Weasley Varázsviccboltot vezeted.

RON:

Aha, szóval ő a Mágiaügyi Minisztériumot vezeti, én meg egy viccboltot.

SCORPIUS a megbántott RONra néz.

SCORPIUS:

Te leginkább a gyerekeiddel vagy elfoglalva.

RON:

Remek. Gondolom, az anyjuk egy szexbomba.

SCORPIUS *(elpirul)*:

Hát… öö… az attól függ, hogy… Az a helyzet, hogy nektek, kettőtöknek vannak… közös gyerekeitek. Egy lány és egy fiú.

RON és HERMIONE csodálkozva néznek fel.

Házasok vagytok. Szeretitek egymást. Meg minden. Különben a legutóbb is ledöbbentetek. Mikor te sötét varázslatok kivédése tanár voltál, Ronnak pedig Padma volt a felesége. Titeket ez mindig meglep.

RON és HERMIONE egymásra néznek, aztán félre. Utána RON megint HERMIONÉra néz. Többször megköszörüli a torkát. Egyre bizonytalanabbul.

HERMIONE:

Csukd be a szád, ha engem bámulsz, Weasley.

RON megteszi. De a bambaság nem tűnik el az arcáról.

És… Piton? Mit csinál Piton abban a másik világban?

PITON:

Felteszem, már nem élek.

Ránéz SCORPIUSra. SCORPIUS lelombozódik, PITON sötéten mosolyog.

Kissé túlságosan meg voltál lepve, amikor találkoztunk. Hogyan?

SCORPIUS:

Hősként.

PITON:

Ki volt?

SCORPIUS:

Voldemort.

PITON:

Ez igen bosszantó.

Csönd van, amíg PITON megemészti a dolgot.

Persze az is egyfajta dicsőség, ha a Sötét Nagyúr személyesen végez az emberrel.

HERMIONE:

Sajnálom, Perselus.

PITON ránéz a nőre, aztán lenyeli fájdalmát. Gyors fejmozdulattal RON felé int.

PITON:

Én legalább nem élek házasságban vele.

HERMIONE:

Milyen bűbájokat használtatok?

SCORPIUS:

Capitulatust az első próbánál, a másodiknál Baziteót.

RON:

Egyszerű pajzsbűbájjal mindkettő kivédhető.

PITON:

És aztán eljöttetek?

SCORPIUS:

Igen, az időnyerő visszahozott minket. Az a gond ezzel az időnyerővel, hogy csak öt percig hagyja az embert a múltban.

HERMIONE:

És ezzel is csak az időben lehet mozogni, a térben nem?

SCORPIUS:

Igen, igen, szóval… ugyanarra a helyre megy vissza az ember, ahol épp van…

HERMIONE:

Ez érdekes.

PITON és HERMIONE is tudja, mit jelent ez.

PITON:

Akkor ketten megyünk a gyerekkel.

HERMIONE:

Bocsánat, Piton, de ezt nem bízom rá senkire. Ez túl fontos ügy.

PITON:

Hermione, a varázsvilág legkeresettebb lázadója vagy. Ehhez a dologhoz ki kellene menned. Mikor jártál utoljára odakint?

HERMIONE:

Már elég régen nem, de…

PITON:

Ha rád találnak, dementorcsókot kapsz, kiszívják a lelked…

HERMIONE:

Perselus, elegem van abból, hogy maradékokon élek, és esélytelen puccsokat tervezek. Most itt a lehetőség helyretenni a világot.

Biccent RON*nak, aki elővesz egy térképet.*

Az első próbát a Tiltott Rengeteg szélén tartották. Itt állítjuk be az időnyerőt, elmegyünk a tusára, blokkoljuk a bűbájt, és visszajövünk ide. Ha gyorsan és precízen csináljuk, jó eséllyel sikerül, és a mi időnkben egyáltalán nem kell odakint mutatkoznunk. Aztán megint visszautazunk, lesietünk a tóhoz, és helyrehozzuk a második próbát.

PITON:
Mindent kockára teszel…

HERMIONE:
Ha sikerül, akkor Harry most életben van, Voldemort a múlté, és az Augurránnak nyoma sincs. Ezért érdemes mindent kockára tenni. Csak azt sajnálom, hogy téged elveszítünk.

PITON:
Néha az életért halállal kell fizetni.

Egymás szemébe néznek, PITON *bólint,* HERMIONE *visszabólint neki.* PITON *arcán a csüggedés árnya jelenik meg.*

Ugye, nem Dumbledore-t idéztem?

HERMIONE *(mosolyogva)*:
Nem, biztos, hogy ez eredeti Perselus Piton volt.

HERMIONE SCORPIUS*hoz fordul, és az időnyerőre mutat.*

Malfoy…

SCORPIUS *odaviszi neki az eszközt.* HERMIONE *mosolyog, örül, hogy*

újra időnyerőt használhat, és örül, hogy erre használhatja.

Reméljük, sikerül.

Fogja az időnyerőt, az vibrálni kezd, majd robbanásszerűen kitör a mozgó képek tornádója.

Hatalmas fénysuhanás. Zajzuhogás. És megáll az idő. Aztán megfordul, hezitál egy kicsit, majd elindul visszafelé, előbb csak lassan…

Dörrenés, villanás, és a társaság eltűnik.

HARMADIK FELVONÁS, NYOLCADIK SZÍN

A TILTOTT RENGETEG SZÉLE, 1994

Az első részben látott jelenet újrajátszása zajlik, de most nem elöl, hanem a színpad hátsó felében. Látjuk ALBUS*t és* SCORPIUS*t durmstrangos talárban. És halljuk a „briliáns” (saját jelzője megint csak)* LUDO BUMFOLT*ot.* SCORPIUS, HERMIONE, RON *és* PITON *feszülten figyelnek.*

LUDO BUMFOLT:

Cedric Diggory belépett a küzdőtérre. Úgy nézem, készen áll. Ha fél is, készen áll. Kitér jobbra. Kitér balra. Lebukik, és fedezéket keres – leányseregek rémült sikolya kíséri. Mintha azt mondanák: „Meg ne sebesítsd a srácot, svéd sróforrú!” És Cedric elhajol jobbra és kitér balra… és emeli a pálcáját…

PITON:

Túl soká időzünk itt. Pörög az időnyerő.

LUDO BUMFOLT:

Vajon mire készül ez a bátor és jóképű fiatalember?

Mikor ALBUS *megpróbálja magához hívni* CEDRIC *pálcáját,* HERMIONE *blokkolja a bűbájt.* ALBUS *meghökkenve nézegeti a*

pálcáját, nem érti, miért nem sikerült a terve.

Az időnyerő pörög, mind rémülten ránéznek, miközben az eszköz berántja őket.

Egy kutya! Kutyává változtatott egy követ! A kutyafáját, Cedric Diggory, te tényleg szédületes vagy!

HARMADIK FELVONÁS, KILENCEDIK SZÍN

A TILTOTT RENGETEG SZÉLE

Visszatértek a jelenbe, az erdő szélén vannak, és RON*t erős fájdalmak gyötrik.* PITON *körülnéz, rögtön tudja, mekkora veszélyben vannak.*

RON:

Au! Au! Auuuu!

HERMIONE:

Ron… Ron… Mit csinált veled?

PITON:

Tudtam, hogy baj lesz.

SCORPIUS:

Az időnyerő Albusszal is csinált valamit. Amikor először visszamentünk.

RON:

Jókor… au! …figyelmeztetsz.

PITON:

A szabadban vagyunk. Nem maradhatunk itt. Gyerünk!

HERMIONE:

Járni azért tudsz, Ron, menjünk…

RON tényleg fel tud állni, de bömböl a fájdalomtól. PITON felemeli a pálcáját.

SCORPIUS:

Sikerült?

HERMIONE:

Blokkoltuk a bűbájt. Cedric kezében maradt a pálca. Igen. Sikerült.

PITON:

De rossz helyre jöttünk vissza. Idekint vagyunk. Te idekint vagy.

RON:

Újra használnunk kell az időnyerőt. Tűnjünk el innen…

PITON:

Búvóhelyet kell keresnünk. Itt védtelenek vagyunk.

Egyszerre körben a nézőtér körül jeges széllökés támad.

Fekete talárok emelkednek fel az emberek körül. Fekete talárok, amelyek fekete alakokká válnak. Dementorokká.

HERMIONE:

Késő.

PITON:

Ez katasztrófa.

HERMIONE *(rádöbben, hogy mit kell tennie)*:

Ezek csak értem jöttek, nem értetek. Ron… Szeretlek. Mindig szerettelek. És most meneküljetek, mind a hárman! Menjetek! Gyerünk!

RON:

Micsoda?!

SCORPIUS:

Micsoda?!

RON:

Nem beszélhetnénk meg előbb a szerelemdolgot?

HERMIONE:

A világ még mindig Voldemorté. És nekem elegem van belőle. Ha helyreteszitek a következő próbát, minden megváltozik.

SCORPIUS:

De rajtad végrehajtják a csókot. Kiszívják a lelked.

HERMIONE:

De aztán ti megváltoztatjátok a múltat. És akkor ez nem történik meg. Menjetek! Induljatok!

A dementorok megérzik őket. Visító alakok ereszkednek le minden irányból.

PITON:

Gyerünk! Indulás.

A karjánál fogva húzza SCORPIUS*t.* SCORPIUS *vonakodva vele megy.* HERMIONE RON*ra néz.*

HERMIONE:

Te is menj.

RON:

Figyelj, én is kellek nekik valamennyire, és mindenem nagyon fáj, de tényleg. Meg jobban is szeretnék itt maradni. Expecto…

HERMIONE megállítja RON bűbájra emelkedő kezét.

HERMIONE:
Tartsuk itt a dementorokat, hogy a kis Malfoy egérutat nyerjen.

RON ránéz HERMIONÉra, majd szomorúan bólint.

HERMIONE:
Lenne egy lányunk.

RON:
Meg egy fiunk. Az a gondolat nekem is tetszett.

Körülnéz – tudja, milyen sors vár rá.

Félek.

HERMIONE:
Csókolj meg!

RON habozik, azután megteszi. De máris szétrántják, és a földre szorítják őket. Látjuk, amint aranyosfehér ködfátyol száll fel a testükből. Kiszívják a lelküket. Rettenetes látvány.

SCORPIUS tehetetlenül nézi, mi történik velük.

PITON:
Gyerünk le a vízhez! Sétálunk. Nem futunk.

SCORPIUSra néz.

Légy nyugodt, Scorpius. A dementorok vakok, de a félelmedet megérzik.

SCORPIUS ránéz PITONra.

SCORPIUS:

Kiszívták a lelküket.

Egy dementor ereszkedik le hozzájuk. SCORPIUS *előtt lebegve megáll.*

PITON:
Ne figyelj rá. Gondolj valami másra!

SCORPIUS:
Átfagytam. Nem látok. Köd van bennem és… körülöttem.

PITON:
Te a király vagy, én meg egy tanár. Nem támadnak ránk, csak ha okot adunk rá. Gondolj azokra, akiket szeretsz, és gondolj arra, miért teszed ezt.

SCORPIUS:
Anyámat hallom. Azt akarja, hogy… segítsek, de tudja, hogy… nem tudok segíteni.

PITON:
Figyelj rám, Scorpius! Gondolj Albusra. Lemondasz a királyságról Albus kedvéért, igaz?

SCORPIUS *tehetetlen. Megbénítják az érzelmek, amelyeket a dementor benne kelt.*

PITON:
Egyetlen ember. Egyetlen ember kell csak. Lily miatt meg akartam menteni Harryt, de nem tudtam. Ezért most hűségesen szolgálom az ügyet, amiben hitt. És lehetséges, hogy… hogy időközben magam is elkezdtem hinni benne.

SCORPIUS *rámosolyog* PITONra. *Határozottságát visszanyerve ellép a dementor elől.*

SCORPIUS:

A világ változik, és mi vele változunk. Jobb sorsom van ebben a világban, de ez a világ nem egy jó világ. És ezért nem akarok itt élni.

Váratlanul DOLORES UMBRIDGE *jelenik meg előttük.*

DOLORES UMBRIDGE:

Piton professzor!

PITON:

Umbridge professzor.

DOLORES UMBRIDGE:

Hallotta a nagy újságot? Elkaptuk azt az áruló sárvérűt, Hermione Grangert. Itt volt a közelben.

PITON:

Ez igazán… remek hír.

DOLORES *keményen* PITON *szemébe néz.* PITON *állja a tekintetét.*

DOLORES UMBRIDGE:

Magával volt. Granger magával volt.

PITON:

Velem? Ez tévedés.

DOLORES UMBRIDGE:

Magával és Scorpius Malfoyjal. Azzal a diákkal, aki egyre aggasztóbban viselkedik.

SCORPIUS:

Én…

PITON:

Sajnálom, Dolores, de órára sietünk. Ha megbocsát…

DOLORES UMBRIDGE:

Ha órára sietnek, miért nem az iskola felé mennek? Mi dolguk van a tónál?

Egy pillanatra a csönd mindent betölt. Azután PITON *valami egészen meglepő dolgot tesz: elmosolyodik.*

PITON:

Mióta gyanakodott?

DOLORES UMBRIDGE *felemelkedik a földről. Széttárja karjait, árad belőle a fekete mágia. Előhúzza a pálcáját.*

DOLORES UMBRIDGE:

Évek óta. És már régen intézkednem kellett volna.

PITON *pálcája a gyorsabb.*

PITON:

Depulso!

A bűbáj eltaszítja DOLORESt*, aki forogva elröpül.*

Mindig is többre tartotta magát a kelleténél. Most már nincs visszaút.

Az ég még jobban elsötétül körülöttük.

Expecto patronum!

PITON *kiküld egy patrónust, ami gyönyörű fehér őzsuta alakját ölti.*

SCORPIUS:

Őzsuta? Lily patrónusa is az volt.

PITON:

Különös, nem? Hogy mi minden születik bennünk.

Dementorok jelennek meg körülöttük. PITON tudja, mit jelent ez.

El kell futnod. Feltartom őket, amíg tudom.

SCORPIUS:

Köszönöm, hogy fény volt nekem a sötétségben.

PITON ránéz, most minden ízében hős. Lágy mosoly ül az arcán.

PITON:

Üzenem Albusnak – Albus Perselusnak –, hogy büszke vagyok rá, hogy a nevemet viseli. És most menj! Fuss!

Az őzsuta hátranéz SCORPIUSra, aztán futni kezd. SCORPIUS egy gondolatnyi ideig még áll, majd utánaszalad. Egyre félelmetesebb körülötte a világ. Az egyik oldalon vérfagyasztó sikoly hangzik fel. SCORPIUS meglátja a tavat, és beleveti magát.

PITON felkészül.

PITONt a földre rántja, aztán a magasba löki egy erő, miközben a dementorok kitépik a lelkét. A sikolyok megsokszorozódnak.

Az őzsuta PITON felé fordul, ránéz gyönyörű szemével, aztán eltűnik. Dörrenés és villanás következik. Aztán csend. És még több csend.

Minden mozdulatlan, minden nyugodt, teljes a béke.

És aztán SCORPIUS a felszínre bukkan a tóban. Mélyeket lélegzik. Körülnéz. Mélyeket sóhajt a rettegéstől. Felnéz az égre. Az ég pedig – kékebb, mint azelőtt.

És akkor a felszínre bukkan ALBUS is. Csönd. SCORPIUS csak bámul ALBUSra, nem mer hinni a szemének. Halljuk a fiúk lélegzését.

ALBUS:

Huááh!

SCORPIUS:

Albus!

ALBUS:

Ez milyen kemény volt! Láttad azt a sellőt? Tudod, azt, akinek… És aztán az a másik izé azzal a… Huáó!

SCORPIUS:

Te vagy az!

ALBUS:

De tök furcsa volt… Úgy láttam, hogy Cedric elkezd dagadni, de aztán meg megint összement, és rád néztem, és neked a kezedben volt a pálcád…

SCORPIUS:

Fogalmad sincs, mennyire örülök, hogy újra itt vagy.

ALBUS:

Újra? Két perce se váltunk el.

SCORPIUS megöleli ALBUSt a vízben, ami nem egyszerű feladat.

SCORPIUS:

Egy csomó dolog történt azóta.

ALBUS:

Ne csináld, lenyomsz a víz alá. Rajtad meg mi van?

SCORPIUS:

Mi van rajtam? *(Leveszi a köpenyét.)* Terajtad mi van. Igen! Mardekáros vagy!

ALBUS:

Sikerült? Elértünk valamit?

SCORPIUS:

Nem. És ennek iszonyúan örülök.

ALBUS hitetlenkedve néz rá.

ALBUS:

Minek örülsz? Így nem történt semmi.

SCORPIUS:

Nem. NEM! ÉS EZ CSODÁLATOS!

Csapkodja a vizet örömében. ALBUS kikecmereg a partra.

ALBUS:

Már megint túl sok édességet ettél, Scorpius?

SCORPIUS:

És olyan, mint volt, csupa fanyar humor, eredeti Albus. Imádom!

ALBUS:

Most már tényleg kezdek aggódni érted…

HARRY belép, majd a tó partjára szalad. A nyomában DRACO, GINNY és MCGALAGONY PROFESSZOR is megérkezik.

HARRY:

Albus! Albus… Jól vagy?

SCORPIUS *(túláradó örömmel)*:

Harry! Itt van Harry Potter! És Ginny. És McGalagony professzor. És apa. Az én apám. Szia, apa!

DRACO:

Szervusz, Scorpius.

ALBUS:
Mindenki itt van.

GINNY:
És Myrtle mindent elmondott.

ALBUS:
Mi van itt? Mi ez az egész?

MCGALAGONY PROFESSZOR:
Ezt inkább mi kérdezhetnénk magától. Maguk kirándultak az időben, nem mi.

SCORPIUS rögtön felfogja, mi mindent tudnak.

SCORPIUS:
Jaj, ne. Ez nem igaz. Hol van?

ALBUS:
Hogy mit csináltunk?

SCORPIUS:
Elvesztettem! Elvesztettem az időnyerőt!

ALBUS *(bosszúsan néz SCORPIUSra)*:
Mit vesztettél el?

HARRY:
Felesleges tovább tagadnod, Albus.

MCGALAGONY PROFESSZOR:
Úgy gondolom, tartoznak valamiféle magyarázattal.

HARMADIK FELVONÁS, TIZEDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, IGAZGATÓI IRODA

DRACO, GINNY és HARRY a bűnbánó képű SCORPIUS és ALBUS mögött állnak. MCGALAGONY PROFESSZOR háborog.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Tehát foglaljuk össze: minden szabályt felrúgva megszöktek a Roxfort Expresszről, behatoltak a Mágiaügyi Minisztériumba, és loptak onnan, majd a fejükbe vették, hogy belenyúlnak a múltba, aminek következtében eltűnt két ember…

ALBUS:

Elismerem, hogy ez így nem hangzik túl jól.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Tehát Hugo és Rose Granger-Weasley eltűnt, erre föl úgy döntöttek, hogy megint visszamennek a múltba, aminek folyományaképp már nem két ember veszett oda, hanem rengeteg, és még az apját is megölte. Ezenkívül feltámasztották a valaha élt leggonoszabb varázslót, és utat nyitottak a fekete mágia rémuralmának. *(Szarkasztikus.)* Jól mondja, Potter, ez tényleg nem hangzik túl jól. Most már felfogták, mekkora ostobaság volt, amit tettek?

SCORPIUS:

Igen, igazgatónő.

ALBUS habozik. HARRYre néz.

ALBUS:

Igen.

HARRY:

Igazgatónő, ha szabadna…

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Nem szabad. Hogy szülőként mit csinál, az a maga dolga, de ez itt az én iskolám, és ezek az én diákjaim, úgyhogy én döntök a büntetésükről.

DRACO:

Így van rendjén.

HARRY GINNYre néz, aki a fejét rázza.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Ki kellene csapnom magukat, de *(itt küld egy pillantást HARRY felé)* mindent tekintetbe véve, úgy gondolom, jobb, ha az én felügyeletem alatt maradnak. Mostantól büntetésben vannak egészen… vegyék úgy, hogy büntetésben vannak a tanév végéig. A karácsonyt elfelejthetik. Roxmortsba soha többet nem mehetnek. És ez csak a kezdet…

Váratlanul beront HERMIONE. Csupa energia és elszántság.

HERMIONE:

Miről maradtam le?

MCGALAGONY PROFESSZOR *(harapós)*:

Ha eddig nem tudta volna, Hermione Granger, kopogni illik, mielőtt

belép valakinek a szobájába.

HERMIONE *(rájön, hogy hibázott)*:
Ó.

MCGALAGONY PROFESSZOR:
Ha magára is büntetést szabhatnék ki, miniszter asszony, megtenném. Megtartani egy időnyerőt, ilyen felelőtlenséget!

HERMIONE:
Védelmemben…

MCGALAGONY PROFESSZOR:
És egy könyvszekrényben tárolni! Képes volt egy könyvszekrényben tárolni. Nevetséges.

HERMIONE:
Minerva… *(Levegőt vesz.)* McGalagony professzor…

MCGALAGONY PROFESSZOR:
Nem léteztek a gyerekei!

HERMIONE erre nem tud mit felelni.

És ez az én iskolámban történik, az én igazgatóságom idején. Azok után, amit Dumbledore értünk tett, nem tudnék a tükörbe nézni, ha…

HERMIONE:
Tudom.

Szünet, amíg MCGALAGONY PROFESSZOR kissé lecsillapodik.

MCGALAGONY PROFESSZOR:
Az elhatározásuk, hogy megmentik Cedricet jó szándékú volt, de meggondolatlan. Azt is megengedem, Scorpius, hogy bátran

cselekedett. Maga is, Albus, de van egy körülmény, amit az apja se mindig vett figyelembe: az, hogy a bátorság nem ad mentséget az esztelenségre. Mindig gondolkodjanak! Gondoljanak a lehetséges következményekre! Egy olyan világ, amiben Voldemort az úr…

SCORPIUS:

Rettenetes világ.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Maguk még nagyon fiatalok. *(Végignéz HARRYn, DRACÓn, GINNYn és HERMIONÉn.)* Mind nagyon fiatalok. Elképzelni se tudják, milyen borzalmakkal jártak a varázslóháborúk. És most felelőtlenül bántak azzal a világgal, aminek a megteremtéséért és a megvédéséért sokan – köztük nem egy kedves barátunk – hatalmas áldozatokat hoztak.

ALBUS:

Igen, igazgatónő.

SCORPIUS:

Igen, igazgatónő.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Menjenek… Kifelé innen, mindahányan! És keressék meg azt az időnyerőt!

HARMADIK FELVONÁS, TIZENEGYEDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, A MARDEKÁR HÁLÓKÖRLETE

ALBUS a szobájában ül. HARRY belép, és a fiára néz. Tele van haraggal, de óvakodik a fiára zúdítani azt.

HARRY:

Köszönöm, hogy feljöhettem.

ALBUS odafordul, biccent az apjának. Ő is óvatos.

Az időnyerő még mindig nincs meg. Most próbálják rávenni a sellőket, hogy kutassák át a tavat.

Leül, de feszeng.

Szép szoba.

ALBUS:

Igen, a zöld megnyugtató szín. A griffendéles szobák is jók, persze, de az a baj a pirossal, hogy – azt mondják –, kicsit agresszívvé tesz. Persze ez nem jelent semmit…

HARRY:

Meg tudod mondani, miért csináltad?

ALBUS:

Azt gondoltam, hogy… változtatni tudok a dolgokon. Meg hogy Cedric… Hogy ez így nincs jól.

HARRY:

Persze hogy nincs jól, Albus, azt hiszed, hogy én ezt nem tudom? Ott voltam. Láttam, ahogy meghalt. De akkor is… mindent kockára tenni…

ALBUS:

Tudom.

HARRY *(már nem tudja visszafojtani az indulatát)*:

Ha azt akartad csinálni, amit én csináltam, akkor pont fordítva álltál neki. Mert én nem kerestem a veszélyt, engem a kényszer vitt kalandokba. Te viszont felelőtlen voltál, ostoba és veszélyes dolgot csináltál, ami mindent tönkretehetett volna…

ALBUS:

Tudom. Jól van, tudom.

Szünet. ALBUS *letöröl egy könnycseppet,* HARRY *ezt észreveszi, és vesz egy nagy levegőt. Nyugalmat erőltet magára.*

HARRY:

Egyébként én is hibáztam. Tévesen hittem, hogy Scorpius Voldemort fia. Ő nem fekete felhő.

ALBUS:

Nem, nem az.

HARRY:

És eltettem a térképet. Nem fogod látni többet. Édesanyád pontosan

úgy hagyta a szobádat, ahogy volt, miután megszöktél, tudtad? Nem engedett be engem – senkit nem engedett be. Nagyon megijesztetted őt… és engem is.

ALBUS:

Megijesztettelek?

HARRY:

Igen.

ALBUS:

Azt hittem, Harry Potter nem fél semmitől.

HARRY:

Ezt az érzést keltem én benned?

ALBUS az apjára néz, próbálja megérteni őt.

ALBUS:

Scorpius nem mondta, asszem, de amikor visszajöttünk az első próbáról, akkor egyszerre griffendéles voltam, de köztünk akkor se volt jobb semmi. Szóval az, hogy mardekáros vagyok… nem az az oka annak, hogy ez van velünk. Ez nem csak arról szól.

HARRY:

Nem. Tudom. Nem arról szól.

HARRY fürkészi a fiát.

Jól vagy, Albus?

ALBUS:

Nem.

HARRY:

Nem. Én se.

HARMADIK FELVONÁS, TIZENKETTEDIK SZÍN

ÁLOM, GODRIC'S HOLLOW, TEMETŐ

FIATAL HARRY a temetőben áll, és egy sírkövet néz, amit virágcsokrok borítanak. Neki is van a kezében egy kis csokor virág.

PETUNIA NÉNI:

Gyerünk már, tedd le a vacak virágaidat, és menjünk. Máris elegem van ebből a koszos kis faluból, nem is tudom, hogy jutott eszembe… Godric's Hollow, te jó ég, hát persze, hogy egy szánalmas porfészek. Na, igyekezz már, egy-kettő!

FIATAL HARRY közelebb megy a sírhoz. Aztán megint csak áll.

Csináld már, Harry… Nincs nekem erre időm. Dudlusnak este cserkészgyűlése lesz, és tudod, hogy nem szeret késni.

FIATAL HARRY:

Petunia néni… Mi vagyunk az utolsó rokonaik, ugye?

PETUNIA NÉNI:

Igen, mi. Te meg én. Igen.

FIATAL HARRY:

És… senki nem szerette őket? Azt mondtad, nem voltak barátaik.

PETUNIA NÉNI:

Lily mindent megpróbált, szegénykém, ő igazán igyekezett. Nem tehetett róla, de taszította az embereket… a természetével. A hevességével, a modorával… a mindennel. Az apád meg… rettenetes ember volt, rettenetes. Nem voltak barátaik. Egyiknek se.

FIATAL HARRY:

Akkor nem értem: miért van itt ilyen sok virág?

PETUNIA NÉNI odafordul, és úgy néz a sok virágra, mintha most venné csak észre őket. A látvány nagyon megindítja. Közelebb megy, aztán le is ül a húga sírjánál, és megpróbálja leküzdeni feltörő érzelmeit, de nem sok sikerrel.

PETUNIA NÉNI:

Ó. Hát, igen, tényleg van itt néhány... Biztos átfújta őket a szél más sírokról. Vagy rossz tréfát űz valaki. Igen, biztos valami suhanc, egy senkiházi, akinek túl sok ideje van, körbement, és idehordta a virágokat a többi sírról.

FIATAL HARRY:

De mindegyiken rajta van a nevük… „Lily és James, soha nem felejtjük el, amit tettetek”… „Lily és James, az áldozatotok…”

VOLDEMORT:

Bűntudat bűzét érzem, bűntudat bűze van a levegőben.

PETUNIA NÉNI *(FIATAL HARRYnek)*:

Gyere el! Gyere onnan!

Elhúzza a sírtól a fiút. A Potter házaspár sírja fölött megjelenik VOLDEMORT keze, majd utána a teste többi része is. Nem látjuk az

arcát, csak tépett, hátborzongató alakját.

Tudtam én. Veszélyes hely ez. Minél előbb magunk mögött hagyjuk Godric's Hollow-t, annál jobb.

Húzza kifelé FIATAL HARRYt *a színpadról, de ő szembefordul* VOLDEMORTtal.

VOLDEMORT:

Még mindig az én szememmel látsz, Harry Potter?

FIATAL HARRY *megrendülten el, közben* ALBUS *bontakozik ki* VOLDEMORT *köpenyéből. Kétségbeesetten nyújtja a kezét apja felé.*

ALBUS:

Apa… apa…

Szavak hangzanak el párszaszóul.

Közeledik. Közeledik. Közeledik.

Aztán sikolyt hallunk.

És utána hátulról egy hang suttog körbe mindenkit. A hang összetéveszthetetlen. VOLDEMORT *hangja…*

Haaarry Potttter…

HARMADIK FELVONÁS, TIZENHARMADIK FEJEZET

HARRY ÉS GINNY POTTER HÁZA, KONYHA

HARRY borzalmas állapotban van. Rettenetesen feldúlta, amit meggyőződése szerint az álmai üzennek neki.

GINNY:
Harry? Harry? Mi a baj? Kiabáltál…

HARRY:
Nem múltak el a rémálmok.

GINNY:
Nem is számíthattunk rá, hogy egy csapásra elmúlnak. Ez a sok stressz az utóbbi időben…

HARRY:
De soha nem jártam Godric's Hollow-ban Petuniával. Ez nem…

GINNY:
Harry, megrémítesz, de tényleg.

HARRY:

Még mindig itt van, Ginny.

GINNY:

Ki van még mindig itt?

HARRY:

Voldemort. Voldemortot láttam, és Albust.

GINNY:

Albust?

HARRY:

Azt mondta – Voldemort azt mondta: „Bűntudat bűzét érzem, bűntudat bűze van a levegőben.” És hozzám beszélt.

HARRY a feleségére néz. GINNY megtapintja a sebhelyét. Elkomorul az arca.

GINNY:

Albus még mindig veszélyben van, Harry?

HARRY elsápad.

HARRY:

Mind veszélyben vagyunk, azt hiszem.

HARMADIK FELVONÁS, TIZENNEGYEDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, A MARDEKÁR HÁLÓKÖRLETE

SCORPIUS baljóslatúan ALBUS ágyának feje fölé hajol.

SCORPIUS:
Albus… Pszt… Albus!

ALBUS nem ébred fel.

Albus!

ALBUS felriad. SCORPIUS nevet.

ALBUS:
Kedves vagy. Nagyon kellemes így felriadni, tényleg.

SCORPIUS:
Tök érdekes, de mióta megjártam a világ legrémisztőbb helyét, nem ismerem a félelmet. Én vagyok Scorpius, a Rettenthetetlen. Malfoy, a Borzadhatatlan.

ALBUS:
Örülök.

SCORPIUS:

De komolyan, kastélyfogság, végtelen büntetés meg minden, ettől teljesen magam alatt lennék, de most semmi… Mit tudnak csinálni velem? Visszahozzák Vérszopó Voldi-Moldit, hogy megkínozzon? Ne már.

ALBUS:

Ijesztő vagy ám, amikor ilyen jókedved van, tudsz róla?

SCORPIUS:

Amikor ma Rose odajött hozzám bájitaltanon, és Pogácsafejnek nevezett, majdnem megöleltem. Nem is, semmi majdnem, megpróbáltam megölelni, de sípcsonton rúgott.

ALBUS:

Szerintem ez a rettenthetetlenség árthat az egészségednek.

SCORPIUS most elgondolkodóbb arccal néz ALBUSra.

SCORPIUS:

Fogalmad sincs, milyen jó újra itt lenni, Albus. Borzalmasan éreztem ott magam.

ALBUS:

Eltekintve attól, hogy Polly Chapman beléd volt zúgva.

SCORPIUS:

Cedric is teljesen más volt: sötét és fenyegető. Az apám: mindent megcsinált, amit elvártak tőle. És én milyen voltam? Egy másik Scorpiust találtam ott, érted? Hatalmat kaptam, dühös és gonosz voltam, mindenki félt tőlem. Úgy érzem, hogy próbára tettek minket, és mind megbuktunk.

ALBUS:

De hát megváltoztattad a dolgokat. Megtehetted, és meg is tetted.

Belenyúltál az időbe. Visszaváltoztattad magad.

SCORPIUS:

De csak azért, mert tudtam, hogy milyennek kéne lennem.

ALBUS elgondolkodik ezen.

ALBUS:

Szerinted engem is próbára tettek? Igen, ugye?

SCORPIUS:

Nem. Téged még nem.

ALBUS:

Ez nem igaz. Egyszer visszamenni nem volt olyan nagy hülyeség – ilyen hibát akárki elkövetne –, de idióta módon még egyszer bevállalni, az már tényleg durva volt.

SCORPIUS:

Mindketten bevállaltuk, Albus.

ALBUS:

De én miért akartam annyira megcsinálni? Cedric miatt? Gondolod? Nem. Bizonyítani akartam valamit. Apámnak igaza van – ő nem kereste a veszélyt –, ezt az egészet én szúrtam el, és ha te nem vagy, most sötét lenne a világ.

SCORPIUS:

De nem az. És ez pont annyira köszönhető neked is, mint nekem. Mikor a dementor ott volt – a fejemben –, akkor Perselus Piton azt mondta, gondoljak rád. Jó, nem voltál ott, Albus, de ott küzdöttél… ott küzdöttél velem.

ALBUS lassan bólint. Ez meghatotta.

És Cedric megmentése – az egyáltalán nem volt rossz ötlet, legalábbis szerintem, de hát tudjuk, hogy… hogy többször nem próbálhatjuk meg, igaz?

ALBUS:

Nem. Azt biztos, hogy nem.

SCORPIUS:

Akkor jó. Akkor segíthetsz ezt megsemmisíteni.

SCORPIUS elővesszi, és megmutatja ALBUSnak az időnyerőt.

ALBUS:

Úgy emlékszem, azt mondtad, hogy ez valahol a tó fenekén van.

SCORPIUS:

Hát igen, Malfoy, a Borzadhatatlan egész jól tud hazudni.

ALBUS:

Ezt el kell mondanunk valakinek, Scorpius…

SCORPIUS:

Kinek? A minisztérium egyszer már megtartotta, elhinnéd nekik, hogy nem fogják most is megtartani? Csak te meg én tudjuk saját tapasztalatból, hogy mennyire veszélyes, vagyis nekünk kell megsemmisítenünk. Senkinek nem szabad utánunk csinálnia, amit tettünk. Senkinek. Nem, *(kissé túl drámaian)* legfőbb ideje, hogy beköszöntsön egy szebb jövő, amikor az időnyerés már a múlté.

ALBUS:

Erre a mondatra elég büszke vagy, mi?

SCORPIUS:

Naná, reggel óta fogalmaztam.

HARMADIK FELVONÁS, TIZENÖTÖDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, A MARDEKÁR HÁLÓKÖRLETE

HARRY és GINNY gyors léptekkel haladnak a hálókörletben. IFJ. CRAIG BOOKER lohol utánuk.

IFJ. CRAIG BOOKER:

Szeretném megismételni: ez szabályellenes, és az éjszaka közepe van.

HARRY:

Meg kell keresnem a fiamat.

IFJ. CRAIG BOOKER:

Tudom, ki ön, Mr. Potter, de még önnek is meg kell értenie, hogy a házirend szerint szülők és tanárok csak úgy léphetnek a házak területére, ha engedélyt kaptak a…

MCGALAGONY PROFESSZOR ront be mögöttük.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Ne legyen fárasztó, Craig.

HARRY:

Megkapta az üzenetünket? Örülök.

IFJ. CRAIG BOOKER *(DÖBBENTEN)*:

De, igazgatónő, én csak…

HARRY széthúz egy ágyfüggönyt.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Eltűnt?

HARRY:

Igen.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

És az ifjú Malfoy?

GINNY széthúz egy másik függönyt.

GINNY:

Jaj, ne!

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Át kell kutatnunk az iskolát. Gyerünk, Craig, dolgunk van…

GINNY és HARRY ott maradnak az ágynál.

GINNY:

Már megint kezdődik.

HARRY:

De úgy érzem, most még nagyobb a baj.

GINNY a férjére néz, nagyon aggódik.

GINNY:

Beszéltél vele mostanában?

HARRY:

Igen.

GINNY:

Feljöttél a szobájába, és beszéltél vele?

HARRY:

Tudod jól, hogy igen.

GINNY:

Mit mondtál a fiunknak, Harry?

HARRY hallja a vádló felhangot a kérdésben.

HARRY:

Igyekeztem őszinte lenni, ahogy kérted. Nem mondtam semmit.

GINNY:

És tudtad fékezni magad? Mennyire mérgesedett el a dolog?

HARRY:

Nem hiszem, hogy… Azt gondolod, megint elijesztettem őt?

GINNY:

Egy hibát meg tudok bocsátani neked, Harry, még kettőt is, de minél többször hibázol, annál nehezebb megbocsátanom.

HARMADIK FELVONÁS, TIZENHATODIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, BAGOLYHÁZ

SCORPIUS és ALBUS kimásznak egy ezüstös fényben fürdő tetőre. Körös-körül halk huhogás.

SCORPIUS:
Szóval szerintem egy sima Confringót használjunk.

ALBUS:
Az biztos, hogy nem jó. Az ilyesmihez Expulso kell.

SCORPIUS:
Expulso? Akkor még holnapután is az időnyerő darabjait fogjuk gyűjtögetni a bagolyházban.

ALBUS:
Bombarda?

SCORPIUS:
Hogy felverjük az egész Roxfortot? De a Stupor jó lehet. A többi időnyerőt is Stuporral intézték el.

ALBUS:

Pont ez az, hogy azt már használták. Mi csináljuk máshogy, legyen már benne egy kis élvezet.

SCORPIUS:

Élvezet? Figyelj, nagyon sok varázsló nem is tudja, mennyire fontos a megfelelő bűbáj használata egy-egy adott helyzetben. Szerintem ez egy méltatlanul elhanyagolt kérdés a modern varázsgyakorlásban.

DELPHI:

„Méltatlanul elhanyagolt kérdés a modern varázsgyakorlásban.” Ti felülmúlhatatlanok vagytok, de tényleg.

SCORPIUS felnéz, meglepi, hogy DELPHI felbukkant mögöttük.

SCORPIUS:

Huh. Te… öhm… hogy kerülsz ide?

ALBUS:

Baglyot küldtem neki, mert fontosnak éreztem, hogy… hogy tudjon róla, mire készülünk.

SCORPIUS megrovóan néz a barátjára.

Ez az ő bulija is.

SCORPIUS megfontolja ezt, majd beleegyezően bólint.

DELPHI:

Mi az én bulim is? Miről van szó?

ALBUS előveszi az időnyerőt.

ALBUS:

Meg kell semmisítenünk az időnyerőt. Scorpius olyan dolgokat látott a második próba után, hogy… Nagyon sajnálom. Nem mehetünk

vissza többször. Nem tudjuk megmenteni az unokatestvéredet.

DELPHI előbb az időnyerőre, aztán a fiúkra néz.

DELPHI:
A leveled olyan szűkszavú volt…

ALBUS:
Képzeld el a lehető legszörnyűbb világot, és azt szorozd meg kettővel. Embereket kínoznak tömegesen – dementorok mindenütt –, az apám meghalt, én meg se születtem, a világot elborítja a fekete mágia. Nem lehet… nem engedhetjük, hogy ez bekövetkezzen.

DELPHI habozik. Aztán szomorúság ül ki az arcára.

DELPHI:
Voldemort volt az úr? Szóval élt?

SCORPIUS:
Rémuralmat gyakorolt. Rettenetes volt.

DELPHI:
És ez amiatt alakult így, amit tettünk?

SCORPIUS:
Megaláztuk Cedricet, ettől ő elkeseredetté vált, később halálfaló lett, és… Szóval minden félresiklott. Nagyon-nagyon félresiklott minden.

DELPHI SCORPIUS arcát fürkészi. Elcsügged.

DELPHI:
Halálfaló lett?

SCORPIUS:
És gyilkos. Megölte Longbottom professzort.

DELPHI:

Akkor… tényleg meg kell semmisítenünk.

ALBUS:

Egyetértesz? Tényleg?

DELPHI:

Igen, sőt, szerintem Cedric is megértené. Együtt megsemmisítjük, aztán elmegyünk a bácsikámhoz, és elmagyarázzuk neki a dolgot.

ALBUS:

Köszönöm.

DELPHI szomorúan mosolyog a fiúkra, majd a kezébe veszi az időnyerőt. Miközben ránéz, az arckifejezése kissé megváltozik.

Nahát, de jól néz ki.

DELPHI:

Mi?

DELPHI köpenye kissé lecsúszott, és láthatóvá vált egy auguránt ábrázoló tetoválás hátul a nyakán.

ALBUS:

Hát az a kép rajtad? Eddig nem is vettem észre. A szárnyak. Ezt nevezik a muglik tetoválásnak?

DELPHI:

Ja… Igen. Igen, ez egy augurán.

SCORPIUS:

Augurán?

DELPHI:

Nem tanultátok legendás lények gondozásán? Egy elég riasztó külsejű fekete madár, ami eső előtt énekel. Régen a varázslók azt hitték, hogy az éneke a halál közeledtét jelzi. Gyerekkoromban a nevelőm ketrecben tartott egyet.

SCORPIUS:

A… nevelőd?

DELPHI SCORPIUS szemébe néz. Most, hogy már nála van az időnyerő, élvezi a játékot.

DELPHI:

Igen, mindig azt mondta, azért énekel a madár, mert érzi, hogy én gyászos sorsra fogok jutni. Euphemia Rovel nem nagyon szeretett engem… Csak azért fogadott be, mert kellett neki az arany.

ALBUS:

Akkor miért hordod magadon a madara képét?

DELPHI:

Mert mindig emlékeztet rá, hogy a jövőm az én kezemben van.

ALBUS:

Tök jó. Lehet, hogy én is csinálok egy augurános tetoválást.

SCORPIUS:

A Rovelek elég durva halálfalók voltak.

Ezer gondolat kavarog SCORPIUS fejében.

ALBUS:

Na, jól van, intézzük el ezt az izét. Confringo? Stupor? Bombarda? Szerinted mit használjunk?

SCORPIUS:

Add vissza… Add vissza az időnyerőt…

DELPHI:
Tessék?

ALBUS:
Mi bajod van, Scorpius?

SCORPIUS:
Nem hiszem el, hogy beteg voltál. Miért nem jöttél a Roxfortba? És mit akarsz most itt?

DELPHI:
Vissza akarom hozni az unokatestvéremet!

SCORPIUS:
Augurannak neveztek téged. Ott a… a másik világban. Augurán volt a neved.

DELPHI szája lassan mosolyra húzódik.

DELPHI:
Augurán? Ez nagyon tetszik.

ALBUS:
Delphi…

A lány nagyon gyors. Pálcájával eltaszítja SCORPIUSt. És sokkal erősebb a fiúnál: SCORPIUS hiába küzd, DELPHI pillanatok alatt legyűri.

DELPHI:
Fulgari!

SCORPIUS karjaira kegyetlen, fénylő kötél feszül.

SCORPIUS:

Menekülj, Albus!

ALBUS megzavarodva néz körül. Aztán futásnak ered.

DELPHI:

Fulgari!

ALBUS a földre zuhan, és ugyanolyan ijesztő kötél jelenik meg a kezén, mint SCORPIUSnak.

DELPHI:

És ez volt az első bűbáj, amit használnom kellett rajtatok. Azt hittem, jóval többre lesz szükség. De titeket sokkal könnyebb irányítani, mint Amost. Hát igen, a gyerekek, főleg a fiúgyerekek, természetüknél fogva befolyásolhatóak. De most már járjunk a végére ennek a dolognak…

ALBUS:

De miért? Mi ez? Ki vagy te?

DELPHI:

Albus… Én vagyok az új múlt.

Elveszi ALBUStól a pálcáját, és kettétöri.

És én vagyok az új jövő.

Elveszi SCORPIUStól a pálcáját, és kettétöri.

A megoldás vagyok, amire ennek a világnak szüksége van.

HARMADIK FELVONÁS, TIZENHETEDIK SZÍN

MÁGIAÜGYI MINISZTÉRIUM, HERMIONE IRODÁJA

RON HERMIONE asztalán ül, és zabkását eszik.

RON:

Ez felfoghatatlan számomra… Hogy létezhetnek olyan valóságok, amikben mi nem vagyunk házasok…

HERMIONE:

Nem tudom, mit akarsz, Ron, de tíz perc múlva itt lesznek a koboldok, hogy a Gringotts biztonsági rendszeréről tárgyaljanak velem…

RON:

Csak azt akarom mondani, hogy olyan régen vagyunk már együtt – olyan régen vagyunk már házasok –, olyan *nagyon* régen…

HERMIONE:

Ha arra célozgatsz, Ron, hogy szüneteltetni akarod a kapcsolatunkat, akkor készülj fel rá, hogy felnyársallak ezzel a pennával.

RON:

Hallgass már! Maradj csöndben, csak most az egyszer! Olvastam a házasságmegújításról, és egy olyat akarok csinálni. Újraházasodást. Mit szólsz hozzá?

HERMIONE *(olvadni kezd)*:

Újra el akarsz venni feleségül?

RON:

Hát mert annyira fiatalok voltunk, amikor először csináltuk, és én nagyon be is rúgtam, és – bevallom őszintén – nem sokra emlékszem az egészből. És az az igazság, hogy… Szeretlek, Hermione Granger – minden világban szeretlek –, és ki akarom mondani ezt egy csomó ember előtt. Újra. Józanon.

HERMIONE ránéz a férjére, mosolyog, magához vonja, megcsókolja.

HERMIONE:

Édes vagy.

RON:

Te is. Karamellaízű.

HERMIONE nevet. HARRY, GINNY és DRACO akkor lépnek be, amikor újabb csókra készülnek. Szétrebbennek.

HERMIONE:

Harry, Ginny és… öö… Draco – nem számítottam rátok…

HARRY:

Az álmok. Újrakezdődtek, jobban mondva, nem múltak el.

GINNY:

És Albus eltűnt. Már megint.

DRACO:

Scorpiusszal együtt. McGalagony tűvé tette értük a Roxfortot. Nincsenek sehol.

HERMIONE:

Azonnal hívatom az aurorokat, és…

RON:

Ne, nem kell, nincs semmi baj. Láttam Albust az éjjel. Minden rendben van.

DRACO:

Hol láttad?

Mind RON felé fordulnak, aki kicsit zavarba jön, de folytatja.

RON:

Roxmortsban legurítottunk pár Lángnyelv-whiskyt Neville-lel, ahogy néha szoktunk. Helyretettük a világot, ahogy szoktuk, és amikor hazaindultunk – elég későn… nagyon későn –, és azon agyaltam, hogy melyik Hop-utat használjam, mert ha az ember ivott, akkor jobb elkerülni a szűkeket – meg a kanyargósakat…

GINNY:

Ron, a lényegre térsz, vagy kezdjünk el fojtogatni?

RON:

Szóval nem szökött meg, csak elvonult egy kicsit. Lett neki egy idősebb barátnője…

HARRY:

Idősebb barátnője?

RON:

És nem is csúnya! Gyönyörű, ezüstös haja van. Ott láttam őket a tetőn

a bagolyház közelében. Scorpius is velük volt felesleges harmadiknak. Gondoltam is, hogy öröm látni, milyen jó szolgálatot tesz a szerelmi bájitalom.

HARRYnek támad egy gondolata.

HARRY:

A lány haja: ezüstös volt, vagy kék?

RON:

Hát olyan… ezüstös – kék, igen.

HARRY:

Ez Delphi Diggory lesz. Amos Diggory unokahúga.

GINNY:

Akkor ez megint Cedricről szól?

HARRY nem felel, lázasan gondolkodik. HERMIONE körülnéz az irodában, a homlokát ráncolja, aztán kikiált az ajtón.

HERMIONE:

Ethel! Mondd le a koboldokat!

HARMADIK FELVONÁS, TIZENNYOLCADIK SZÍN

IDŐS BOSZORKÁNYOK ÉS VARÁZSLÓK SZT. OSZVALD SZERETETOTTHONA, AMOS SZOBÁJA

Belép HARRY, *előreszegezett pálcával, a nyomában* DRACO.

HARRY:
Hol vannak?

AMOS:
Harry Potter! Miben állhatok rendelkezésedre? És Draco Malfoy! Milyen megtisztelő!

HARRY:
Tudom, hogy mire használta a fiamat.

AMOS:
Használtam a fiadat? Nem, nem. Te, te használtad az én gyönyörű fiamat.

DRACO:
Most rögtön mondja meg, hol van Albus és Scorpius, különben

nagyon súlyos következményekkel kell szembenéznie.

AMOS:

Honnan tudnám én, hogy hol vannak?

DRACO:

Ne játssza nekünk a szenilis öregembert. Tudjuk, hogy baglyokat küldött neki.

AMOS:

Semmiféle baglyot nem küldtem neki.

HARRY:

A kora nem menti meg az Azkabantól, Amos. Utoljára egy tetőn látták őket a Roxfortban a maga unokahúgával, közvetlenül az eltűnésük előtt.

AMOS:

Fogalmam sincs, hogy miről… *(Elhallgat, meg van zavarodva.)* Az unokahúgommal?

HARRY:

Nem hittem volna, hogy ilyen mélyre süllyed. Tagadja, hogy az unokahúga a maga utasítására ment oda?

AMOS:

Igen, tagadom, mert… nincs unokahúgom.

Ez meghökkenti HARRYt.

DRACO:

De van, ápolónő, itt dolgozik. Delphini Diggorynak hívják.

AMOS:

Nincs és nem is lehet unokahúgom, mivel nem volt testvérem. És a

feleségemnek se volt.

DRACO:

Meg kell tudnunk, ki az a boszorkány. Nagyon gyorsan.

HARMADIK FELVONÁS, TIZENKILENCEDIK SZÍN

ROXFORT-BIRTOK, KVIDDICSPÁLYA

DELPHIre nyitunk, aki remekül érzi magát megváltozott szerepében. A feszengése és bizonytalansága eltűnt, most minden porcikájából erő árad.

ALBUS:

Minek jöttünk a kviddicspályára?

DELPHI nem válaszol.

SCORPIUS:

Trimágus Tusa. Harmadik próba. Labirintus. Itt volt a labirintus. Visszamegyünk Cedricért.

DELPHI:

Így van, itt az ideje más sorsot adni a „másik”-nak. Megmentjük Cedricet, és ezzel életre hívjuk azt a világot, amit láttál, Scorpius.

SCORPIUS:

A poklot. Életre akarod hívni a poklot?

DELPHI:

Vissza kell térnünk a tiszta és erős mágiához. Újjá kell születnie a fekete erőnek.

SCORPIUS:

Azt akarod, hogy Voldemort visszatérjen?

DELPHI:

Ő a varázsvilág egyetlen és igazi ura. Vissza fog térni. Nos: a jóvoltotokból az első két próba egy kicsit túl van zsúfolva mágiával – mindkettőben legalább két látogatás van a jövőből, és nem akarom kockáztatni, hogy lelepleződjünk, vagy megzavarjanak minket.
A harmadik próba viszont tiszta, úgyhogy, javaslom, kezdjük ott.

ALBUS:

Nem fogjuk megállítani őt, akárhogy próbálsz kényszeríteni minket, mert tudjuk, hogy meg kell nyernie a tusát apámmal együtt.

DELPHI:

Nem csak annyit várok el, hogy megállítsátok. Meg is kell szégyenítenetek. Azt akarom, hogy egy piros tollseprűn lovagolva, pucéran repüljön ki a labirintusból. A megalázás egyszer már működött, és nyilván megint működni fog. És akkor beteljesül a jóslat.

SCORPIUS:

Azt nem tudtam, hogy van egy jóslat is. Milyen jóslatról beszélsz?

DELPHI:

Te olyannak láttad a világot, Scorpius, amilyennek lennie kellene. Ma teszünk róla, hogy olyan is legyen.

ALBUS:

Nem. Nem engedelmeskedünk neked. Nem érdekel, ki vagy. Nem

érdekel, mit akarsz.

DELPHI:

De engedelmeskedni fogsz.

ALBUS:

Ahhoz az Imperiust kell használnod. Uralkodnod kell az akaratom fölött.

DELPHI:

Nem. Ahhoz, hogy teljesüljön a jóslat, önszántadból kell cselekedned, nem bábként… Neked magadnak kell megaláznod Cedricet, úgyhogy az Imperius nem jó. Más módszerrel kell kényszerítenem téged.

Előveszi a pálcáját. Rászegezi ALBUS*ra, aki dacosan felszegi a fejét.*

ALBUS:

Mindent bele.

DELPHI *a szemébe néz. Aztán* SCORPIUS*ra szegezi a pálcáját.*

DELPHI:

Te akartad.

ALBUS:

Ne!

DELPHI:

Jól sejtettem, ettől jobban megijedsz.

SCORPIUS:

Mindegy, mit csinál velem, Albus, nem engedhetjük, hogy…

DELPHI:

Crucio!

SCORPIUS felordít a fájdalomtól.

ALBUS:

Ezért…

DELPHI *(nevetve)*:

Mit? Mit tudsz te csinálni? Mire képes egy elfajzott ivadék? Egy családja szégyene? Egy „másik”? Azt akarod, hogy ne bántsam a barátodat? Akkor tedd, amit mondok!

Nézi ALBUSt. A fiú szemében töretlen az elszántság.

Nem? Crucio!

ALBUS:

Hagyd abba! Könyörgök!

CRAIG szalad be, tele van energiával.

IFJ. CRAIG BOOKER:

Scorpius? Albus? Mindenki titeket keres…

ALBUS:

Craig! Szaladj, hívj segítséget!

IFJ. CRAIG BOOKER:

Mi van itt?

DELPHI:

Avada Kedavra!

DELPHI zöld fénynyalábot lő keresztül a színpadon. CRAIG hátrazuhan tőle, és azonnal meghal. Csönd van. Nagyon hosszúnak tűnő csönd.

Még mindig nem fogtad fel? Én nem a ti gyermeteg játékaitokat játszom. Neked hasznodat vehetem, de a barátaidra semmi szükségem.

ALBUS és SCORPIUS csak nézik CRAIG holttestét, és úgy érzik, a pokolba kerültek.

Sok időmbe telt, amíg megtaláltam a gyenge pontodat, Albus Potter. Azt hittem, a büszkeség az, vagy a vágy, hogy kivívd apád elismerését… De aztán rájöttem, hogy ugyanaz a gyenge pontod, mint apádnak: a barátság. Megteszed, amit parancsolok, különben Scorpius ugyanarra a sorsra jut, mint az a „másik”.

A két fiúra néz.

Voldemort visszatér, és az Augurán elfoglalja helyét az oldalán. Úgy, ahogy megjósolták. „Mikor a másik megmenekül, mikor visszafordul az idő, mikor látatlan gyermekek megölik atyjukat, a Sötét Nagyúr akkor visszatér.”

DELPHI mosolyog. Szadista kegyetlenséggel maga felé húzza SCORPIUSt.

Cedric a „másik", és Albus…

Maga felé húzza ALBUSt.

…te vagy a látatlan gyermek, aki megöli az apját azzal, hogy átírja a múltat. És a Sötét Nagyúr visszatér.

Az időnyerő forogni kezd. DELPHI odahúzza hozzá a fiúk kezét.

Most!

Hatalmas fénysuhanás. Zajzuhogás. És megáll az idő.
Aztán megfordul, hezitál egy kicsit, majd elindul visszafelé, előbb

csak lassan…

Aztán egyre gyorsabban.

Szippantásszerű hang hallatszik. Majd egy dörrenés.

HARMADIK FELVONÁS, HUSZADIK SZÍN

TRIMÁGUS TUSA, LABIRINTUS, 1995

A labirintust szüntelenül mozgó spirális sövények alkotják. DELPHI *határozott léptekkel mozog közöttük, maga után vonszolva* ALBUS*t és* SCORPIUS*t. A fiúk keze össze van kötve, kényszeríteni kell őket minden lépésre.*

LUDO BUMFOLT:

Hölgyeim és uraim, fiúk-lányok, ez itt a világhírű, az egyedülálló, az utánozhatatlan TRIMÁGUS TUSA!

Mennydörgő üdvrivalgás. DELPHI *befordul balra.*

Roxfortosok! Halljuk a hangotokat!

Mennydörgő üdvrivalgás.

Durmstrangosok! Halljuk a hangotokat!

Mennydörgő üdvrivalgás.

ÉS VÉGÜL: BEAUXBATONS-OSOK! HALLJUK A HANGOTOKAT!

Erőteljes üdvrivalgás.

DELPHInek és a fiúknak odébb kell menniük, mert egy sövény azzal fenyeget, hogy rájuk záródik.

A franciák végre megmutatták, mit tudnak. Hölgyeim és uraim, következik a Trimágus Tusa utolsó próbája. Ez itt a rejtélyek rejtélye, a hely, ahol hátborzongató, halálos homály honol, ez itt a labirintus – ami él.

VIKTOR KRUM megy keresztül a színpadon, a labirintusban.

És hogy miért merészkedne be bárki ebbe a valósággá vált rémálomba? Mert a labirintusban van egy kupa, és nem is akármilyen! Úgy bizony, a Trimágus Tusa győzelmi trófeáját rejti ez a növényszörny.

DELPHI:

Hol van? Hol van Cedric?

Egy sövény kis híján kettévágja ALBUSt és SCORPIUSt.

SCORPIUS:

A sövények is meg akarnak ölni minket. Ez egyre jobb.

DELPHI:

Ha lemaradtok, csúnya végetek lesz.

LUDO BUMFOLT:

A kaland kockázatos, de jelentős a jutalom. Ki küzdi végig magát az útvesztőn? Ki bukik el a célegyenesben? Kik lesznek, akiket hősként ünnepelhetünk? Nemsokára kiderül, hölgyeim és uraim, nemsokára kiderül.

Gyalogolnak a labirintusban, SCORPIUSt és ALBUSt DELPHI kényszeríti haladásra. Mikor előremegy, a fiúk tudnak váltani

néhány szót.

SCORPIUS:
Csinálnunk kell valamit, Albus.

ALBUS:
Tudom, de mit? A pálcánkat eltörte, megkötözött minket, és azzal fenyegetőzik, hogy megöl téged.

SCORPIUS:
Kész vagyok meghalni, ha akkor nem tér vissza Voldemort.

ALBUS:
Komolyan?

SCORPIUS:
Sokáig nem kell majd gyászolnod, mert miután engem megölt, rögtön végez veled is.

ALBUS *(kétségbeesetten keresi a megoldást)*:
Az időnyerő ötperces szabálya segíthet. Tegyünk meg mindent azért, hogy kifussunk az időből.

SCORPIUS:
Az nem megoldás.

Amikor irányt vált egy újabb sövény, DELPHI maga után rántja ALBUSt és SCORPIUSt. Továbbmennek a kétségbeesés útvesztőjében.

LUDO BUMFOLT:
Idézzük fel a tusa jelenlegi állását! Az első helyen holtversenyben: Mr. Cedric Diggory és Mr. Harry Potter. A második helyen pillanatnyilag Mr. Viktor Krum áll. A harmadik helyen pedig – mon dieu! – Miss Fleur Delacour.

Hirtelen előbukkan egy sövény mögül ALBUS *és* SCORPIUS*. Szaladnak.*

ALBUS:
Hová tűnt?

SCORPIUS:
Nem mindegy? Merre, szerinted?

DELPHI a levegőbe emelkedik mögöttük. Seprű nélkül repül.

DELPHI:
Szerencsétlenek.

A földre taszítja a fiúkat.

Azt hiszitek, megszökhettek előlem.

ALBUS:
De hiszen… nincs is seprűd.

DELPHI:
Seprű... Semmi szükségem arra a nevetséges szerszámra. Eltelt három perc. Két percünk maradt. Azt teszitek, amit parancsoltam.

SCORPIUS:
Nem. Nem engedelmeskedünk.

DELPHI:
Azt hiszitek, legyőzhettek?

SCORPIUS:
Nem, de dacolhatunk veled. Ha hajlandóak vagyunk az életünket áldozni.

DELPHI:

A jóslatnak teljesülnie kell. És be fogjuk teljesíteni.

SCORPIUS:
Nem kell minden jóslatnak beteljesülnie.

DELPHI:
Tévedsz. A jövendölésekben a jövő van megírva.

SCORPIUS:
De ha minden jövendölés mindenképp igazolódik, akkor minek jöttünk ide, minek kell beleavatkoznunk? Amit csinálsz, ellentétes azzal, amiben hiszel. Keresztülrángatsz minket ezen a labirintuson, mert úgy gondolod, elő kell segíteni a jóslat beteljesülését – de e szerint a logika szerint meg is lehet gátolni, hogy egy jóslat beteljesüljön.

DELPHI:
Túl sokat beszélsz, kölyök! Crucio!

SCORPIUS rángatózik a fájdalomtól.

ALBUS:
Scorpius!

SCORPIUS:
Próbát akartál, Albus – hát most itt a próba, és ki fogjuk állni.

ALBUS nézi SCORPIUSt, és végre tudatosul benne, mit kell tennie. Bólint.

DELPHI:
Akkor meghaltok.

ALBUS *(elszántan)*:
Igen. Meghalunk. És örömmel halunk meg, mert meghiúsítjuk vele a

tervedet.

DELPHIt elönti a düh, felemelkedik.

DELPHI:
Nincs időnk játszadozni. Cru…

TITOKZATOS HANG:
Capitulatus!

Dörrenés. DELPHI kezéből kirepül a pálca. SCORPIUS ámul.

Brachiastrictus!

DELPHI már meg is van kötözve. SCORPIUS és ALBUS egy emberként fordulnak meg, és döbbenten bámulnak abba az irányba, amerről a bűbájok érkeztek. Ott egy jóképű, tizenhét éves forma fiú áll: CEDRIC.

CEDRIC:
Egy lépést se.

SCORPIUS:
Te vagy…

CEDRIC:
Cedric Diggory vagyok. Jajgatást hallottam, azért jöttem ide. Nevezzétek meg magatokat, szörnyek, megküzdök veletek.

ALBUS döbbenten megfordul.

ALBUS:
Cedric?

SCORPIUS:
Megmentettél minket.

CEDRIC:

Ti is egy feladat vagytok? Egy akadály? Beszéljetek már! Titeket is le kell győznöm?

Csönd.

SCORPIUS:

Nem. Minket csak ki kell szabadítanod. Az a feladat.

CEDRIC habozik, kicsit még gyanakszik, hogy ez csapda, de végül int a pálcájával.

CEDRIC:

Emancipens! Emancipens!

A fiúk szabadok.

És most menjek tovább? Keressem meg a kupát?

A fiúk elszorult szívvel néznek CEDRICre.

ALBUS:

Igen, meg kell keresned a kupát.

CEDRIC:

Meg is fogom találni.

CEDRIC magabiztos léptekkel továbbindul. ALBUS követi a tekintetével. Valamit még mindenképp mondani akar neki, de nem tudja, mi legyen az.

ALBUS:

Cedric…

CEDRIC megfordul.

Édesapád nagyon szeret téged.

CEDRIC:

Tessék?

A hátuk mögött megmozdul a megkötözött DELPHI. Vergődve kúszni kezd a földön.

ALBUS:

Csak gondoltam, jó, ha ezt tudod.

CEDRIC:

Aha. Öhm… Köszönöm.

CEDRIC nézi ALBUSt még egy másodpercig, aztán elmegy. DELPHI előkaparja az időnyerőt a talárjából.

SCORPIUS:

Albus…

ALBUS:

Ne! Várj…

SCORPIUS:

Már pörög az időnyerő… Nézd, mit csinál… Nem hagyhat itt minket!

ALBUS és SCORPIUS rohannak rátenni a kezüket az időnyerőre.

Hatalmas fénysuhanás. Zajzuhogás. És megáll az idő. Aztán megfordul, hezitál egy kicsit, majd elindul visszafelé, előbb csak lassan…

Aztán egyre gyorsabban.

Albus…

ALBUS:

Mit tettünk megint?

SCORPIUS:

Muszáj volt az időnyerővel mennünk, meg kellett próbálnunk megállítani őt.

DELPHI:

Megállítani engem? Miből gondolod, hogy megállítottatok? Végeztem ezzel. Azt elértétek, hogy ne tudjam Cedricet használva sötétté tenni a világot, de talán igazad van, Scorpius – talán tényleg meg lehet gátolni a jóslatok beteljesülését. Egy biztos: titeket, idegesítő fajankókat, most már semmire nem akarlak használni. Nem vesztegetek értékes másodperceket rátok. Ideje valami mást kipróbálnom.

Összetöri az időnyerőt. Az ezer darabra robban szét.

DELPHI újra a magasba emelkedik. Lendületesen, önelégült kacajjal indul el a levegőben.

A fiúk üldözni próbálják, de nincs esélyük. Ők futnak, DELPHI repül.

ALBUS:

Ne… ne… nem teheted…

SCORPIUS visszafordul, és megpróbálja összeszedni az időnyerő darabjait.

Mi van az időnyerővel? Tönkrement?

SCORPIUS:

Javíthatatlan. Itt ragadtunk. Valahol az időben. Ahol éppen vagyunk. És nem tudjuk, hogy mire készül.

ALBUS:

A Roxfort nem tűnik nagyon másnak.

SCORPIUS:

Nem. És ott nem mutatkozhatunk. Tűnjünk el, mielőtt észrevesznek.

ALBUS:

Meg kell állítanunk őt, Scorpius.

SCORPIUS:

Tudom… De hogyan?

HARMADIK FELVONÁS, HUSZONEGYEDIK SZÍN

IDŐS BOSZORKÁNYOK ÉS VARÁZSLÓK SZT. OSZVALD SZERETETOTTHONA, DELPHI SZOBÁJA

HARRY, HERMIONE, RON, DRACO és GINNY körülnéznek egy egyszerű, tölgyfával burkolt falú szobában.

HARRY:

Nyilván konfúziós átkot használt Amosön. Meg a többieken is. Ápolónőnek adta ki magát, és az unokahúgának.

HERMIONE:

Utánanézettem a minisztériumban: nincs semmilyen adatunk róla. Ez a boszorkány egy árnyék.

DRACO:

Demonstrate!

Mindenki DRACÓra néz.

Egy próbát megért. Mire vártok? Csak abban bízhatunk, hogy a szobája elárul valamit róla.

GINNY:

Hol tudott volna itt bármit elrejteni? Szinte üres ez a szoba.

RON:

A faburkolat. A faburkolat mögött biztos van valami.

DRACO:

Vagy az ágyban.

DRACO az ágyat kezdi el vizsgálni, GINNY egy lámpát, a többiek a falak faburkolatát.

RON *(a falat püfölve kiabálja)*:

Mit rejtegetsz? Mit rejtegetsz?

HERMIONE:

Szerintem álljunk meg egy percre, és gondoljuk végig, hogy…

GINNY lecsavarja egy olajlámpa üvegbúráját. Sóhajra emlékeztető hang hallatszik. Azután elsziszegett szavak. Mind arra fordulnak.

Mi volt ez?

HARRY:

Ez… ezt elvileg nem érthetem. Párszaszóul volt.

HERMIONE:

És mi volt az értelme?

HARRY:

Azt én honnan… Voldemort halála óta nem értem a párszaszót.

HERMIONE:

És a sebed se fájt azóta.

HARRY ránéz HERMIONÉra.

HARRY:

Azt mondta: „Üdvözöllek, Augurán.” Gondolom, most azt kell mondanom neki, hogy nyíljon ki.

DRACO:

Akkor mondd.

HARRY behunyja a szemét. Szavakat ejt ki párszaszóul. A helyiség átalakul a szereplők körül, sötétebbé, nyomasztóbbá válik.
A falakon festett kígyók tekergő tömege jelenik meg.
És rajtuk, világító festékkel írva, egy jóslat.

Ez meg mi?

RON:

„Mikor a másik megmenekül, mikor visszafordul az idő, mikor látatlan gyermekek megölik atyjukat, a Sötét Nagyúr akkor visszatér.”

GINNY:

Egy jóslat. Egy újabb jóslat.

HERMIONE:

Cedric. Cedricre mondták azt, hogy „a másik”.

RON:

„Mikor visszafordul az idő.” A boszorkánynál van az időnyerő.

Az arcok elsötétülnek.

HERMIONE:

Én is azt hiszem.

RON:

De miért van szüksége Scorpiusra vagy Albusra?

HARRY:

Mert én olyan apa vagyok, aki nem „látta”, vagyis nem értette meg a gyerekét.

DRACO:

Ki ez a nő? Mitől ilyen megszállottja ennek?

GINNY:

Azt hiszem, erre is megvan a válasz.

Mindnyájan GINNY *felé fordulnak. Ő pedig felfelé mutat… Az arcok még jobban elkomorulnak, és félelem ül ki rájuk.*

Szavak tűnnek fel a nézőtér minden falán, fenyegető, borzalmas szavak.

„Újjászületik a fekete erő. Visszahozom atyámat.”

RON:

Ne. Az nem lehet, hogy…

HERMIONE:

Egyáltalán hogy volna lehetséges?

DRACO:

Voldemortnak volt egy lánya?

Megrettenve néznek egymásra. GINNY *megfogja* HARRY *kezét.*

HARRY:

Ne. Ne. Ne. Ezt ne. Bármit, csak ezt ne.

A szín elsötétül.

MÁSODIK RÉSZ

NEGYEDIK FELVONÁS

NEGYEDIK FELVONÁS, ELSŐ SZÍN

A MÁGIAÜGYI MINISZTÉRIUM NAGY TÁRGYALÓTERME

A nagy tárgyalóterem zsúfolva van boszorkányokkal és varázslókkal. HERMIONE *felsiet egy hevenyészett emelvényre. Kezét felemelve csendet kér. Csend lesz.* HERMIONÉt *meglepi, hogy ilyen könnyen ment. Körülnéz.*

HERMIONE:

Köszönöm. Nagyon örülök, hogy ennyien eljöttek erre az – immár második – rendkívüli közgyűlésre. El kell mondanom néhány dolgot, és azt kérem, hallgassanak végig, és a kérdéseket, mert egészen biztosan sok kérdés lesz, utána tegyék fel.

Mint azt bizonyára már sokan hallották, a Roxfortban holtan találtak egy diákot… Craig Bookert. Craig nagyon rendes, jó fiú volt. Az elkövető személyét illetően még nincs bizonyíték a kezünkben, de tegnap házkutatást tartottunk a Szt. Oszvaldban, és az egyik szobában két dologra bukkantunk. Az egyik egy jóslat, ami megjövendöli… a sötétség visszatértét. A másik egy felirat volt a mennyezeten, ami arra utalt, hogy a Sötét Nagyúrnak… hogy Voldemortnak volt egy gyermeke.

A bejelentés visszhangot ver a teremben.

További részleteket még nem tudunk. A nyomozás elindult, kihallgatjuk azokat, akiknek halálfaló-kapcsolataik vannak. Bár egyelőre sehol másutt nem találtunk utalást se a gyermekre, se a jóslatra, mégis abból indulunk ki, hogy a feliratoknak van valóságalapjuk. A gyermeket rejtve tartották a varázsvilág elől, és most felnőtt boszorkányként…

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Boszorkány? Voldemortnak lánya volt?

HERMIONE:

Igen. Lánya.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

És letartóztatták?

HARRY:

Igazgatónő, kértük, hogy majd a végén kérdezzenek.

HERMIONE:

Ne, Harry, rendben van. Nem, igazgatónő, nem tartóztattuk le, és ami nagyobb baj, attól tartok, nem is tudjuk letartóztatni. Se feltartóztatni, bármire készül is. Elérhetetlen számunkra.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Nem tudunk… kutatni utána? Megkeresni?

HERMIONE:

Jó okunk van feltételezni, hogy… a múltban rejtőzött el.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Hát képesek voltak még ezek után is megtartani azt az időnyerőt?

HERMIONE:

Igazgatónő, higgye el…

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Szégyellje magát, Hermione Granger!

HERMIONE megrezzen a dühös kirohanástól.

HARRY:

Nem, igazgatónő, túlzásba esik. Teljesen indokolt a haragja. Mindenki jogosan haragszik. De igazságtalanság mindenért Hermionét hibáztatni. Nem tudjuk, hogyan került a boszorkányhoz az időnyerő. Lehet, hogy a fiam adta oda neki.

GINNY:

Lehet, hogy a fiunk odaadta neki, de az is lehet, hogy a boszorkány ellopta tőle.

GINNY fellép HARRY mellé az emelvényre.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Tiszteletre méltó ez a szolidaritás, de a gondatlanságuk attól még gondatlanság marad.

DRACO:

Akkor a gondatlanság vádja engem is illet.

DRACO fellép az emelvényre, és GINNY mellé áll. Ez már majdnem egy „Én vagyok Spartacus” típusú helyzet. Az egybegyűltek az ámulat hangjait hallatják.

Se Hermione, se Harry nem tett semmi rosszat. Csak meg akartak védeni minket. Ha ők bűnösek, én is az vagyok.

HERMIONE a mögötte felsorakozottakra néz. Meg van hatódva. RON is felmegy az emelvényre.

RON:

Csak annyit, hogy… én nemigen tudtam semmit az egészről, úgyhogy felelősséget se vállalhatok. És a gyerekeimnek sincs semmi közük a dologhoz, ez szinte biztos, de ha ők felálltak ide, akkor én is felállok.

GINNY:

Senki nem tudja, hol vannak. Azt se tudjuk, együtt vannak-e. Bízom benne, hogy a fiaink minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy megállítsák azt a boszorkányt, de…

HERMIONE:

Eszünkben sincs feladni. Elmentünk az óriásokhoz. A trollokhoz. Minden néphez. Az aurorok kirepültek, beszélnek azokkal, akik titkokat őriznek, felkutatják azokat, akik titkokat rejtegetnek.

HARRY:

De egy biztos, és ezzel szembe kell néznünk: valahol a múltunkban egy boszorkány kísérletet tesz rá, hogy átírja a történelmet, és mi nem tehetünk mást, mint hogy várunk. Várjuk a percet, amikor kiderül, sikerrel jár vagy kudarcot vall.

MCGALAGONY PROFESSZOR:

Mi lesz, ha sikerrel jár?

HARRY:

Akkor a jelenlévők többsége eltűnik erről a világról. Megszűnünk létezni. És újra Voldemort lesz az úr.

NEGYEDIK FELVONÁS, MÁSODIK SZÍN

SKÓT-FELFÖLD, AVIEMORE VASÚTÁLLOMÁSA, 1981

ALBUS és SCORPIUS bátortalan pillantásokat vetnek az ÁLLOMÁSFŐNÖK felé.

ALBUS:

Egyikünknek beszélnie kéne vele, nem?

SCORPIUS:

„Jó napot, mugli állomásfőnök úr! Lenne egy kérdésem. Nem járt errefelé mostanában egy repülő boszorkány? Ja, igen, és milyen évet írunk?” A Roxfortból elhúztuk a csíkot, mert nem akartunk botrányt csinálni, ez viszont belefér?

ALBUS:

Tudod, mi a legcikibb ebben az egészben? Hogy apám azt fogja hinni, hogy direkt csináltuk.

SCORPIUS:

Albus… Ne már. Most komolyan? Itt vagyunk valahol a múltban, itt ragadunk – valószínűleg örökre –, és neked az a legnagyobb bajod, hogy mit fog szólni az apád? Sose foglak megérteni titeket.

ALBUS:

Hát, ahhoz tényleg hosszú magyarázat kéne. Apám elég különleges eset.

SCORPIUS:

Te talán nem vagy az? Például az ízlésed, ami a nőket illeti. Hogy így bejött neked egy…

Mindketten tudják, kiről beszél.

ALBUS:

Ne is mondd… És amit utána Craiggel csinált…

SCORPIUS:

Most ne gondoljunk arra. Koncentráljunk a helyzetünkre: nincs pálcánk, nincs seprűnk, semmilyen eszközünk, amivel visszatérhetnénk a saját korunkba. Nincs semmi, ami segíthet rajtunk, csak az eszünk meg… nem, ennyi, csak az eszünk. És meg kell állítanunk azt a boszorkányt.

ÁLLOMÁSFŐNÖK:

Ha Vénföstösbe mennétek az ablakossal, az ám most máshogy jár, legények.

SCORPIUS:

Tessék?

ÁLLOMÁSFŐNÖK:

Ha a vénföstösi személy kéne nektek, az most későbbet jön, mer krampácsolnak a pályán. Benne van az idiglenes menetrendbe.

Ránéz a fiúkra, akik teljes értetlenséggel néznek vissza rá. Az ÁLLOMÁSFŐNÖK a homlokát ráncolja, és a kezükbe nyomja az ideiglenes menetrendet. Mutatja rajta a megfelelő helyet.

Későbbet jön.

ALBUS átveszi a papírt, és tanulmányozni kezdi. Az arckifejezése lassan megváltozik, mert nagyon fontos dolgokra jön rá. SCORPIUS csak bámul az ÁLLOMÁSFŐNÖKre.

ALBUS:
Tudom, hol van.

SCORPIUS:
Te értetted, amit mondott?

ALBUS:
Nézd meg a dátumot! A menetrenden.

SCORPIUS a papír fölé hajol, és felolvassa.

SCORPIUS:
1981. október harmincadika. A halloween előtti nap harminckilenc évvel ezelőtt. De… miért jött… Úh.

SCORPIUS arca elsötétül, amikor rádöbben a megfejtésre.

ALBUS:
A nagyszüleim halála. Az apám elleni támadás kiskorában… az a pillanat, amikor Voldemortra visszahullott a saját átka. Delphi nem a saját jóslatát akarja beteljesíteni, hanem a nagy jóslatnak akar keresztbe tenni.

SCORPIUS:
A nagy jóslatnak?

ALBUS:
„Közeledik az Egyetlen, aki diadalmaskodhat a Sötét Nagyúr fölött.”

SCORPIUS is mondja vele.

SCORPIUS ÉS ALBUS:

„Azoknak születik, akik háromszor dacoltak vele, s a hetedik hónap halála szüli őt.”

SCORPIUS minden egyes szóval jobban elkomorodik.

SCORPIUS:

Én tehetek róla, én mondtam neki, hogy meg lehet akadályozni a jóslatok beteljesülését. Én mondtam, hogy a jóslatok logikája következetlen…

ALBUS:

Huszonnégy óra múlva Voldemort megpróbálja megölni a kis Harry Pottert, és akkor megátkozza önmagát. Delphi arra készül, hogy ennek elejét vegye. Ő maga fogja megölni Harryt. Godric’s Hollow-ba kell mennünk. Most rögtön.

NEGYEDIK FELVONÁS, HARMADIK SZÍN

GODRIC'S HOLLOW, 1981

ALBUS és SCORPIUS Godric's Hollow, egy élettel teli, gyönyörű kis falu, központjában sétálnak.

SCORPIUS:
Hát… én itt nem látom jelét annak, hogy merénylet történt volna…

ALBUS:
Ez Godric's Hollow?

SCORPIUS:
Apád sose hozott el ide?

ALBUS:
Próbált egypárszor, de nem akartam eljönni.

SCORPIUS:
Hát, most nincs időnk falunéző sétát tenni, meg kell mentenünk a világot egy vérszomjas boszorkánytól. De nézd… ott a Szent Jeromos-templom.

Mikor mutatja, egy templom válik láthatóvá.

ALBUS:

Nagyon szép.

SCORPIUS:

És a temetőjének állítólag pazar kísértetvilága van. *(Most egy másik irányba mutat.)* És ott lesz Harrynek és a szüleinek a szobra.

ALBUS:

Szobrot állítottak apámnak?

SCORPIUS:

Ja, hát… még nem. De fognak. Reméljük. És itt, ebben a házban lakott… lakik… Bathilda Bircsók.

ALBUS:

Az a Bathilda Bircsók? A mágiatörténetes?

SCORPIUS:

Ő, persze. Ez nem igaz, ott van. Ez ő. Fú. Júj! Zsibong bennem a kockaság!

ALBUS:

Scorpius!

SCORPIUS:

És íme…

ALBUS:

James, Lily és Harry Potter otthona.

Kellemes külsejű fiatal pár lép ki az egyik házból egy gyerekkocsiban ülő kisfiúval. ALBUS *elindulna feléjük, de* SCORPIUS *visszahúzza.*

SCORPIUS:

Nem láthatnak meg, Albus, az belekavarhat az idő folyásába – és most nem azért jöttünk.

ALBUS:

De hát akkor biztos, hogy Delphi nem… Semmi baj… Delphi nem…

SCORPIUS:

És akkor most mi lesz? Megküzdünk vele? Csak merthogy eléggé… nehézsúlyú boszorkány.

ALBUS:

Az. Ezt a részt nem igazán gondoltuk végig. Mit csináljunk? Hogy védjük meg apámat?

NEGYEDIK FELVONÁS, NEGYEDIK SZÍN

MÁGIAÜGYI MINISZTÉRIUM, HARRY IRODÁJA

HARRY kapkodva lapozza a papírjait.

DUMBLEDORE:
Jó estét, Harry.

Dobbanásnyi szünet. HARRY felnéz DUMBLEDORE portréjára, de az arca szenvtelen marad.

HARRY:
Dumbledore professzor… Az irodámban, ez megtisztelő. Történik itt nálam valami érdekes ma este?

DUMBLEDORE:
Mit csinálsz?

HARRY:
Átnézem a jelentéseket, hátha átsiklottam valami fölött, ami fontos. Csapatokat vezénylek a harcba, hogy megtegyük azt a keveset, amit megtehetünk. Miközben tudom, hogy az igazi csata valahol tőlünk nagyon messze zajlik. Mi egyebet csinálhatnék?

Szünet. DUMBLEDORE *hallgat.*

Hol volt eddig, Dumbledore?

DUMBLEDORE:

Most itt vagyok.

HARRY:

Itt van. Most, amikor már vereséget szenvedtünk. Vagy tagadja, hogy Voldemort vissza fog térni?

DUMBLEDORE:

Nem. Lehetséges.

HARRY:

Menjen… Menjen el… Nem akarom, hogy itt legyen, nincs szükségem önre. Mindig máshol járt, amikor igazán fontos lett volna a jelenléte. Háromszor küzdöttem meg vele ön nélkül. Ha kell, most is kiállok majd ellene. Egyedül.

DUMBLEDORE:

Azt hiszed, Harry, nem akartam volna helyetted harcolni? Megkíméltelek volna, ha tehetem…

HARRY:

A szeretet vakká tesz? Tudja, mit jelent ez a mondat? Tudja, mennyire rossz tanácsot adott? A fiam… A fiam csatákat vív meg értünk, pontosan ugyanúgy, ahogyan nekem kellett csatákat vívnom önért. És kiderült, hogy éppen olyan rossz apja vagyok, mint amilyen ön volt nekem. Hagytam, hogy úgy érezze, nem szeretik. Hagytam, hogy olyan harag, olyan sértettség növekedjék benne, amit fölfogni is csak évek múlva fog…

DUMBLEDORE:

Ha a Privet Drive-ra célzol, akkor…

HARRY:

Hány évig… hány évig kellett ott élnem magányosan, úgy, hogy nem tudtam, mi vagyok, miért vagyok ott… nem tudtam, hogy bárkit is érdekelne a sorsom!

DUMBLEDORE:

Én… nem akartam szorosabb kapcsolatot veled…

HARRY:

Akkor is saját magát védte!

DUMBLEDORE:

Nem. Téged óvtalak. Nem akartam fájdalmat okozni neked.

DUMBLEDORE megpróbál kinyúlni a portréból, de nem tud. Sírva fakad, de leplezni próbálja.

De végül találkoznom kellett veled… Tizenegy éves voltál, és nagyon bátor. Derék, bátor fiú. Zokszó nélkül mentél előre a számodra kijelölt úton, nem panaszkodtál. Hát persze hogy szerettelek… és tudtam, hogy megint az lesz a vége… Ha szeretek, abból mindig helyrehozhatatlan károk származnak. Nekem nem szabad szeretnem… mert mindig fájdalmat okozok vele.

Szünet.

HARRY:

Nekem kevesebb fájdalmat okozott volna, ha ezt már akkor elmondja.

DUMBLEDORE *(most már leplezetlenül sír)*:

Vak voltam. Ezt teszi a szeretet. Nem láttam meg rajtad, hogy hallanod kell… hogy ez a zárkózott, intrikus, bajkeverő öregember… szeret téged.

Szünet. Mindkét férfin elhatalmasodtak az érzéseik.

HARRY:

Nem igaz, hogy sosem panaszkodtam.

DUMBLEDORE:

Harry, ebben a zavaros, érzelmekkel teli világban nem létezik tökéletes megoldás. A tökéletességig nem érhet fel az ember, és nem érhet fel a mágia sem. A boldogság ragyogó perceiben mindig ott van az a csepp méreg, az hogy tudjuk: vissza fog térni a fájdalom. Légy őszinte azokkal, akiket szeretsz, mutasd meg a fájdalmad. Szenvedni épp annyira emberi dolog, mint levegőt venni.

HARRY:

Ezt már mondta nekem egyszer.

DUMBLEDORE:

Ennyi az, amit ma este adhatok.

Indulni készül.

HARRY:

Ne menjen el!

DUMBLEDORE:

Akiket szeretünk, sosem hagynak el minket, Harry. Vannak dolgok, amelyek fölött nincs hatalma a halálnak. A festék… az emlék… a szeretet.

HARRY:

Én is szerettem önt, Dumbledore.

DUMBLEDORE:

Tudom.

És már el is tűnt. HARRY *egyedül van. Belép* DRACO.

DRACO:

Tudtad, hogy abban a másik valóságban – abban, amibe Scorpius belenézett – én voltam a Varázsbűn-üldözési Főosztály vezetője? Lehet, hogy ez az iroda nemsokára az enyém lesz… Jól vagy?

HARRYt még mindig fojtogatja a fájdalom.

HARRY:

Gyere… körbevezetlek.

DRACO kissé vonakodva indul el a helyiségben. Idegenkedve néz körül.

DRACO:

Az a baj, hogy… sose akartam minisztériumi varázsló lenni. Gyerekkoromban se. Apám igen, ő másra se vágyott, de én nem.

HARRY:

Hát akkor mi akartál lenni?

DRACO:

Kviddicsező. De nem voltam elég jó. Legfőképp boldog akartam lenni.

HARRY bólint. DRACO még egy másodpercig rajta tartja a tekintetét.

Ne haragudj, sose voltam jó csevegő. Nem bánod, ha a tárgyra térek?

HARRY:

Nem, dehogy. És mi a – tárgy?

Szünet.

DRACO:

Azt gondolod, csak Theodore Nottnak volt időnyerője?

HARRY:

Tessék?

DRACO:

Az az időnyerő, amit a minisztérium lefoglalt, egy prototípus volt. Olcsó fémből készült. Működni működik, de az, hogy csak öt percre lehet visszamenni vele a múltba, sokat levon az értékéből. Egy sötét varázstárgyakkal foglalkozó komoly gyűjtőnek ilyet nem lehet eladni.

HARRY rájön, mire céloz DRACO.

HARRY:

Neked dolgozott?

DRACO:

Nem nekem. Apámnak. Apám gyűjtötte az egyedi dolgokat, az olyasmit szerette, ami senki másnak nincs. A minisztériumi szerkezetek – a Caarog-félék, ugye – nem érdekelték. Olyan időnyerőt akart, amivel éveket is vissza lehet menni a múltba, nem csak egy órát. Egyébként sose használta volna a szerkezetet, azt hiszem, titkon jobban tetszett neki a Voldemort nélküli világ. De – igen, az időnyerő az ő számára készült.

HARRY:

És te megtartottad?

DRACO előveszi az időnyerőt.

DRACO:

Nincs vele az ötperces probléma, és ragyog, mint az arany. Az ilyet szeretik a Malfoyok. Mosolyogsz.

HARRY:

Hermione Granger. Ezért nem semmisítette meg az elsőt: attól tartott, hogy van egy másik is. De azt tudod, hogy az Azkabanba kerülhettél volna, amiért rejtegetted.

DRACO:

Nézd a dolgot az én szememmel. Gondold meg, mi lett volna, ha az emberek megtudják, hogy lehetőségem volt utazni az időben. Gondolj a híresztelésre, aminek ezzel magam adtam volna hitelt.

HARRY ránéz DRACÓra, tökéletesen érti őt.

HARRY:

Scorpius.

DRACO:

Nem volt akadálya annak, hogy gyerekeink legyenek, de Astoria gyenge volt. Vérátok bántotta, súlyos tünetei voltak. Az egyik ősét átkozták meg, és rajta újra kijött. Hisz tudod, az ilyesmi generációkkal később is kiütközhet.

HARRY:

Sajnálattal hallom, Draco.

DRACO:

Nem akartam, hogy súlyosbodjon az állapota, azt mondtam, mindegy, mit mond apám, nem érdekel, ha kihal velem a Malfoy-vérvonal. De Astoria gyereket akart. Nem a Malfoy név vagy az aranyvér vagy a dicsőség miatt, hanem kettőnk miatt. És megszületett Scorpius. Az volt életünk legszebb napja, még úgy is, hogy a szülés nagyon megviselte Astoriát. Utána elvonultunk, elrejtőztünk, csak mi hárman. Féltettem Astoria maradék erejét. És így kelt szárnyra a pletyka.

HARRY:

El se tudom képzelni, milyen érzés lehetett.

DRACO:

Astoria mindig is tisztában volt vele, hogy nem éri meg az öregkort. És azt akarta, hogy ne maradjak teljesen egyedül, amikor ő elmegy, mert… Draco Malfoynak lenni egyet jelent az elszigeteltséggel. Rám mindig gyanakodva fognak nézni. Az ember nem szökhet meg a múltja elől. De azzal nem számoltam, hogy amikor elrejtem a fiamat ez elől az előítéletes, vádaskodó világ elől, azzal rettenetesebb rágalmat szabadítok rá, mint amivel nekem valaha szembesülnöm kellett.

HARRY:

A szeretet vakká tesz. Mindketten úgy jártunk, hogy nem azt adtuk a fiunknak, amire szüksége volt, hanem azt, amire nekünk szükségünk volt. Miközben buzgón próbáltuk átírni a saját múltunkat, tönkretettük az ő jelenüket.

DRACO:

Ezért van most szükséged erre. Megőriztem, és ellenálltam a kísértésnek, hogy használjam, pedig a lelkemet is odaadnám egyetlen percért, amit Astoriával tölthetek.

HARRY:

Nem, Draco… Nem lehet. Nem használhatjuk.

DRACO HARRYre függeszti a tekintetét, és most először, épp a legszörnyűbb vész árnyékában, barátokként néznek egymásra.

DRACO:

Meg kell keresnünk őket. Ha évszázadokig tart is, meg kell találnunk a fiainkat.

HARRY:

De nem tudjuk, mikor és hol vannak. Mindenfajta támpont nélkül kutatni az időben és a térben teljesen kilátástalan. Nem, félek, hogy itt most nem segít a szeretet, és nem segít az időnyerő se. Most minden a fiainkon múlik – csak ők menthetnek meg minket.

NEGYEDIK FELVONÁS, ÖTÖDIK SZÍN

GODRIC'S HOLLOW, JAMES ÉS LILY POTTER HÁZA ELŐTT, 1981

ALBUS:

Ne mondjuk el a nagyapámnak és a nagyanyámnak?

SCORPIUS:

Azt, hogy nélkülük nő fel a fiuk, mert ők meghalnak?

ALBUS:

Lily elég erős hozzá, azt tudom. Te is láttad őt.

SCORPIUS:

Igen, és nagyon jó volt ránézni. A helyedben én is mindenképp beszélni akarnék vele. De könyörögnie kell majd Voldemortnak Harry életéért, komolyan attól kell félnie, hogy Harry meghal. Te lennél a világ legnagyobb poéngyilkosa, de minden értelemben…

ALBUS:

Dumbledore. Dumbledore még él. Avassuk be Dumbledore-t. Csináljuk azt, amit Pitonnal csináltál.

SCORPIUS:

Merjük elárulni neki, hogy apád túléli az egészet, és gyerekei lesznek?

ALBUS:

Ő Dumbledore! Ő mindent meg tud oldani!

SCORPIUS:

Albus, kábé száz könyvet írtak arról, hogy mit tudott Dumbledore, honnan tudta, és mit miért csinált. De egy dolog világos: amit tett, azt meg kellett tennie, és én semmiképp sem akarok belekavarni ebbe. Akkor azért mertem segítséget kérni, mert egy párhuzamos jelenben voltam. Mi most nem ott vagyunk. Ez itt a múlt. És ha egy bajt elhárítunk a múltban, azzal tíz bajt csinálunk a jelenben. Ha valamit, ezt megtanultuk az eddigi kalandjainkból. Bárkivel beszélni, bárkinek a múltjába beleszólni – túl kockázatos.

ALBUS:

Akkor viszont a jövővel kell beszélnünk. Üzenetet kell küldenünk apámnak.

SCORPIUS:

Időrepülésre képes bagoly most épp nincs nálam. Apádnak pedig nincs időnyerője.

ALBUS:

Ha tudunk üzenni apámnak, valahogy visszajön ide, az biztos. Még ha gyártania kell is hozzá egy saját időnyerőt.

SCORPIUS:

Küldünk egy emléket – mint amilyen a merengőben van –, odaállunk a kis Harry fölé, elküldjük az üzenetet, és reménykedünk benne, hogy a megfelelő percben fog neki beugrani. Túl nagy esély nincs rá… Szóval odahajolunk a kicsi fölé, és azt kiabáljuk sokszor, hogy SEGÍTS! SEGÍTS! SEGÍTS! Mondjuk, lehet, hogy egy kicsit

traumatizáljuk vele szegényt.

ALBUS:

De csak egy kicsit.

SCORPIUS:

Az a kis trauma semmi ahhoz képest, ami történni fog… és lehet, hogy mikor majd töpreng… a jövőben… akkor fel tudja majd idézni az arcunkat, ahogy… kiabálunk…

ALBUS:

Azt, hogy „segíts”.

SCORPIUS:

Igazad van. Nem olyan jó ötlet.

ALBUS:

Mondjuk ki: rossz.

SCORPIUS:

Megvan! Mi magunk adjuk át az üzenetet. Várunk negyven évet – aztán átadjuk…

ALBUS:

Az se működne. Ha Delphinek sikerül arra az útra terelnie az időt, amelyikre akarja, utána egy egész hadsereget fog visszaküldeni, azok pedig megkeresnek, és… megölnek minket.

SCORPIUS:

Elbújunk egy bunkerben.

ALBUS:

Biztos nagyon kellemes lenne negyven évet tölteni veled egy bunkerben, de… ott is megtalálnának. És akkor meghalnánk, és az idő örökre úgy maradna, kizökkenve. Nem. Olyasmi kell, amit irányítani

tudunk, hogy a megfelelő időpontban kapja meg apa az üzenetet. Valami…

SCORPIUS:

Nincs ötletem. Viszont ha társat kéne választanom, akivel együtt élem át az örök sötétség visszatértét, téged választanálak.

ALBUS:

Ne haragudj, én viszont egy nagydarab átokpárbajhőst választanék.

LILY kilép a házból egy gyerekkocsival és benne a KISGYERMEK HARRYvel. LILY gondosan elhelyez a gyereken egy takarót.

A takarója. Lily betakarja vele.

SCORPIUS:

Igen, elég hűvös nap van.

ALBUS:

Apa sokszor mondta, hogy ez az egyetlen dolog, ami rámaradt az anyjától. Láttad, milyen szeretettel takargatta be vele? Apa biztos örül majd, amikor elmondom neki. Bár elmondhatnám neki…

SCORPIUS:

Én meg bár elmondhatnám apámnak… nem is tudom, hogy mit. Talán azt mondanám el neki, hogy időnként sokkal bátrabb tudok lenni, mint amilyennek hisz.

ALBUSnak támad egy gondolata.

ALBUS:

Scorpius… apámnak most is megvan az a takarója.

SCORPIUS:

Nem jó. Ha most írunk rá egy üzenetet, akármilyen kis betűkkel írjuk

is, a kelleténél korábban meg fogja találni, és az már időrontás.

ALBUS:

Mennyire ismered a szerelmi bájitalokat? Mi az az összetevő, ami mindegyikben benne van?

SCORPIUS:

Hát, többek között az igazgyöngypor.

ALBUS:

Igazgyöngyport elég ritkán használnak, nem?

SCORPIUS:

Hát igen, főleg, mert nagyon drága. De mit akarsz ezzel?

ALBUS:

Apával összebalhéztunk, mielőtt elutaztam a Roxfortba.

SCORPIUS:

Azt nagyon jól tudom. Nagyjából annak köszönhetjük, hogy most itt vagyunk.

ALBUS:

És én elhajítottam azt a takarót. Az meg kiborította a szerelmi bájitalt, amit Ron bácsi adott nekem viccből.

SCORPIUS:

Nagyon vicces.

ALBUS:

Szóval a bájital ráömlött a takaróra. És véletlenül azt is tudom, hogy anya azóta nem engedte, hogy apa bármihez hozzányúljon a szobámban.

SCORPIUS:

Na és?

ALBUS:

És közeledik a halloween, az ő idejükben ugyanúgy, mint itt a miénkben. És apa elmondta, hogy halloweenkor mindig előveszi a takarót – merthogy az az utolsó emléke az anyjától –, vagyis most is keresni fogja, és amikor megtalálja…

SCORPIUS:

Még mindig nem értem.

ALBUS:

Mi lép reakcióba az igazgyöngyporral?

SCORPIUS:

Hát, úgy tudom, hogy a szemiflázstinktúra, ha igazgyöngyporral érintkezik… meggyullad.

ALBUS:

És a szefi… szemiflázstinktúra látható szabad szemmel?

SCORPIUS:

Nem.

ALBUS:

Akkor, ha megszerezzük a takarót, és szemiflázstinktúrával írunk rá, akkor…

SCORPIUS *(felvillanyozva)*:

Akkor nem történik semmi, amíg rá nem ömlik a szerelmi bájital. A te szobádban. A jelenben. Dumbledore-ra, ez zseniális!

ALBUS:

Akkor már csak az a kérdés, hol találunk… szemiflázst.

SCORPIUS:

Bathilda Bircsók állítólag butaságnak tartotta, hogy a varázstudók kulcsra zárják a házuk ajtaját.

Az ajtó kitárul.

Tényleg annak tartotta. Hát akkor gyerünk pálcát lopni és bájt keverni.

NEGYEDIK FELVONÁS, HATODIK SZÍN

HARRY ÉS GINNY POTTER HÁZA, ALBUS SZOBÁJA

HARRY ALBUS ágyának szélén ül. GINNY belép, ránéz.

GINNY:
Meglep, hogy itt találllak.

HARRY:
Ne félj, nem nyúltam semmihez. Az emlékszoba érintetlen. *(Megrándul az arca.)* Bocsánat, rossz szót használtam.

GINNY nem szól semmit. HARRY felnéz rá.

Tudod, Ginny, volt már egy pár rémes halloweenem, de ez minimum a második legrémesebb.

GINNY:
Igazságtalan voltam, hogy… téged hibáztattalak. Mindig a szemedre hányom, hogy meggondolatlan vagy, és közben én meg… Amikor Albus eltűnt, rögtön téged tettelek felelőssé érte. Ne haragudj.

HARRY:

Most már nem tartasz felelősnek?

GINNY:

Harry, Albust elrabolta egy nagy erejű sötét boszorkány. Ezért hogy lehetnél felelős?

HARRY:

Én űztem el. Én kergettem a boszorkány karjaiba.

GINNY:

Lehetne, hogy ne úgy beszéljünk erről, mintha már minden elveszett volna?

GINNY bólint. HARRY sírva fakad.

HARRY:

Bocsáss meg nekem, Gin…

GINNY:

Nem hallottad, mit mondtam? Én is bocsánatot kérek.

HARRY:

Meg kellett volna halnom… Arra voltam elrendelve. Még Dumbledore is úgy gondolta. És mégis élek. Legyőztem Voldemortot. Az a sok ember, az a rengeteg ember, a szüleim, Fred, az Elesett Ötvenek… és éppen én maradok életben? Hogy van ez? Ennyi pusztulás – és én tehetek róla.

GINNY:

Őket Voldemort ölte meg.

HARRY:

De ha már előbb megállítottam volna Voldemortot? Az a sok vér mind az én kezemhez tapad. És most a fiunk is oda van…

GINNY:

Albus nem halt meg. Hallod, amit mondok, Harry? Albus nem halt meg.

Átkarolja HARRYt. Hosszú, vegytiszta boldogtalansággal teli csönd.

HARRY:

A kis túlélő. Hány embernek kell meghalnia a kis túlélőért?

HARRY inogva áll, nem tudja, mit tegyen. Aztán a takaróra esik a pillantása. Odamegy.

Ez a takaró minden, ami… ami megmaradt annak a halloweennek az emlékeként. Csak ez maradt tőlük. És amíg…

Felemeli a takarót. Észreveszi, hogy több helyen kilyukadt. Keserűen néz rá.

Csupa lyuk. Ron nyavalyás bájitala teljesen kiégette. Nézd meg! Tönkrement. Teljesen tönkrement.

Kiteríti a takarót. Látja, hogy az égett lyukak szöveget formáznak. Meglepődik.

Micsoda?

GINNY:

Harry, erre rá van írva valami.

A színpad egy másik részén feltűnik ALBUS és SCORPIUS.

ALBUS:

„Apa”.

SCORPIUS:

Azzal kezdjük, hogy apa?

ALBUS:
Igen, hogy tudja, hogy én üzenek.

SCORPIUS:
Harrynek hívják. Írjunk Harryt.

ALBUS *(határozottan)*:
Apát írunk.

HARRY:
„Apa”? Az áll itt, hogy apa? Nehezen kivehető.

SCORPIUS:
„Apa, SEGÍTS”.

GINNY:
„Senki”? Ez senki? És utána… „gond”…

HARRY:
„Apa Senki Gond Helló”? Na, ne. Ez valami buta vicc.

ALBUS:
„Apa. Segíts. Godric’s Hollow.”

GINNY:
Add ide, nekem jobb a szemem. Igen, ez „Apa Senki Gond” – de ez nem „helló”, ez „holló” vagy ilyesmi. És utána számok jönnek, ezek jobban kivehetők: „8… 1… 1… 0… 3… 1.” Lehet, hogy ez egy olyan muglitelefonszám? Vagy koordináták? Vagy…

HARRY felnéz, egyszerre tucatnyi gondolat fut át az agyán.

HARRY:

Nem. Ez egy dátum. 1981. október 31. Aznap ölték meg a szüleimet.

GINNY HARRYre néz, aztán megint a takaróra.

GINNY:

Ez itt nem „senki”. Hanem „segíts”.

HARRY:

„Apa. Segíts. Godric’s Hollow. 81/10/31.” Ez egy üzenet. Ilyen okos fiút! Kitalálta, hogyan tud üzenni nekem!

HARRY lelkesen megcsókolja GINNYt.

GINNY:

Ezt Albus írta?

HARRY:

Igen, és ezzel elmondta, hol vannak az időben és a térben. Most már tudjuk, hol a boszorkány, tudjuk, hol küzdhetünk meg vele.

Újabb lelkes csókot ad GINNYnek.

GINNY:

Még nem hoztuk haza őket.

HARRY:

Küldöm a baglyot Hermionénak. Te küldj baglyot Dracónak. Írd meg, hogy Godric’s Hollow-ban találkozunk, és hozza az időnyerőt.

GINNY:

Találkoz*unk*, igaz? Meg se forduljon a fejedben, hogy nélkülem mész vissza, Harry.

HARRY:

Hát persze, hogy te is jössz. Kaptunk egy esélyt, Ginny, és

Dumbledore-ra mondom, ennyi kellett csak: egy esély.

NEGYEDIK FELVONÁS, HETEDIK SZÍN

GODRIC'S HOLLOW

RON, HERMIONE, DRACO, HARRY és GINNY napjaink Godric's Hollow-jában sétálnak, ami pezsgő kisvárossá nőtt az évek során.

HERMIONE:
Godric's Hollow. Húsz éve nem jártam itt.

GINNY:
Csak nekem tűnik úgy, vagy tényleg több lett itt a mugli?

HERMIONE:
Hétvégi kirándulások kedvelt célpontja mostanában.

DRACO:
Azt meg is értem. Szép zsúpfedeles házak. És ott mi van, piac?

HERMIONE odamegy HARRYhez, aki külön nézelődik, és nagy hatással van rá a hely.

HERMIONE:
Emlékszel, mikor voltunk itt utoljára? Van egy kis nosztalgiám…

RON:

Nosztalgia, zavaró lófarkakkal.

DRACO pontosan érti a célzást.

DRACO:

Lehetne, hogy…

RON:

Malfoy, felőlem lehettek ti hirtelen puszipajtások Harryvel, és lehet neked egy viszonylag jó fej gyereked, de mondtál néhány nagyon ronda dolgot a feleségemnek és a feleségemről…

HERMIONE:

És a feleséged nem szorul rá, hogy harcba szállj helyette.

HERMIONE villámló pillantást vet RONra. RON meghátrál.

RON:

Jól van. De ha még egy szót szólsz róla vagy rólam…

DRACO:

Akkor mi lesz, Weasley?

HERMIONE:

Akkor vállon vereget. Ugyanis egy oldalon állunk, és egy csapat vagyunk, igaz, Ron?

RON *(felesége szúrós pillantása alatt)*:

Igen. Tulajdonképpen… nagyon szép hajad van. Draco.

HERMIONE:

Köszönöm, kedves férjem. Ez a hely pont jó lesz. Induljunk el…

DRACO elővészi az időnyerőt. Az vadul pörögni kezd, miközben a

többiek elfoglalják a helyüket körülötte.

Hatalmas fénysuhanás. Zajzuhogás. És megáll az idő. Aztán megfordul, hezitál egy kicsit, majd elindul visszafelé, előbb csak lassan…

Aztán egyre gyorsabban.

Mind körülnéznek.

RON:

Na? Sikerült?

NEGYEDIK FELVONÁS, NYOLCADIK SZÍN

GODRIC'S HOLLOW, PAJTA

ALBUS elámul, amikor megpillantja GINNYt, aztán HARRYt, majd a többieket is (RONt, DRACÓt és HERMIONÉt).

ALBUS:
Anya?

HARRY:
Albus Perselus Potter. Őszintén örülünk a találkozásnak.

ALBUS GINNY karjaiba veti magát. GINNY boldogan öleli magához.

ALBUS:
Megtaláltátok az üzenetet?

GINNY:
Megtaláltuk az üzenetet.

SCORPIUS az apjához siet.

DRACO:
Mi is megölelhetjük egymást, ha gondolod...

SCORPIUS az apjára néz, bizonytalan. Aztán produkálnak egy esetlen félölelést. DRACO mosolyog.

RON:
Na, hol az a Delphi?

SCORPIUS:
Tudnak Delphiről?

ALBUS:
Itt van. És szerintünk meg akar ölni téged. Még mielőtt Voldemort megátkozná önmagát. Megöl téged, ezzel megakadályozza, hogy teljesüljön a jóslat, és…

HERMIONE:
Igen, mi is gondoltunk erre. Azt tudjátok, hogy pontosan hol van most?

SCORPIUS:
Nem, eltűnt. Hogy tudtak… hogy tudtak az időnyerő nélkül…

HARRY *(közbevág)*:
Ez hosszú és bonyolult történet, Scorpius. Nincs most idő elmesélni.

DRACO hálásan rámosolyog HARRYre.

HERMIONE:
Harrynek igaza van. Az idővel futunk versenyt. El kell helyezkednünk, amilyen jól csak tudunk. Godric's Hollow nem túl nagy település, de a boszorkány bármelyik irányból érkezhet. Tehát olyan hely kell, ahonnan jól belátni a falut, ahonnan egyszerre több ember többfelé tud nézni, és – ez se utolsó szempont – ahol rejtve maradunk, hiszen nem szabad, hogy meglássanak minket.

Mindenki a homlokát ráncolva töpreng.

Szerintem a Szent Jeromos-templom mindegyik feltételt teljesíti.

NEGYEDIK FELVONÁS, KILENCEDIK SZÍN

GODRIC'S HOLLOW, TEMPLOM, SZENTÉLY

ALBUS egy templomi padon alszik. GINNY le sem veszi a szemét róla. HARRY a túloldalon áll, kinéz az ablakon.

HARRY:

Még mindig semmi. Miért nem jön?

GINNY:

Együtt vagyunk, apád és anyád élnek. Visszarepülni tudunk az időben, Harry, de felgyorsítani nem tudjuk. Majd jön, ha úgy gondolja, itt az ideje, mi pedig készen állunk a fogadására.

Az alvó ALBUSra néz.

Ha nem is teljes létszámban.

HARRY:

Szegény gyerek azt hitte, neki kell megmentenie a világot.

GINNY:

Szegény gyerek meg is mentette a világot. A takaróra írt üzenet mesteri megoldás volt. Igaz, kis híján tönkre is tette a világot, de azt

most ne feszegessük.

HARRY:

Mit gondolsz, most már jobban lesz?

GINNY:

Jó úton jár, de még kell neki egy kis idő. Ahogy neked is.

HARRY mosolyog. GINNY megint ALBUSra néz. HARRY is.

Tudod, Harry, amikor kinyitottam a Titkok Kamráját – miután Voldemort megigézett azzal a szörnyű naplóval –, és majdnem elpusztítottam mindent…

HARRY:

Igen, emlékszem.

GINNY:

Szóval utána, miután kijöttem a gyengélkedőről, a többiek szóba se álltak velem. Mindenki keresztülnézett rajtam – mindenki, kivéve azt a dicsőség övezte fiút, aki odajött hozzám a Griffendél klubhelyiségében, és kihívott egy parti robbantós snapszlira. Az emberek azt hiszik, mindent tudnak rólad, pedig épp a legszerethetőbb dolgokat nem ismerik, a csendes hőstetteidet. Igazából csak azt akarom mondani – és kérlek, emlékezz majd erre, ha ezen túlleszünk –, hogy az embereknek, és főleg a gyerekeknek, néha csak annyi kell, hogy valaki robbantós snapszlit játsszon velük.

HARRY:

Gondolod, hogy az hiányzik az életünkből? A robbantós snapszli?

GINNY:

Nem. Hanem az a szeretet, amit én akkor tőled kaptam. Mert nem hiszem, hogy Albus kap olyat.

HARRY:

Bármit megtennék érte.

GINNY:

Harry, te bárkiért megtennél bármit. Gondolkodás nélkül kész voltál az életedet adni a világért. Albusnak a személyes szeretetedet kell éreznie. Attól erősebb lesz, és te is erősebb leszel tőle.

HARRY:

Tudod, amikor azt hittük, hogy örökre elvesztettük Albust, akkor értettem csak meg igazán, hogy mire volt képes értem az anyám. Hogy mi tette olyan erőssé azt az ellenbűbájt, hogy képes volt visszaverni a halálos átkot.

GINNY:

Az egyetlen dolog, amiről Voldemortnak fogalma sem volt: a szeretet.

HARRY:

Én személyesen szeretem őt, Ginny.

GINNY:

Tudom, de ezt éreztetned is kell vele.

HARRY:

Micsoda szerencse, hogy te vagy nekem!

GINNY:

Hatalmas. És egy másik alkalommal szívesen megbeszélem veled, milyen szerencsés vagy, de most koncentráljunk Delphire.

HARRY:

Fogy az idő.

GINNY elgondolkodik valamin.

GINNY:

De az is lehet… Harry, elgondolkodtatok azon, hogy miért épp a mai napot választotta Delphi? Épp ezt a napot?

HARRY:

Mert ezen a napon változott meg minden.

GINNY:

Te ilyenkor már elmúltál egyéves, igaz?

HARRY:

Most egyéves és három hónapos vagyok.

GINNY:

Tehát Delphinek tizenöt hónapja lett volna rá, hogy megöljön téged. És most is már huszonnégy órája Godric's Hollow-ban van. Mire várna?

HARRY:

Nem értelek.

GINNY:

Lehet, hogy nem is miattad jött ide, hanem miatta! Őt akarja megállítani.

HARRY:

Hogyan?

GINNY:

Delphi azért választotta épp a mai estét, mert ma eljön ide az apja. Vele akar találkozni. Együtt akar lenni az apjával, akit szeret. Voldemort minden baja akkor kezdődött, amikor rád támadt. Ha nem tette volna meg…

HARRY:

Akkor tovább nőtt volna a hatalma. A sötétség még sötétebbé vált volna.

GINNY:

Ahhoz, hogy a jóslat ne teljesüljön be, nem kell megölni Harry Pottert. Elég az is, ha Voldemort nem csinál semmit.

NEGYEDIK FELVONÁS, TIZEDIK SZÍN

GODRIC'S HOLLOW, TEMPLOM, 1981

A csapat együtt van, és teljes a zavarodottság.

RON:

Na, tisztázzuk ezt: most azért küzdünk, hogy megvédjük Voldemortot?

ALBUS:

Voldemort megöli a nagyszüleimet. Voldemort rátámad apámra?

HERMIONE:

Zseniális vagy, Ginny. Delphi nem öli meg Harryt, helyette megakadályozza, hogy Voldemort rátámadjon. Hát persze!

DRACO:

Akkor most mi lesz? Várunk? Amíg meg nem jön Voldemort?

ALBUS:

Delphi tudja, hogy mikor jön? Nem azért jött ide egy nappal előbb, mert nem tudja, hogy mikor és merről érkezik?
A történelemkönyvekben – javíts ki, ha tévedek, Scorpius – nem írnak

arról, mikor és hogyan érkezett Voldemort Godric's Hollow-ba.

SCORPIUS ÉS HERMIONE:

Nem tévedsz.

RON:

Szent szalamandra! Már ketten vannak!

DRACO:

Hogy tudunk ebből a körülményből előnyt kovácsolni?

ALBUS:

Tudjátok, miben vagyok nagyon jó?

HARRY:

Sok mindenben, Albus.

ALBUS:

Százfűlé-főzésben. És szerintem Bathilda Bircsók pincéjében minden hozzávalót megtalálunk. Csinálhatunk egy Voldemortot, és idecsalhatjuk vele Delphit.

RON:

A Százfűlébe kell valamennyi abból, akivé változni akarsz. Nekünk nincs Voldemort-darabkánk.

HERMIONE:

De az alapötlet jó. Álegérrel csaljuk tőrbe a macskát.

HARRY:

Transzformálással mennyire jutnánk?

HERMIONE:

Tudjuk, hogy néz ki Voldemort. És van itt néhány kiváló boszorkány meg varázsló.

GINNY:

Át akartok alakítani valakit Voldemorttá?

ALBUS:

Nincs más megoldás.

HERMIONE:

Szerintem sincs.

RON bátran előlép.

RON:

Akkor én szeretnék… Úgy gondolom, nekem kell vállalnom. Nem mintha túl kellemesnek ígérkezne Voldemortnak lenni, de – nem akarom fényezni magam –, azt hiszem, én vagyok a legnyugisabb a társaságban. Szóval, ha átalakulok a Sötét Nagyúrrá, az bennem kisebb kárt okoz, mint bennetek, hevesebb emberekben.

HARRY félrehúzódik, magába fordul.

HERMIONE:

Hogy érted azt, hogy hevesebb?!

DRACO:

Én is jelentkeznék a feladatra. Úgy gondolom, Voldemort szerepe precizitást igényel – már megbocsáss, Ron –, és a fekete mágia ismeretét, és…

HERMIONE:

Én is jelentkezem. Mágiaügyi miniszterként nekem ez kötelességem és jogom is.

SCORPIUS:

Akkor talán húzzunk sorsot…

DRACO:

Te nem jelentkezel, Scorpius.

ALBUS:

Hát…

GINNY:

Azt már nem. Térjetek észhez! Én tudom, milyen az a hang az ember fejében. Azt én soha többet nem akarom átélni.

HARRY:

És különben is: nekem kell megtennem.

Mindenki HARRY *felé fordul.*

HARRY:

Csak akkor működik a dolog, ha Delphiben nincs kétség afelől, hogy Voldemorttal találkozott. Párszaszóul fog szólni hozzá – tudtam, hogy nem ok nélkül van még meg ez a képességem. Ezenkívül én éreztem már Voldemort érzéseit magamban. Megtapasztaltam, hogy milyen Voldemortnak lenni. Szóval csak én csinálhatom.

RON:

Ez egy agyrém. Nagyon szépen mondtad, de attól csak szép agyrém lett. Te vagy az utolsó, akinek…

HERMIONE:

Sajnos igazad van, barátom.

RON:

Ne, Hermione, ne mondd már. Harry nem csinálhat magából Voldemortot, ez…

GINNY:

Nekem pedig sajnos igazat kell adnom a bátyámnak.

RON:

Úgy is maradhat! Voldemort maradhat örökre!

HERMIONE:

Bármelyikünk úgy maradhat. Jogos az aggodalmad, de…

HARRY:

Várjatok, Hermione. Ginny!

HARRY és GINNY egymás szemébe néznek.

Ha azt mondod, ne tegyem meg, nem teszem meg. De úgy gondolom, hogy én vagyok rá a legalkalmasabb. Tévedek?

GINNY elgondolkozik, majd alig észrevehetően bólint. HARRY arca megkeményedik.

GINNY:

Igazad van.

HARRY:

Akkor lássunk hozzá.

DRACO:

Nem beszéljük meg előbb, hogy mit fogsz csinálni, merre mész…

HARRY:

Kint van, és figyel. Észre fog venni, és odajön hozzám.

DRACO:

És aztán? Ha már ott van veled? Emlékeztetlek, hogy nem akármilyen képességei vannak.

RON:

Nem gond. Harry becsalja ide, aztán együtt kinyiffantjuk.

DRACO:

„Kinyiffantjuk”?

HERMIONE körülnéz.

HERMIONE:

Elbújunk az ajtók mögött. Harry, te csald őt ide, erre a helyre *(arra a részre mutat, amit a templom rózsaablakán beeső fény megvilágít)*, és amikor már itt áll, akkor előjövünk, és elzárjuk előtte a menekülés útját.

RON *(DRACÓnak címezve)*:

És aztán kinyiffantjuk.

HERMIONE:

Most még meggondolhatod magad. Biztos, hogy képes vagy rá, Harry?

HARRY:

Képes vagyok rá.

DRACO:

Nem, ez nem lesz így jó, túl sok hiba csúszhat a dologba. Ha a transzformálás nem lesz tartós, és a boszorkány átlát a szitán… Ha most megszökik, borzalmas károkat okozhat… Ezt alaposabban meg kell terveznünk…

ALBUS:

Bízzon az apámban, Mr. Malfoy. Nem fogunk csalódni benne.

HARRY meghatottan pillant ALBUSra.

HERMIONE:

Pálcákat elő.

Mindenki előhúzza a varázspálcáját. HARRY *összekulcsolt kezei közé zárja a magáét.*

Fény gyúl, egyre erősödik, végül pusztítóan erőssé válik.

A transzformáció lassú és irtózatos.

HARRY*ből kiemelkedik* VOLDEMORT *alakja. Rettenetesen fest. Megfordul, végignéz a barátain és a családtagjain. Azok megrettenve néznek vissza rá.*

RON:

Ördög és pokol.

HARRY/VOLDEMORT:

Szóval sikerült?

GINNY *(komoran)*:

Igen. Sikerült.

NEGYEDIK FELVONÁS, TIZENEGYEDIK SZÍN

GODRIC'S HOLLOW, TEMPLOM, 1981

RON, HERMIONE, DRACO, SCORPIUS és ALBUS az ablaknál állnak, kinéznek rajta. GINNY nem tudja rávenni magát. Hátrébb húzódva ül. ALBUS észreveszi, hogy az anyja félrevonult. Odamegy hozzá.

ALBUS:

Ne félj, anya, nem lesz semmi baj!

GINNY:

Tudom. Vagyis remélem. Csak… nem akarom őt ebben az alakban látni. Arra nézek, akit szeretek, és azt látom, akit gyűlölök.

ALBUS leül az anyja mellé.

ALBUS:

Delphi tetszett nekem, anya. Érted? És olyan jó fej volt velem. Pedig kicsoda! Voldemort lánya.

GINNY:

Ehhez nagyon értenek, Albus. Ahhoz, hogy behálózzák az ártatlanokat.

ALBUS:

Én tehetek erről az egészről.

GINNY magához öleli ALBUSt.

GINNY:

Hát ez szép. Apád meg azt hiszi, hogy ő tehet mindenről. Micsoda egy páros vagytok ti!

SCORPIUS:

Ez ő. Ez ő. Delphi észrevette Harryt!

HERMIONE:

Mindenki a helyére! Ne feledjétek: csak akkor jövünk elő, ha Harry a fényre csalta a boszorkányt. Nem szúrhatjuk el, mert nem lesz több esélyünk.

Mindenki fürgén elindul.

DRACO:

Hermione Granger. Hermione Granger parancsokat osztogat nekem. *(HERMIONE odafordul felé, ő elmosolyodik.)* És egyáltalán nem zavar.

SCORPIUS:

Apa…

A csapat szétválik. Két nagy ajtó mögött bújnak el.

HARRY/VOLDEMORT belép a templomba. Tesz néhány lépést, aztán hátraszól.

HARRY/VOLDEMORT:

Bárki legyen, aki követ, meg fogja bánni.

DELPHI tűnik fel mögötte. Lenyűgözve néz rá. Itt áll előtte az apja. Erre a percre várt egész életében.

DELPHI:

Voldemort nagyúr… Én követtelek.

HARRY/VOLDEMORT:

Nem ismerlek. Távozz!

DELPHI nagy levegőt vesz.

DELPHI:

A lányod vagyok.

HARRY/VOLDEMORT:

Ha a lányom lennél, tudnék rólad.

DELPHI esdeklően néz rá.

DELPHI:

A jövőből jöttem. Bellatrix Lestrange és a te gyermeked vagyok. A Malfoy-kúrián születtem a roxforti csata előtt. A csata előtt, amit elvesztesz. Azért jöttem, hogy megmentselek.

HARRY/VOLDEMORT megfordul. Egymás szemébe néznek.

Rodolphus Lestrange, Bellatrix hű férje, elmondta nekem, amikor visszatért az Azkabanból, hogy ki vagyok, és megismertetett a jóslattal, amiről úgy hitte, nekem kell beteljesítenem. A lányod vagyok, nagyúr.

HARRY/VOLDEMORT:

Ismerem Bellatrixot, és látom néhány vonását az arcodon – ha nem is a legszebbeket. Hanem bizonyíték nélkül…

DELPHI nagy igyekezettel beszélni kezd párszaszóul.

HARRY/VOLDEMORT gonoszul felnevet.

Ez a bizonyítékod?

DELPHI könnyedén felemelkedik a levegőbe. HARRY/VOLDEMORT elámulva hátrál egy lépést.

DELPHI:
Az Auguránod vagyok, Sötét Nagyúr, téged szolgállak minden porcikámmal.

HARRY/VOLDEMORT *(igyekszik leplezni döbbenetét)*:
Tőlem… tanultál meg repülni?

DELPHI:
Igyekeztem arra az útra lépni, amelyen te jártál.

HARRY/VOLDEMORT:
Se varázsló, se boszorkány, senki nem merte még hozzám mérni magát.

DELPHI:
Kérlek, ne érts félre, nagyúr! Nem is álmodom róla, hogy hozzád mérhető legyek. De feltettem rá az életem, hogy olyan gyermeked legyek, akire büszke lehetsz.

HARRY/VOLDEMORT *(rávágja)*:
Látom, mi vagy, és látom, mi lehetsz még… leányom.

DELPHI mélységes megindultsággal néz rá.

DELPHI:
Atyám?

HARRY/VOLDEMORT:
Micsoda hatalommal bírhatunk mi ketten!

DELPHI:

Atyám…

HARRY/VOLDEMORT:

Jöjj ide, állj a fénybe, hogy lássam, mi sarjadt a véremből.

DELPHI:

Hibát készülsz elkövetni. Nem szabad megtámadnod Harry Pottert. Tönkre fog tenni téged.

HARRY/VOLDEMORT keze visszaváltozik HARRY kezévé. Látja ezt, meghökken, megijed, és gyorsan talárja ujjába rejti a kezét.

HARRY/VOLDEMORT:

Az egy kisgyermek.

DELPHI:

De az anyja szeretete védi, visszahull rád az átkod, tönkretesz téged, ő túl erős lesz, te pedig túl gyenge. Később erőre kapsz majd, és tizenhét éven át harcolni fogsz vele, de a harc a vereségeddel ér véget.

HARRY/VOLDEMORT haja elkezd kinőni, ő érzi ezt, és próbálja eltakarni. A fejére húzza a kámzsáját.

HARRY/VOLDEMORT:

Akkor hát nem támadom meg. Hallgatok rád.

DELPHI:

Atyám?

HARRY/VOLDEMORT összemegy, most már jobban hasonlít HARRYre, mint VOLDEMORTra. Hátat fordít DELPHInek.

Atyám?

HARRY *(próbál VOLDEMORT hangján beszélni)*:

A terved jó. Nem szállok harcba vele. Jó szolgálatot tettél nekem, most jöjj hát a fénybe, hogy jobban lássalak.

DELPHI észreveszi, hogy egy ajtó résnyire kinyílik, majd behúzzák. A homlokát ráncolja, erősen gondolkodik, a gyanakvása egyre nő.

DELPHI:

Atyám…

Igyekszik úgy kerülni, hogy lássa a férfi arcát, szinte táncolnak.

Te nem Voldemort nagyúr vagy.

DELPHI bűbájt röpít ki a kezéből. HARRY viszonozza.

Piroinitio!

HARRY:

Piroinitio!

A két bűbáj a terem közepén gyönyörű robbanással összeütközik. DELPHI a másik kezével egy-egy bűbájt küld a két ajtóra, miközben azokat kintről próbálják kinyitni.

DELPHI:

Potter… Colloportus!

HARRY riadtan néz az ajtók felé.

Mi baj? Csak nem a barátaid segítségére számítottál?

HERMIONE *(kintről)*:

Harry! Harry!

GINNY *(kintről)*:

Bezárta az ajtót!

HARRY:

Jól van. Akkor egyedül bánok el veled.

Támadásba lendül. A boszorkány azonban sokkal erősebb nála. HARRY pálcája DELPHI felé repül. HARRYt lefegyverezték, tehetetlen.

Hogy tudtál…? Mi vagy te?

DELPHI:

Sokáig figyeltelek, Harry Potter. Többet tudok rólad, mint az apám tudott.

HARRY:

Azt hiszed, megismerted a gyenge pontomat?

DELPHI:

Azért tanultam, hogy méltó legyek őhozzá! Igen, még ha ő is minden idők legnagyobb mágusa, büszke lesz rám! Expulso!

HARRY félregördül, mögötte felrobban a padló. Gyorsan bemászik egy pad alá, és lázasan töpreng, mit tudna tenni a boszorkány ellen.

Kúszva-mászva menekülsz előlem? Harry Potter… A varázsvilág hőse. Iszkol, mint egy patkány. Vingardium leviosa!

A pad a levegőbe emelkedik.

Nem is tudom, fárasszam-e magam azzal, hogy megöllek – hiszen ha ma távol tartom tőled apámat, az amúgy is a pusztulásodat jelenti. Mit tegyek, mit tegyek? Mindegy, úgyis unatkozom, megöllek.

Ráejti a padot HARRYre. HARRY félregördül, a pad összetörik.

ALBUS mászik ki egy rácson át a padló alól. Egyikük se veszi észre őt.

Avada…

ALBUS:

Apa…

HARRY:

Albus! Ne!

DELPHI:

Ketten is vagytok? Na, most kivel kezdjem? Legyen a gyerek az első. Avada Kedavra!

Kilövi a gyilkos átkot ALBUS felé, de HARRY félrelöki ALBUSt, és az átok a padlóba csapódik. HARRY kilő egy bűbájt DELPHI felé.

DELPHI:

Azt hiszed erősebb vagy nálam?

HARRY:

Nem. Egyedül nem.

Könyörtelenül lövik egymásra az átkokat. Közben ALBUS fürgén elgördül onnan, és bűbájt küld előbb az egyik, majd a másik ajtó felé.

De együtt igen.

ALBUS mindkét ajtót kinyitja a pálcájával.

ALBUS:

Alohomora! Alohomora!

HARRY:

Tudod, én sose harcoltam egyedül. És nem is fogok soha.

HERMIONE, RON, GINNY és DRACO belépnek a két ajtón, és átkokat lőnek DELPHI felé. A boszorkány üvölt dühében. Oroszlánként harcol, de ennyi ellenfelet nem győzhet le.

Dörrenések sora – és DELPHI a túlerő nyomása alatt a padlóra roskad.

DELPHI:

Nem… nem…

HERMIONE:

Brachiastrictus!

DELPHI megkötözve fekszik.

HARRY a legyőzött felé indul. Egy pillanatra sem veszi le róla a szemét. A többiek nem közelítenek.

HARRY:

Jól vagy, Albus?

ALBUS:

Igen, apa, jól vagyok.

HARRY továbbra sem veszi le a szemét DELPHIről. Még mindig tart tőle.

HARRY:

Ginny, nem sebesült meg Albus? Tudnom kell, hogy jól van.

GINNY:

Mindenképp jönni akart. És csak ő fért át a rácson. Próbáltam visszatartani.

HARRY:

Csak mondd, hogy nem esett baja.

ALBUS:
Semmi bajom, apa, hidd el.

HARRY folyamatosan közelít DELPHIhez.

HARRY:
Engem már nagyon sokan próbáltak bántani – de a fiamat! Te a fiamat merted bántani!

DELPHI:
Csak meg akartam ismerni az apámat.

Ez a mondat meglepi HARRYt.

HARRY:
Nem csinálhatsz másik életet magadnak. Mindig is árva leszel. Attól nem szabadulsz.

DELPHI:
Kérlek… hadd lássam őt.

HARRY:
Erre hiába kérsz.

DELPHI *(most tényleg szánalomra méltó)*:
Akkor ölj meg…

HARRY elgondolkodik, de csak egy pillanatig.

HARRY:
Azt se tehetem meg.

ALBUS:
Mi? Apa! De hát életveszélyes!

HARRY:

Nem, Albus…

ALBUS:

És gyilkolt! Ott voltam, láttam…

HARRY odafordul, és a fiára néz. Azután GINNYre.

HARRY:

Igen, Albus, ő gyilkolt, de mi nem gyilkolunk.

HERMIONE:

Jobbnak kell lennünk náluk.

RON:

Igen, bosszantó, de ezt tanultuk.

DELPHI:

Vedd el az ép eszemet! Vedd el az emlékeimet! Feledtesd el velem, ki vagyok!

RON:

Nem. Visszaviszünk a saját korunkba.

HERMIONE:

És az Azkabanba kerülsz. Ugyanúgy, mint anyád.

DRACO:

Ott fogsz élve elrohadni.

HARRY zajt hall. Egy sziszegő hangot.

Aztán felhangzik a halál hangja – egy hang, amihez foghatót még nem hallottunk.

Haaarry Potttter…

SCORPIUS:

Mi ez?

HARRY:

Ne. Ne. Még ne.

ALBUS:

Mi van?

RON:

Voldemort.

DELPHI:

Atyám?

HERMIONE:

Most? Itt?

DELPHI:

Atyám!

DRACO:

Silencio! *(DELPHIt szájpecek némítja el.)* Vingardium leviosa!
(A bűbáj felemeli és elrepíti DELPHIt.)

HARRY:

Itt van. Megérkezett.

VOLDEMORT hátulról bejön a színpadra, átvág rajta, és lemegy a nézőtérre. A halált hozza magával. És ezt mindenki tudja.

NEGYEDIK FELVONÁS, TIZENKETTEDIK SZÍN

GODRIC'S HOLLOW, 1981

HARRY tehetetlenül néz VOLDEMORT után.

HARRY:
Voldemort most készül megölni a szüleimet. És meg is fogja tenni, mert nem tudom megakadályozni.

DRACO:
Ez nem igaz.

SCORPIUS:
Apa, ezt most nem kéne…

ALBUS:
Meg tudnád akadályozni… hogy megölje őket. De nem fogod.

DRACO:
Ez az igazi hőstett.

GINNY megfogja HARRY kezét.

GINNY:

Nem kell végignézned, Harry. Hazamehetünk.

HARRY:
Ha hagyom, hogy megtegye… akkor végig is kell néznem.

HERMIONE:
Akkor mind végignézzük.

RON:
Mind végignézzük.

Ismeretlen hangokat hallunk…

JAMES *(kintről)*:
Lily, fogd Harryt, menekülj! Itt van! Ő az! Menekülj! Majd én feltartom…

Egy dörrenés, aztán nevetés.

Hagyj békén minket, menj innen! Menj innen!

VOLDEMORT *(kintől)*:
Avada Kedavra!

HARRY összerezzen, mikor zöld fény villan körbe a nézőtéren.

ALBUS megfogja a kezét. HARRY megszorítja a kezet. Szüksége van rá.

ALBUS:
Megtett mindent, amit tudott.

GINNY kihúzza magát HARRY mellett, és megfogja a másik kezét. HARRY kettejükre támaszkodik, most úgy tud csak állva maradni.

HARRY:

Ott van anya az ablakban. Látom az anyámat, és gyönyörű.

Dörrenések jelzik, hogy ajtók robbannak ki a helyükből.

LILY *(kintről)*:
Harryt ne, Harryt ne, könyörgök, csak őt ne!

VOLDEMORT *(kintről)*:
Állj félre, te ostoba… Eredj innen…

LILY *(kintről)*:
Ne bántsd Harryt, könyörgök, inkább engem ölj meg…

VOLDEMORT *(kintről)*:
Utoljára figyelmeztetlek…

LILY *(kintről)*:
Ne bántsd Harryt! Kegyelmezz… könyörgök, kegyelmezz… Ne bántsd Harryt! Könyörgök! Bármit megteszek…

VOLDEMORT *(kintről)*:
Avada Kedavra!

És olyan, mintha villám járná át HARRY *testét. A földre roskad, megbénítja a gyász fájdalma.*

Egy összeaszott sikolyra emlékeztető hang száll le és fel körülöttünk.

És csak nézünk.

Aztán ami ott volt, lassan már nincs ott.

A színpad átalakul és elfordul.

HARRY*, a családja és a barátai kifordulnak vele.*

NEGYEDIK FELVONÁS, TIZENHARMADIK SZÍN

GODRIC'S HOLLOW, JAMES ÉS LILY POTTER HÁZÁNAK BELSEJE, 1981

Egy ház romjai között vagyunk. Egy házban, amire kegyetlen támadás sújtott le.
HAGRID *lépked a romok között.*

HAGRID:

James?

Körülnéz.

Lily?

Lassan lépked, nem akar túl hamar túl sok mindent látni. Meg van rökönyödve.
Végül meglátja őket. Megáll, nem szól semmit.

Jaj. Jaj. Ezt nem… ezt nem… Erre nem… Mondták, de… Azt hittem, nem igaz…

Nézi őket, lehajtja a fejét. Elmotyog pár szót, aztán zsebe

mélyéből elővesz pár szál megnyomott virágot, és leteszi őket a padlóra.

Bocsássatok meg, de azt mondták… Dumbledore azt mondta, nem maradhatok itt veletek. Mindjárt jönnek a muglik a villogó kék lámpáikkal, és nem örülnének, ha itt találnának egy ilyen nagy melákot.

Csuklik egyet a sírástól.

De olyan nehéz elmenni. Higgyétek el… nem felejtünk el titeket soha… se én… se senki.

És akkor meghall egy hangot: egy kisgyerek szipogását. Arrafelé fordul, és meggyorsítja lépteit.

Lenéz, és megáll a kiságy fölött, amely mintha fényt sugározna.

Nocsak. Szerbusz. Te biztos Harry vagy. Szerbusz, Harry Potter. Én Rubeus Hagrid vagyok. És a barátod leszek, ha tetszik neked, ha nem. Mert cudarul bánt veled a sors, ha nem is tudod még. És barátokra lesz szükséged. Most pedig legjobb lesz, ha velem jössz, mit gondolsz?

Villogó kék lámpák világítják meg és vonják szinte éteri fénybe a teret. HAGRID *gyengéden a karjába veszi* HARRYt. *Aztán hátra se nézve elsiet a házon keresztül.*

Lágyan elsötétül a szín.

NEGYEDIK FELVONÁS, TIZENNEGYEDIK SZÍN

ROXFORT-KASTÉLY, OSZTÁLYTEREM

SCORPIUS és ALBUS beszaladnak, nagyon izgatottak. Becsapják maguk mögött az ajtót.

SCORPIUS:
El sem merem hinni, hogy megtettem.

ALBUS:
Én sem tudom elhinni, hogy ezt tetted.

SCORPIUS:
Elhívtam Rose Granger-Weasley-t. Rose Granger-Weasley-t.

ALBUS:
És ő lepattintott.

SCORPIUS:
De megtettem az első lépést. Elültettem a magot. Az eljövendő házasságunk magját.

ALBUS:
Remélem, tudod, hogy álomvilágban élsz.

SCORPIUS:

Ezt el is hinném, ha Polly Chapman nem akart volna velem menni az iskolai bálba…

ALBUS:

Igen, egy másik valóságban, ahol nagyságrendekkel menőbb voltál, ott egy *másik* Polly Chapman veled akart menni a bálba. Szóval ez…

SCORPIUS:

Igen, tudom, a logika azt diktálná, hogy Pollyra hajtsak – vagy ő hajtson rám –, mert ő egy szépség, meg minden, de Rose akkor is Rose.

ALBUS:

A logika azt diktálná, hogy tiszta lökött vagy. Rose utál téged.

SCORPIUS:

Pontosítsunk: korábban utált, de láttad, mi volt az arcán, amikor beszéltem vele? Nem utálat, hanem sajnálat.

ALBUS:

És a sajnálat jobb?

SCORPIUS:

A sajnálat biztató kezdet, Albus, olyan alap, amire palotát lehet építeni: a szerelem palotáját.

ALBUS:

Pedig azt hittem, hogy nekem lesz előbb barátnőm.

SCORPIUS:

Jaj, biztos neked lesz. Például az új bájitaltan-tanárnő, az a füstösre festett szemű. Ő elég öreg neked, nem?

ALBUS:

Nem vagyok rákattanva az idősebb nőkre!

SCORPIUS:
És ráérsz, rengeteg idő van elcsábítani őt. Mert az még évekig eltart, amíg meggyőzöm Rose-t.

ALBUS:
Csodálom az önbizalmadat.

ROSE megy el mellettük a lépcsőn, ránéz mindkettejükre.

ROSE:
Sziasztok.

Egyik fiú sem tud hirtelen válaszolni. ROSE SCORPIUSra néz.

Ha ezentúl minden ciki lesz, akkor csak miattad lesz az.

SCORPIUS:
Vettem és értettem.

ROSE:
Oké. Skorpiókirály.

ROSE mosolyogva továbbmegy. SCORPIUS és ALBUS egymásra néznek. ALBUS vigyorog, és belebokszol SCORPIUS karjába.

ALBUS:
Lehet, hogy igazad van, és a sajnálat biztató kezdet.

SCORPIUS:
Jössz a kviddicspályára? A Mardekár a Hugrabug ellen játszik. Nagy meccs lesz.

ALBUS:
Úgy tudtam, utáljuk a kviddicset.

SCORPIUS:

Változik az ember. Különben elkezdtem gyakorolni. Szerintem összejöhet, hogy idővel bevegyenek a csapatba. Na, gyere!

ALBUS:

Nem mehetek. Apám üzent, hogy eljön…

SCORPIUS:

Lóg a minisztériumból?

ALBUS:

Szeretne sétálni egyet velem. Mutatni akar valamit, meg… beszélgetni.

SCORPIUS:

Sétálni mentek?

ALBUS:

Jó, tudom. Ez olyan „szülő-gyerek kötődés” hülyeség lesz, vagy valami hasonló hányinger dolog. De azért szerintem elmegyek vele.

SCORPIUS megöleli ALBUSt.

Mit csinálsz? Nem úgy volt, hogy nem ölelkezünk?

SCORPIUS:

Elbizonytalanodtam. Lehet, hogy mégis illik… kettőnknek ehhez a vadiúj kiadásához.

NEGYEDIK FELVONÁS, TIZENÖTÖDIK SZÍN

EGY GYÖNYÖRŰ DOMB

HARRY és ALBUS felsétálnak egy dombra egy csodaszép nyári napon. Felfelé menet nem beszélnek, csak élvezik a nap meleg sugarait az arcukon.

HARRY:
Na és felkészültél?

ALBUS:
Mire?

HARRY:
Hát, jönnek az év végi vizsgák, aztán az ötödév – az fontos év –, én ötödéves koromban…

Ránéz ALBUSra. Elmosolyodik. Gyorsabban mondja tovább.

Sok mindent csináltam. Volt közte jó. Volt közte rossz. És egy csomó minden, ami összezavart.

ALBUS:
Jó tudni.

HARRY mosolyog.

Néztem őket egy rövid ideig: édesapádat és édesanyádat. Nevettek… Nagyon vidámak voltatok. Apád füstkarikákat eregetett neked, és te… egyfolytában kacagtál.

HARRY:

Igen?

ALBUS:

Nagyon szeretted volna őket. És szerintem Lily meg James meg én is nagyon szerettük volna őket.

HARRY bólint. Egy kicsit kínos most a csend. Mindketten próbálják elérni a másikat, de egyiküknek se sikerül.

HARRY:

Tudod, sokáig azt hittem, hogy eltűnt belőlem Voldemort, azt hittem, megszabadultam tőle. De aztán újra megfájdult a sebhelyem, és álmodni kezdtem róla… és újra tudtam párszaszóul. És kezdtem úgy érezni, hogy soha nem is változott semmi, végig ott volt bennem…

ALBUS:

És tényleg?

HARRY:

Volt bennem egy rész, ami Voldemorthoz tartozott, és az akkor régen meghalt. De hogy fizikailag eltűnt belőlem, az nem volt elég, mentálisan is meg kellett szabadulnom tőle. És ez kemény feladat egy negyvenéves embernek.

ALBUSra néz.

Amit akkor mondtam neked, az megbocsáthatatlan, és nem kérhetlek rá, hogy felejtsd el. De azt remélem, túl tudunk lépni rajta. Igyekezni

fogok jobb apád lenni, Albus. Megpróbálok őszinte lenni veled, és…

ALBUS:

Apa, nem kell…

HARRY:

Azt mondtad, úgy tudod, én nem félek semmitől, pedig… rengeteg mindentől félek. Azt tudtad például, hogy félek a sötétben?

ALBUS:

Harry Potter fél a sötétben?

HARRY:

Nem szeretem a szűk helyeket, és… ezt még senkinek nem mondtam el, de eléggé irtózom… *(Habozik, mielőtt kimondja.)* a galamboktól.

ALBUS:

Irtózol a galamboktól?

HARRY *(fintorogva)*:

Undok, koszos, csipkedő szárnyasok. Kiráz tőlük a hideg.

ALBUS:

A galamb egy ártalmatlan állat!

HARRY:

Igen, tudom, és mégis. Viszont ami a világon a legijesztőbb számomra, Albus Perselus Potter, az az, hogy az apád vagyok. Mert erre a feladatra senki nem készített fel. A legtöbb embernek legalább van egy apja, akihez viszonyíthat: próbálhat vagy olyan lenni, mint ő, vagy másmilyen. Nekem nincs miből kiindulnom, vagy alig van. Úgyhogy most tanulom a dolgot, érted? És hidd el, minden erőmmel azon vagyok, hogy jó apád legyek.

ALBUS:

Én pedig megpróbálok jobb fiad lenni. Tudom, persze, hogy nem vagyok James. Sose leszek olyan, mint ti…

HARRY:
James a legkevésbé se olyan, mint én.

ALBUS:
Nem?

HARRY:
Ő mindenhez könnyen jut hozzá. Az én gyerekkorom csupa küszködés volt.

ALBUS:
Az enyém is. Akkor szerinted én olyan vagyok, mint te?

HARRY rámosolyog ALBUSra.

HARRY:
Igazából inkább olyan vagy, mint édesanyád: merész, tüzes, humoros. És ezt szeretem. Örülök, hogy ilyen fiam van.

ALBUS:
Kis híján elpusztítottam a világunkat.

HARRY:
A veszély forrása Delphi volt, Albus. Előcsaltad őt, és megtaláltad a módját, hogy legyőzhessük. Talán most nehéz belátni, de megmentettél minket.

ALBUS:
De nem lehetett volna ezt jobban is csinálni?

HARRY:
Azt hiszed, én nem ugyanezt kérdezem magamtól?

ALBUS *(összeszorul a torka, mert tudja, hogy ebben nem volt méltó az apjához)*:

De akkor, amikor elfogtuk, meg akartam ölni őt.

HARRY:

Albus, végignézted, ahogy meggyilkolja Craiget, haragos voltál, ezzel nincs semmi baj. És amúgy sem tetted volna meg.

ALBUS:

Figyelj… lehet, hogy ez a mardekáros oldalam. Lehet, hogy ezt látta meg bennem a Teszlek Süveg.

HARRY:

Nem tudom, mi van a fejedben, Albus – és igazából, mivel tinédzser vagy, az a normális, ha nem értem, mi zajlik a fejedben –, de a szívedet már értem. Nem volt ez mindig így, nagyon sokáig nem volt így, de hála ennek a „kalandnak” most már tudom, mi van a szívedben. Mardekár vagy Griffendél, mindegy, milyen címkét akasztottak rád, én tudom – tudom –, hogy a szíved jó, és a helyén van. És ha tetszik, ha nem, ha így folytatod, remek varázsló lesz belőled.

ALBUS:

Ó, nem leszek én varázsló, galambversenyeket fogok rendezni. Az nagyon bejön nekem.

HARRY vigyorog.

HARRY:

A keresztneveidet nem szabad tehernek érezned. Albus Dumbledore-t nagyon nehéz próbák elé állította az élet, Perselus Piton pedig… róla mindent tudsz.

ALBUS:

Jó emberek voltak.

HARRY:

Nagyszerű emberek voltak, és döbbenetesen nagy hibáik is voltak. És tudod mit? A hibáik majdhogynem még nagyobb emberré tették őket.

ALBUS körülnéz.

ALBUS:

Apa… mit keresünk itt?

HARRY:

Gyakran eljövök ide.

ALBUS:

De hisz ez egy temető…

HARRY:

És itt van Cedric sírja.

ALBUS:

Apa…

HARRY:

A fiút, aki meghalt – Craig Bookert –, jól ismerted őt?

ALBUS:

Nem elég jól.

HARRY:

Én se ismertem elég jól Cedricet. Lehetett volna belőle válogatott kviddicsjátékos. Vagy kiváló auror. Bármi lehetett volna belőle. És jól mondja Amos: ellopták őt. Így hát eljövök ide, amikor csak tudok. És bocsánatot kérek tőle.

ALBUS:

Ez… tök jó dolog.

ALBUS odamegy az apja mellé, aki CEDRIC sírjánál áll. HARRY rámosolyog a fiára, aztán felnéz az égre.

HARRY:

Azt hiszem, szép napunk lesz.

Megérinti a fia vállát. És a két alak – épp csak egy kicsit – egybeolvad.

ALBUS *(mosolyog)*:

Szerintem is.

VÉGE

A TÖRTÉNET SZERZŐINEK ÉLETRAJZA

J.K. ROWLING

J.K. Rowling hét Harry Potter-regény és három, jótékony céllal kiadott kísérőkönyv szerzője. A regényekből több mint 450 millió példány kelt el, és 79 nyelvre fordították le őket. J.K. Rowling a szerzője továbbá a 2012-ben megjelent, felnőtteknek szóló *Átmeneti üresedés* című regénynek, valamint a Robert Galbraith álnéven kiadott Cormoran Strike-krimisorozatnak. Rowling forgatókönyvíróként a 2016 novemberében bemutatásra kerülő, a varázsvilágot tovább bővítő *Legendás állatok és megfigyelésük* című filmmel debütál, amelynek elkészítésében producerként is részt vesz.

JOHN TIFFANY

John Tiffany rendezte a *Once* című előadást, amelyért számos díjjal jutalmazták úgy a West Enden, mint a Broadwayn. A Royal Court társrendezőjeként a *The Twits*, a *Hope* és a *The Pass* című produkciókon dolgozott. Ő rendezte a National Theatre of Scotland számára a *Let the Right One In* című darabot, amit később a Royal Courtban, a West Enden és a St Ann's Warehouse-ban is bemutattak. Tiffany dolgozott a National Theatre of Scotland alábbi előadásaiban is: *Macbeth* (a Broadwayn is bemutatták), *Enquirer, The Missing, Peter Pan, The House of Bernarda Alba, Transform Caithness: Hunter, Be Near Me, Nobody Will Ever Forgive Us, The Bacchae, Black Watch* – ezért elnyerte az Olivier és Critics' Circle legjobb rendezőnek járó díját –, *Elizabeth Gordon Quinn* és *Home: Glasgow*. Újabb munkái közé tartozik még az American Repertory

Theatre-nél és a Broadwayn bemutatott *The Glass Menagerie*, valamint a Brooklyn Academy of Musicon színpadra állított *The Ambassador*. Tiffany 2005 és 2012 között a National Theatre of Scotland rendezőjeként dolgozott, és a 2010–2011-es egyetemi évben Radcliffe Fellow volt a Harvard Egyetemen.

JACK THORNE

Jack Thorne színpadi, filmes, televíziós és rádiós produkciók szerzője. Fontosabb színházi munkái: *Hope* és *Let the Right One In* (John Tiffany rendezései), *The Solid Life of Sugar Water* (Graeae Theatre Company és National Theatre), *Bunny* (Edinburgh Fringe Festival), *Stacy* (Trafalgar Studios), *2nd May 1997* (Bush) és *When You Cure Me* (Bush). Adaptációi: *The Physicists* (Donmar Warehouse) és *Stuart: A Life Backwards* (HighTide). Filmes munkái: *War Book, A Long Way Down* és *The Scouting Book for Boys*. Televíziós munkák: *The Last Panthers, Don't Take My Baby, This Is England, The Fades, Glue, Cast-Offs* és *National Treasure*. Thorne 2016-ban megkapta a legjobb minisorozatnak, illetve a legjobb drámai tévéfilmnek járó BAFTA-díjat a *This Is England '90*-ért, illetve a *Don't Take My Babyért*. 2012-ben a legjobb drámai sorozatnak *(The Fades)* és a legjobb minisorozatnak *(This Is England '88)* járó díjat vehette át.

AZ ANGOL SZÍNLAP

Craig Bowker Jr
Jeremy Ang Jones

Moaning Myrtle, Lily Potter Sr
Annabel Baldwin

Uncle Vernon, Severus Snape, Lord Voldemort
Paul Bentall

Scorpius Malfoy
Anthony Boyle

Albus Potter
Sam Clemmett

Hermione Granger
Noma Dumezweni

Polly Chapman
Claudia Grant

Hagrid, Sorting Hat
Chris Jarman

Yann Fredericks
James Le Lacheur

Aunt Petunia, Madam Hooch, Dolores Umbridge
Helena Lymbery

Amos Diggory, Albus Dumbledore
Barry McCarthy

Trolley Witch, Professor McGonagall
Sandy McDade

Station Master
Adam McNamara

Ginny Potter
Poppy Miller

Cedric Diggory, James Potter Jr, James Potter Sr
Tom Milligan

Dudley Dursley, Karl Jenkins, Viktor Krum
Jack North

Harry Potter
Jamie Parker

Draco Malfoy
Alex Price

Bane
Nuno Silva

Rose Granger-Weasley, Young Hermione
Cherrelle Skeete

Delphi Diggory
Esther Smith

Ron Weasley
Paul Thornley

Young Harry Potter
Rudi Goodman, Alfred Jones, Bili Keogh, Ewan Rutherford, Nathaniel Smith, Dylan Standen

Lily Potter Jr
Zoe Brough, Cristina Fray, Christiana Hutchings

Other roles played by

Nicola Alexis, Jeremy Ang Jones, Rosemary Annabella, Jack Bennett, Paul Bentall, Morag Cross, Claudia Grant, James Howard, Lowri James, Chris Jarman, Martin Johnston, James Le Lacheur, Helena Lymbery, Barry McCarthy, Andrew McDonald, Adam McNamara, Tom Milligan, Jack North, Stuart Ramsay, Nuno Silva, Cherrelle Skeete

Swings

Helen Aluko, Morag Cross, Chipo Kureya, Tom Mackley, Joshua Wyatt

Movement Captain
Nuno Silva

Assistant Movement Captain
Jack North

Voice Captain
Morag Cross

ALKOTÓTÁRSAK ÉS MŰSZAKI KÖZREMŰKÖDŐK

Original Story
J.K. Rowling, John Tiffany, Jack Thorne

Playwright
Jack Thorne

Director
John Tiffany

Movement Director
Steven Hoggett

Set Designer
Christine Jones

Costume Designer
Katrina Lindsay

Composer & Arranger
Imogen Heap

Lighting Designer
Neil Austin

Sound Designer
Gareth Fry

Illusions & Magic

Jamie Harrison

Music Supervisor & Arranger
Martin Lowe

Casting Director
Julia Horan CDG

Production Manager
Gary Beestone

Production Stage Manager
Sam Hunter

Associate Director
Des Kennedy

Associate Movement Director
Neil Bettles

Associate Set Designer
Brett J. Banakis

Associate Sound Designer
Pete Malkin

Illusions & Magic Associate
Chris Fisher

Casting Associate
Lotte Hines

Assistant Lighting Designer
Adam King

Costume Design Supervisor

Sabine Lemaître

Hair, Wigs & Make-up
Carole Hancock

Props Supervisors
Lisa Buckley, Mary Halliday

Music Editor
Phij Adams

Music Production
Imogen Heap

Special Effects
Jeremy Chernick

Video Design
Finn Ross, Ash Woodward

Dialect Coach
Daniele Lydon

Voice Coach
Richard Ryder

Company Stage Manager
Richard Clayton

Stage Manager
Jordan Noble-Davies

Deputy Stage Manager
Jenefer Tait

Assistant Stage Managers

Oliver Bagwell Purefoy, Tom Gilding, Sally Inch, Ben Sherratt

Resident Director
Pip Minnithorpe

Head of Wardrobe
Amy Gillot

Deputy Head of Wardrobe
Laura Watkins

Wardrobe Assistants
Kate Anderson, Leanne Hired

Dressers
George Amielle, Melissa Cooke, Rosie Etheridge, John Ovenden, Emilee Swift

Head of Hair, Wigs & Make-up
Nina Van Houten

Deputy Head of Hair, Wigs & Make-up
Alice Townes

Hair, Wigs & Make-up Assistants
Charlotte Briscoe, Jacob Fessey, Cassie Murphie

Head of Sound
Chris Reid

Deputy Head of Sound
Rowena Edwards

Sound No. 3
Laura Caplin

SFX Operator
Callum Donaldson

Head of Automation
Josh Peters

Deputy Head of Automation
Jamie Lawrence

Automation No. 3
Jamie Robson

Show Chief LX
David Treanor

Performer Flying Technician
Paul Gurney

Chaperones
David Russell, Eleanor Dowling

General Management
Sonia Friedman Productions

Executive Director
Diane Benjamin

Executive Producer
Pam Skinner

Associate Producer
Fiona Stewart

Assistant Producer
Ben Canning

General Management Assistant
Max Bittleston

Production Assistant
Imogen Clare-Wood

Marketing Manager
Laura Jane Elliott

Revenue Manager
Mark Payn

Associate Producer (Development)
Lucie Lovatt

Development Assistant
Lydia Rynne

Literary Associate
Jack Bradley

Office Assistant
Jordan Eaton

House Seats Assistant
Vicky Ngoma

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Fogadja köszönetünket a Cursed Child-workshopokon részt vevő minden színész, Mel Kenyon, Rachel Taylor, Alexandria Horton, Imogen Clare-Wood, Florence Rees, Jenefer Tait, David Nock, Rachel Mason, Colin, Neil, Sonia, mindenki az SFP-nél és a The Blair Partnershipnél, Rebecca Salt a JKR PR-től, Nica Burns és a Palace Theatre minden dolgozója, valamint, természetesen, csodálatos szereplőgárdánk, akik segítettek, hogy minden szó a helyén legyen.

A Harry Potter sorozatban elérhetõ kötetek (olvasási sorrendben):

Harry Potter és a bölcsek köve
Harry Potter és a Titkok Kamrája
Harry Potter és az azkabani fogoly
Harry Potter és a Tűz Serlege
Harry Potter és a Főnix Rendje
Harry Potter és a Félvér Herceg
Harry Potter és a Halál ereklyéi

Roxforti könyvtári könyvek:

A kviddics évszázadai
Bogar bárd meséi

Pottermore

from J.K. Rowling

© J.K. Rowling/Pottermore Ltd. ™ Warner Bros.

Pottermore

from J.K. Rowling

Fedezz fel még többet J.K. Rowling's Wizarding World világából.

Látogass el a www.pottermore.com weboldalra, ahol a saját beosztási ceremóniád, J.K. Rowling új, csak itt olvasható írásai, valamint a Wizarding World legfrissebb hírei és újdonságai várnak rád!

A Pottermore – amely J.K. Rowling digitális kiadója, valamint online kereskedelmi, szórakoztató és hírszolgáltató vállalata – a Harry Potter-kötetek és J.K. Rowling's Wizarding World történeteinek digitális kiadója világszerte. A pottermore.com a J.K. Rowling's Wizarding World digitalis szíveként a képzeleterő felszabadításának szenteli magát. Többek között hírek, cikkek és egyéb újdonságok, valamint új és eddig kiadatlan írások is megtalálhatóak itt J.K. Rowling tollából.

A mű eredeti címe: Harry Potter and the Cursed Child Parts One and Two (Special Rehearsal Edition Script)

Fordította: Tóth Tamás Boldizsár

Minden jog fenntartva; a kiadó előzetes engedélye nélkül a kiadvány egy része sem sokszorosítható vagy másolható sem elektronikus, sem mechanikus módon, sem fénymásolás útján vagy egyéb módszerekkel

Első magyarországi megjelenés: 2016, Animus Kiadó

Szöveg © Harry Potter Theatrical Productions Limited 2016
Harry Potter kiadási és színházi jogok © J.K. Rowling
Borító, könyvterv és logó © Harry Potter Theatrical Productions Limited
Magyar kiadás © Animus Kiadó, 2016

Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and © Warner Bros. Ent. All rights reserved.

J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD is a trademark of J.K. Rowling and
© Warner Bros. Entertainment Inc.

Az itt kiadott történetben szereplő személyek és események a képzelet művei. Bármilyen hasonlatosság akár élő, akár holt személyhez teljességgel a véletlen műve.

ISBN 978-1-78110-162-9

Table of Contents

Pottermore.com
TARTALOM
ELSŐ RÉSZ
Első felvonás
Második felvonás
MÁSODIK RÉSZ
Harmadik felvonás
Negyedik felvonás
A történet szerzőinek életrajza
Az angol színlap
Alkotótársak és műszaki közreműködők
Köszönetnyilvánítás
Továbbiak
Copyright